

A NEW YORK TIMES #1
BESTSELLING STEER-SIDE COFFEE

NORA ROBERTS

TORVÉNYYES
ÚTON

A MACNADE
KÖNYV

NORA ROBERTS
TÖRVÉNYES ÚTON

MacKade fivérek 2.

Jared MacKade hozzászokott, hogy mindig megkapja, amire vágyik. Főleg ha a nőkről van szó. Savannah Morningstar azonban feladta neki a leckét. igaz, hogy a hölgy lélegzetelállító jelenség, de a viselkedése hagy némi kívánnivalót maga után. Sikerül az örületbe kergetnie a férfit, ráadásul még a büszkeségét is alaposan sárba tiporja. Márpedig ha egy MacKade büszkesége csorbát szenved, kő kövön nem marad.

ELŐHANG

Az erdő visszaverte a rohanó léptek és a kiáltások zaját. A katonák a csata sűrűjében harcoltak, s a fegyverükből kirobbanó lövedékek apró spórakként pötyözték be a mezőt. Egész álló nap a puskák ropogása és a sebesültek kétségbeesett nyöszörgése hallatszott.

Több tucat halott hevert mindenfelé, és a túlélők vérre szomjaztak. A halódó nyár dús, zöldellő lombkoronái sátként terültek szét, s csak néhány vékonyka napsugárnak sikerült átjutnia rajtuk. A paradís, kellemetlenül forró levegőben föld és állatok átható szaga úszott.

Jared MacKade a szellemjárta erdőben volt a legboldogabb a világon. A szövetségesek oldalán harcolt kapitányi rangban. Kétségtelen volt, hogy a legidősebb, tizenkét éves fiú lesz a kapitány. A csapatát tízéves öccse alkotta, akinek a korából adódóan meg kellett elégednie a tizedesi ranggal.

A küldetésük egyértelmű volt. Megsemmisíteni az ellenséget.

Mivel a háború komoly dolognak számított, Jared gondos haditervet készített. Azért választotta maga mellé Devint, mert a fiú hajlandó volt teljesíteni a parancsait, és híres volt gyors észjárásáról. Ráadásul kedvelte a közelharcot, kegyetlen volt, és nem ejtett foglyokat.

Rafe és Shane, a másik két MacKade fiú szintén könnyörtelen harcos hírében állt, de Jared tudta, hogy mindkettő hirtelen haragú és meggondolatlan. Eszeveszett csatakiáltásokat hallatva, kiáltozva rohannak keresztül az erdőn, míg ő türelmesen várt a rejtékhelyén.

– Rövidesen szétválnak, csak figyelj! – súgta oda a bozótban lapuló Devinnek. – Rafe elő akar bennünket csalogatni, hogy aztán a földbe döngölhessen. Fogalma sincs róla, hogy mi fán terem a katonáskodás – tette még hozzá, majd hatalmasat köpött. Tizenkét évesen úgy gondolta, hogy a köpködés vagány dolog.

– Shane-nek pedig vatta van az agya helyén – felelte Devin, mivel tudta, hogy a testvériség kedvéért neki is hangot kell adnia megvetésének.

A két borzas, fekete üstökű kölyök egymásra vigyorgott. Az arcuk maszatos volt a portól és a verejtéktől, de nem törődtek vele. Jared nyugodt, fűzőld tekintete az erdőt pásztázta. Ismerte minden kövét, fatönkjét és kitaposott ösvényét. Gyakran egyedül járta a rengeteget, vagy csak üldögélt és gyönyörködött a természetben, miközben a szél zúgását, a mókusok és a nyulak neszezését hallgatta. És persze a kísértetek mormolását.

Tudta, hogy sokan odavesztek a környéken folyó harcok során. Maga a gondolat is elbűvölte, hogy a polgárháborúban híressé vált Antietamban nőtt fel. Sok fiatalhoz hasonlóan ő is jól ismerte a hadmozdulatokat, az elkövetett hibákat, s az 1862-es sorsdöntő szeptemberi nap sikereit és kudarcait.

A csata a polgárháború legvéresebb összecsapásaként került be a történelemkönyvekbe, így nem csoda, hogy felkeltette a gyerekek érdeklődését. Jared és a fivérei korábban gondosan átfésülték a csatatér minden méterét, harcoltak és elhulltak a Véres Csapáson, és végigrohantak a saját búzamezőiken, ahol egykor a kiégett szárazon fekete puska por ült.

Sok álmatlan éjszakán át töprengett azon, hogy milyen érzés lett volna a saját testvérei ellen harcolni, és mi lett volna a tisztsége, ha részt vehet azokban a szörnyűséges, ugyanakkor dicsőséges csatákban.

A legjobban az kavarta fel, hogy az emberek az életüket áldozták egy álomért. Amikor csendben gubbasztott az erdőben, gyakran elképzelte, ahogy ő maga is harcba száll egy csodás álom megvalósulásáért, és büszkén hal meg a dicsőség oltárán.

Az édesanyja mindig azt mondogatta, hogy az embernek célokot kell maga elé tűznie, s ahhoz, hogy megvalósítsa őket, erős hitre és büszkeségre van szüksége. Aztán mély torokhangján felnevetett, és megsimogatta Jared fejét, majd hozzátette, hogy a büszkeségnek sohasem lesz híján. Már akkor túltengett benne ez az érzés.

A legjobb, a leggyorsabb, a legerősebb és a legokosabb akart lenni. A cél elérése nem volt könnyű feladat, főleg, hogy három elszánt fivérrel kellett felvennie a harcot. Jared azonban kész volt arra, hogy áldozatot hozzon. A kelleténél tovább tanult, tüzebben harcolt, és keményebben dolgozott.

A kudarc nem szerepelt Jared MacKade szótárában.

– Jönnék! – suttogta.

Devin bólintott. Ő is hallotta az ágak recsegését, a bokrok faleveleinek suhogását, és türelmesen várt.

– Rafe arról közelít... Shane pedig mögötte halad.

Jarednek eszébe sem jutott megkérdőjelezni Devin szavait, az öccsének ugyanis kivételes ösztönei voltak.

– Rafe az enyém. Te maradj itt, amíg el nem kapom! Shane biztosan a segítségére siet majd, és akkor tiéd a pálya.

Jared alig várta az összecsapást. A testvérek a bajtársiasság nevében sietve kezét

fogtak.

– Dicsőség vagy halál!

Rövidesen kivillant a fák mögül egy megfakult kék póló, s Jared tudta, hogy közeleg az ellenség. Egy áldozatra leső kígyó nyugalmával várta a megfelelő pillanatot, majd vérfagyasztó kiáltást hallatva előugrott a rejtekhelyéről.

A földre döntötte Rafe-et, és miután jó ideig csak hemperegtek a sárban, a szúrós vadszederbokorban kötöttek ki. A váratlan támadás ötlete bevált, de tisztában volt vele, hogy ezzel még nem ért véget a csata. Rafe könyörtelen ellenfél volt, s ezt az antietami általános iskola diákjai is megerősítették.

Kaján élvezettel harcolt, amit Jared tökéletesen megértett.

Nem ismert jobb mókát annál, mint hogy egy forró, nyár végi estén, amikor az embert már csak néhány nap választja el a rémséges iskolakezdéstől, elnászpángoljon valakit.

A tüskék felszakították a ruháikat és megsebeztek a bőrüket. A két fiú a tornacipője sarkát kitámasztva visszaverelkedte magát az ösvényre, s közben az öklükkel és a könyökükkel adtak nyomatékot haragjuknak. Nem messze tőlük szintén csata zajlott. A nyögés és szitkozódás hangját csak a száraz, aszott leveleken hempergő testek zaja törte meg.

A MacKade fivérek a paradicsomban jártak.

– Halott vagy, nyomorult lázadó! – üvöltötte Jared, amikor végre sikerült a hóna alá szorítania fivére fejét.

– A kék egyenruháddal együtt magammal viszlek a pokolba! – kiáltott vissza Rafe.

Végül megelégték a hempergést, és miután szétváltak, kifulladásig piszkosan, nevetve meredtek egymásra. Jared letörölte a vért felrepedt ajkáról, és megfordult, hogy megnézze, boldogul-e a csapata az ellenséggel. Úgy tűnt, Devinnek jókora monokli lesz a szeme alatt, Shane pedig elszakította a nadrágját, ami miatt biztosan megkapják majd a magukét. Hosszan, elégedetten felsóhajtott, és figyelte, ahogy a napfény a fák levelein fogócskázik.

– Véget vetsz a bunyónak? – kérdezte Rafe egykedvűen.

– Nem – felelte Jared, miközben laza mozdulattal újabb vérfoltot tüntetett el az álláról. – Mindjárt végeznek.

– Bemegyek a városba – ugrott fel még mindig izgatottan Rafe, és leporolta a nadrágját. – Iszom egy üdítőt Ednél.

Devin abbahagyta Shane püfölését, és felnézett.

– Van pénzed?

Rafe ravasz mosollyal az arcán megcsörgette a zsebében lapuló aprót.

– Fogjuk rá!

Miután bedobta a csalit, hátracsapott egy szemébe hulló hajtincset, és őrült iramban futásnak eredt. Devinnek és Shane-nek több sem kellett, azonnal megfélekedtek a játékról. Felpattantak, és abban a reményben vetették magukat a testvérük után, hogy fejfel lefelé lógatva kirázhatják a pénzt a zsebéből.

– Gyere, Jare! – kiáltott vissza Shane a válla fölött. – Irány Ed Kávézója!

– Menjetek csak, majd később csatlakozom! – felelte Jared, és hátradőlt a fűben, hogy jobban megcsodálhassa a fák lombkoronáin átsütő napfényt. Ahogy a fivérei dübörgő léptei elhaltak, szinte hallotta a csatazajt. A mozsárágyúk lövedékének becsapódását, a haldoklók sikolyát és az eltévedt, rettegő katonák ziháló lélegzetvételét.

Lehunyta a szemét, de mivel már jól ismerte a rengetegben bóklászó kísérteteket, nem ijedt meg a társaságuktól. Azt kívánta, bárcsak találkozott volna velük, és megkérdezhette volna tőlük, milyen érzés úgy szeretni egy eszmét és egy álmot, hogy az ember képes legyen kockáztatni az életét és a lelkét csak azért, hogy megvédje.

Ő maga is megtette volna a családjáért, a szüleiért és a testvéreiért. Csakhogy a család az más.

Megfogadta, hogy egy nap köztisztelőben álló polgár lesz, és amikor az emberek meglátják az utcán, azt mondják majd, hogy itt jön Jared MacKade, aki kiállt egy fontos eszme mellett, soha nem fordított hátat a gondoknak, és mindent megtett a siker érdekében, amit csak lehetett.

1.

Jared hideg sörre vágyott. Szinte érezte, ahogy az első korty végigcsorog a torkán, és lemossa a bíróságon töltött kimerítő nap kínját, kitörli az emlékezetéből az ostoba bíró arcát, és kiveri a fejéből az ügyfelét, aki szép lassan megőrjítette.

Nem érdekelte, hogy nem ártatlan bárány, és valószínűleg büntársként több jelentéktelen rablásban is részt vett Hagerstown-ban. Túltette magát azon, hogy bűnösöket kell védenie, hiszen ez hozzátartozott a munkájához. Abból azonban elege lett, ahogy az ügyfele bánt vele.

A nőnek különös elképzelése volt az ügyvéd-ügyfél kapcsolatról. Jared remélte, hogy világosan az értésére adta: ha még egyszer megmarkolja a fenekét, kiteszi a szűrét.

Más körülmények között talán nem találja ilyen sértőnek a helyzetet, sőt kifejezetten szórakoztatta volna, ami történt. Az agya azonban elfáradt és a határidőnaplója is tele volt, így nem jutott ideje a szórakozásra.

Ingerült kézmozdulattal belökött egy cédet az autója lejátészójába, és hagyta, hogy Mozart zenéje elandalítsa a hazafelé vezető kanyargós úton. Egyetlen megálló! – figyelmeztette magát. Egyetlen megálló, és aztán jöhet a jéghideg sör. Már korábban otthon lehetett volna, ha az a bizonyos Savannah Morningstar veszi a fáradságot, és visszahívja.

Megmozgatta a vállát, hogy enyhítse a tompa zsibbadást, majd tövig nyomta a gázpedált, és élvezte, hogy büntetlenül megszegheti a sebességkorlátozást. Gyorsan át-száguldott az ismerős utakon, de közben észre sem vette a tavasz első, zsenge rügye-it, és a virágba boruló vad somfák szépségét.

Amikor átfutott előtte egy nyúl, a fékre taposott, majd megelőzött egy Antietam felé tartó furgont. Bízott benne, hogy Shane már elkezdte a vacsorakészítést, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy aznap este ő a soros.

Magában szitkozódott és gondterhelten ráncolta a homlokát. Szoborszerű arcvonásait még az sem torzította el, hogy az orra kétszer is eltört. Napszemüvege mögül, a szép ívű, fekete szemöldök alól mélyzöld, hűvös szempár nézett a világba. Az ajkát szinte mindig dühösen összeszorította, de ez mit sem változtatott vonzerején.

A nők tekintete gyakran tapadt a szájára, és ilyenkor óhatatlanul beindult a képzeletük. Amikor Jared elmosolyodott, két gödröcske jelent meg a szája sarkában, s ilyenkor a gyengébbik nem képviselői ezredjére is feltették maguknak a kérdést, hogy vajon a felesége miért hagyta kicsúszni a keze közül.

Jared tekintélyt parancsoló személyiség volt. Széles válla, keskeny csípője és izmos alakja remekül mutatott méretre készült öltönyében, de az elegáns megjelenés nem tudta elfedni a belőle áradó nyers erőt. A haja csak éppen annyira volt hullámos, hogy tökéletesen omoljon hófehér, keményített ingnyakára. A tárgyalóteremben nem Jared MacKade volt, egy a hírhedt MacKade fivérek közül, aki gyerekkora óta zabolátlanul garázdálkodott a megye déli részén, hanem Jared MacKade, a talpraesett ügyvéd.

Felnézett a közeli dombon álló házra. Amikor az öccse, Rafe, visszatért a városba, megvásárolta a régi Barlow-birtokot. Az autója most is a meredek felhajtón állt, s Jaredet egy pillanatra elfogta a vágy, hogy megfedkezzen a nap utolsó kellemetlen küldetéséről, és megigyon egy sört Rafe-fel. Tudta azonban, hogy ha az öccse nem az ősszel megnyíló fogadón dolgozik, kalapál, fűrészsel, vagy éppen fest, tárt karokkal várja haza újdonsült, ifjú hitvesét.

Még mindig képtelen volt elhinni, hogy az elvetemült MacKade fivérek legelvetemültebbike nős ember.

Elhajtott a ház előtt, majd az elágazásnál balra fordult és rákanyarodott a MacKade farmhoz, valamint a körülötte elterülő szántóföldekhez vezető útra.

Úgy rémlett, Savannah Morningstar két hónapja vásárolta meg az erdő szélén álló kis házat. A fiával élt ott, s amikor szóba került a városban, a pletykalamom általában szárazon örölt, így Jared biztosra vette, hogy az asszony kissé különc, ráadásul ostoba vagy goromba. Tapasztalatai szerint, ha az ember üzenetet kap egy ügyvédtől, azonnal válaszol rá. Bár az üzenetrögzítőjén lévő mély torokhangot kifejezetten vonzónak találta, különösebben mégsem vágyott rá, hogy szemtől szemben találkozzon a hang gazdájával. Kizárólag az egyik kollégája kedvéért vállalkozott a kellemetlen látogatásra.

A fák közül kibukkant a kis ház, amely inkább kunyhóhoz hasonlított, bár az évekkel azelőtt ráépített emelet némileg javított a helyzeten. Jared befordult a szűk útra, és elhaladt a Morningstar feliratú postaláda előtt, majd a mély gödrök és a bukkanók miatt csökkentette a sebességet. Menet közben alaposan szemügyre vette a házat: rönkből épült, és ha az emlékezete nem csalt, jó ideig egy orvos nyaralójaként szolgált. A városiak gyakran vágytak vidéki otthonra, de amikor megszerezték, nem sokat törődtek vele.

A nyugodt környék, a fák és a békésen csordogáló, esőtől megduzzadt patak rendkívül vonzóvá tették az egyszerű vonalú, kezeletlen fából épült, szellős verandával ellátott házat.

Jared tudta, hogy a meredek, nehezen megközelíthető, köves partot nyaranta ellepi a magasra törő, tekergőző gyom. Valaki bizonyára megpróbálta kiirtani, gondolta meglepetten, ahogy a felásott, mélybarna földre nézett. Itt-ott még mindig hevert néhány kő, de inkább csak díszítésként. Körülöttük mindenfelé virágok pompáztak. Valaki nemcsak hogy megpróbálta kiirtani, de sikerült kertet varázsolnia a kietlen területből.

Ahogy a ház elé kanyarodott és megállt egy ócska autó mellett, meglátta a kertészkedő alakot. Megragadta a táskáját, kiszállt a kocsijából, és a frissen nyírt pázsiton keresztül elindult a nő felé. Amikor Savannah Morningstar felállt, Jared hálát adott a sorsnak, amiért sötét üvegű napszemüveget vett fel.

A nő lassan, nagyon lassan kelt fel a kerti szerszámok és a földön heverő virágpalánták közül. Rendkívül magas volt, és figyelemreméltó alakja kitöltötte egyszerű, sárga pólóját és szakadt farmerjét. Egy hajszal választotta el attól, hogy az öltözékével megszegje a törvényt. A lába végtelenül hosszúnak tűnt. Csupasz lábfejére és a kezére sár tapadt. A nap fénye megcsillant sűrű, lazán befont haján, amely ugyanolyan ébenfekete volt, mint Jaredé. Az ő tekintetét is elrejtette a napszemüveg, de azonnal látszott, hogy az arca csodaszép. Miután egy férfi betelt a csábító test látványával, tovább fokozhatta az élvezeteket, ha elgyönyörködött a kivételes arcvonásokban, gondolta Jared.

Savannah Morningstar szép ívű, kiugró arccsontjára finom pergamenként simult rá aranyszínű bőre. Telt ajkán nem játszott mosoly, határozott vonalú orra egyenes volt, az álla pedig kissé hegyesen nyúlt előre.

– Ön Savannah Morningstar?

– Igen.

Jared felismerte az üzenetrögzítőn hallott hangot. Soha nem találkozott még olyan emberrel, akinek a hangja ilyen tökéletesen illett volna az egyéniségéhez.

– Jared MacKade vagyok.

A nő oldalra biccentette a fejét, s a napfény megcsillant borostyánszínű napszemüvegén.

– Úgy néz ki, mint egy ügyvéd. Nem tettem semmi olyasmit, ami miatt jogi képviselőre lenne szükségem. Legalábbis mostanában...

– Nem házaló ügyvéd vagyok. Több üzenetet is hagytam önnek.

– Tudom – felelte a nő, és újra letérdelt, hogy befejezze egy csokornyai bíborszínű lángvirág elültetését. – Az a legjobb az üzenetrögzítőben, hogy nem kell olyan

emberekkel beszélnem, akikkel nem akarok – közölte nyugodtan, és gondosan lesimította a földet a gyökereknél. – Ebből nyilvánvalóan kiderül, hogy nem akartam magával csevegni, ügyvéd úr.

– Nem ostoba, csak goromba – jelentette ki Jared.

A nő szórakozottan felnézett.

– Így van, az vagyok. Most, hogy itt van, el is árulhatja, hogy miért volt olyan égetően fontos az az üzenet.

– Egy oklahomai kollégám vette fel velem a kapcsolatot, miután kinyomozta, hogy ön hol tartózkodik.

Savannah gyomra egy pillanatra görcsbe rándult, majd ismét higgadtan nyúlt a következő csokor lángvirág felé, és ráérősen fellazította a földet a kapával.

– Legalább tíz éve nem jártam Oklahomában, és nem emlékszem, hogy vétettem volna a törvény ellen, mielőtt eljöttem onnan.

– Az édesapja kérte fel a kollégámat, hogy keresse meg önt.

– Nem érdekel a mondanivalója – morogta, s hirtelen elment a kedve a kertészkedéstől. Nem akarta, hogy a benne fortyogó féktelen düh megmérgezze az ártatlan palántákat. Ismét felállt és a farmerjába törölte a kezét. – Megmondhatja a kollégájának, hogy azt üzenem az apámnak, hidegen hagy az ajánlata.

– Az édesapja meghalt.

Jared nem akart nyers lenni. Az üzenetében nem említette, hogy a nő apja meghalt, mert nem volt szíve egy gépen keresztül közölni a megrázó hírt. Még mindig emlékezett rá, milyen égető fájdalmat érzett a saját apja halálakor. És természetesen az édesanyjával kapcsolatban is.

Savannah nem tört ki zokogásban, nem tántorodott meg, és még csak meg sem lepődött. Higgadtan fogadta a hírt, és szemmel láthatóan nem döntötte le a lábáról a gyász. Egykor szerette az apját és szüksége volt rá. Abban a pillanatban azonban semmit sem érzett.

– Mikor?

– Hét hónapja. Beletelt egy kis időbe, amíg megtalálták. Sajnálom az...

– Hogyan történt? – vágott közbe a nő.

– Szerencsétlenül esett. Legjobb tudomásom szerint részt vett egy rodeón, és akkor történt a baleset. Lezuhant és beütötte a fejét. Csak rövid időre vesztette el az eszméletét, így nem akart bemenni a kórházba, hogy megröntgenezzék. Ekkor vette fel a kapcsolatot a kollégámmal, és felkérte, hogy keresse meg önt. Egy héttel

később összeesett és meghalt. Embólia végzett vele.

Savannah szó nélkül, mozdulatlanul hallgatta a férfit. Láta maga előtt az apját, akit egykor szeretett és ismert, ahogy egy vad musztáng sörényébe kapaszkodik, és a másik kezét az ég felé emeli. Láta mosolyogni és részegen dühöngeni. Láta, amint nyugtató szavakat mormol egy öregedő kanca fülébe, és ahogy lángoló haragjában, szégyentől égve eltaszítja magától az egyetlen gyermekét, a lányát.

Holtan azonban nem tudta elképzelni.

– Nos, közölte a hírt – mondta kurtán és sarkon fordult.

– Ms. Morningstar!

Ha Jared hallotta volna a nő hangjából, hogy összeomlott, azonnal magára hagyja, de mivel nem látszott rajta, hogy a hír különösebben megrázta, úgy döntött, végére jár a dolognak.

– Szomjas vagyok – jegyezte meg Savannah, és a pázsitot keresztbe szelő ösvényen elindult a ház felé. Felment a verandára, majd benyitott a szúnyoghálóval ellátott ajtón és hagyta, hogy az becsapódjon mögötte.

Valóban? – dühögött magában Jared. Hát én is! Elhatározta, hogy pontot tesz az ügy végére, és kiharcol egy hideg italt. Anélkül, hogy kopogtatásra fecsérelné volna az időt, belépett a házba.

Az apró nappali kényelmes bútorokkal volt berendezve: mély, puha párnás székek álltak mindenfelé, és a vaskos asztalon látszott, hogy elbírja az ember lábának súlyát. A borostyánszínűre festett falak remekül illettek a fenyőpadlóhoz. A pasztelt élénk színek dobták fel: festmények, díszpárnák és szétszórt játékok a vibráló szőnyegen, amelyekről Jarednek eszébe jutott, hogy a nőnek van egy kisfia.

A konyhabútor vakító fehérre volt festve, és abban a helyiségben is fényesre lakkozott fenyőpadló borította a földet. A nő a mosogató előtt állt és megpróbálta lesúrolni a kezéről a kertészkeszék közben rátapadt földet. Nem zavartatta magát, amikor végzett szó nélkül megtörülte a kezét, és kivett a hűtőszekrényből egy kancsó limonádét.

– Én is legalább annyira szeretnék túl lenni ezen az ügyön, mint ön – jegyezte meg a férfi.

Savannah felsóhajtott, majd levette a szemüvegét és a konyhapultra dobta. Nem az ő hibája! – figyelmeztette magát. Legalábbis nem teljes mértékben. Most, hogy alaposabban belegondolt, be kellett ismernie, hogy senki nem okolható a történetek miatt.

– Úgy látom, melege van – szolt némileg barátságosabban. Limonádét töltött egy hosszú, keskeny pohárba és odanyújtotta a férfinak. Mandulavágású, lágy tejsokoládéra emlékeztető szeme egy pillanatig Jared arcát fürkészte, majd elfordult, hogy elővegyen még egy poharat.

– Köszönöm.

– Azt akarja velem közölni, hogy az apám tetemes adósságot hagyott hátra, amit nekem kell rendeznem? Mert ha így van, figyelmeztetem, hogy eszem ágában sincs – mondta határozottan. A görcs engedett a gyomrában, így nyugodtan a pultnak dőlt, és meztelen lábfejét keresztbe tette egymáson. – Megdolgoztam azért, amim van, és eszem ágában sincs feláldozni.

– Az édesapja 7825 dollárt és némi aprót hagyott önre.

Jared figyelte, ahogy a nő kezében megáll a pohár, majd rövid idő elteltével továbbindul a szája felé. Savannah lassan, elgondolkodva ivott.

– Honnan volt ennyi pénze?

– Fogalmam sincs. Az öröksége jelenleg egy tulsai bankszámlán van – magyarázta a férfi, és a konyhapultra fektette az aktatáskáját, majd kinyitotta. – Csak annyit kell tennie, hogy igazolja magát és aláírja ezeket a papírokat, azután máris átutalják önnek a pénzt.

– Nem kell! – vágta rá a nő, és találkozásuk óta először úgy adott hangot az érzéseinek, hogy a pultra csapta a poharat. – Nem kell a pénze!

Jared az asztalra tette az iratokat.

– De hát a magáé.

– Mondtam, hogy nem fogadom el. Jared türelmesen levette a napszemüvegét, és az öltönye felső zsebére akasztotta.

– Megértem, hogy nem állt közel az édesapjához.

– Nem ért maga semmit! – csattant fel a nő. – Elég, ha annyit tud, hogy nem kell a pénz, úgyhogy tegye vissza a papírjait a puccos táskájába, és tűnjön el!

Jared hozzá volt szokva a vitákhoz, így nem esett nehezére visszafognia a dühét. Mélyen a nő szemébe nézett, és megpróbálta meggyőzni.

– Az édesapja úgy rendelkezett, hogy ha ön nem akarja, vagy valamilyen oknál fogva nem tudja átvenni az örökségét, a pénz a fiát illeti.

– Hagyja ki ebből a fiamat!

– A törvény...

– Teszek a törvényre. Ő az én fiam. Csak az enyém, és én úgy döntöttem, hogy

nem fogadjuk el a pénzt.

– Ms. Morningstar, természetesen jogában áll ellentmondani az édesapja végrendeletének, de akkor be kell vonnunk az ügybe a bíróságot is. Így túlbonyolítunk egy rendkívül egyszerű dolgot. A fenébe! Tegyen magának egy szívességet és fogadja el! Utazzon Renóba a hétvégén, és költse szerencsejátékra, vagy jótékonysági célra, esetleg ássa el a kertjében egy fémdobozba rejtve!

A nő erőt vett magán, és megpróbált megnyugodni, ami egyáltalán nem ment könnyen, ha elragadták az érzelmek.

– Egyszerűen fogalmazok, hogy megértse: nem kell a pénz! – sziszegte, majd a bejárat felől hallatszó zaj irányába kapta a fejét. – Megjött a fiam – közölte, és újra Jared felé fordult. A tekintete vészjóslón villant a férfira. – Eszébe ne jusson megemlíteni az ügyet!

– Szia, anya! Connorral... – Hirtelen megtorpant, és bizalmatlanul, ugyanakkor kíváncsian végigmérte Jaredet, Magas volt, és vékony, s az édesanyjához hasonló sötét haja borzasán kandikált ki baseballsapkája alól. – Ki ez?

A jó modor örökletes a családban, gondolta Jared. Micsoda népség!

– A nevem Jared MacKade, és a szomszédban lakom.

– Maga Shane bátyja – jelentette ki a fiú, és felkapta az anyja poharát, majd hatalmas kortyokban legurította a torkán a limonádét. – Tök jó fej. Épp nála voltunk Connorral. Mármint a MacKade farmon. Annak a nagy, narancssárga macskának kölykei születtek.

– Már megint? – dörmögte Jared. – Én magam viszem el az állatorvoshoz, hogy ivartalanítsák. Connorral voltál? Connor Dolinnal?

– Igen – válaszolta a fiú, és gyanakvóan fürkészte a férfit a pohár pereme fölött.

– Az édesanyja jó barátom.

Savannah egy röpke, meghitt pillanatra a gyerek vállára tette a kezét.

– Bryan, menj fel, és próbáld lesuvickolni magadról legalább a kosz nagy részét! Mindjárt elkészítem a vacsorát.

– Oké.

– Örülök, hogy megismertelek, Bryan.

A fiú meglepetten fordult vissza Jared felé, majd elvigyorodott.

– Ja, én is. Szevasz!

– Nagyon hasonlít magára.

– Így van – mondta a nő, s az arcvonásai ellágyultak, ahogy a lépcsőn felcsörtető gyerekek után nézett. – Nem ártana némi hangszigetelés.

– Próbálom elképzelni Connor barátjaként.

Savannah szeméből váratlanul dühös láng csapott felé, s Jared döbbsen figyelte a hirtelen hangulatváltozást.

– Neheze ére esik?

– Nem értem, hogy egy olyan tűzről pattant kölyök, mint a fia, mit akar egy Connor Dolin-féle gátlásos, szégyellős fiútól. A magabiztos gyerekek általában nem keresik a szerényebbek társaságát.

A düh egy pillanat alatt elpárologott.

– Egyszerűen összeillenek. Mivel sokat utaztunk, Bryannek nem volt túl sok lehetősége arra, hogy hosszú távú barátságokat kössön. Ezúttal azonban más a helyzet.

– Mi szél hozta felénk?

– Én... – a nő még idejében észbe kapott. – Értem, mire megy ki a dolog – mondta mosolyogva. – Megpróbál velem összebarátkozni, hogy alkut köthessünk, és megszabaduljon a nyakába szakadt nyúgtól. Felejtse el!

Savannah a hűtőszekrényhez lépett, és elővett egy doboz fagyasztott csirkemellet.

– Hétezer dollár rengeteg pénz. Ha még most beteszi egy bankszámlára, a fiának nem lesznek anyagi gondjai a főiskolán.

– Ha Bryan készen áll arra, hogy főiskolára menjen, én magam fogom fizetni a költségeket.

– Megértem a büszkeségét, Ms. Morningstar, éppen ezért pontosan tudom, hogy mikor van helye ennek az érzésnek az ember életében, és mikor nincs.

Savannah Jared felé fordult, és hátradobta a copfját.

– Maga bizonyára a türelmes, udvarias ügyvéd megtestesült képmása, Mr. MacKade.

A mosoly láttán, amelyet a férfi rávillantott, elakadt a lélegzete. Biztosra vette, hogy vannak olyan államok, ahol ez a fegyver törvénytelennek minősül.

– Nem sokat jár a városba, ugye? – kérdezte Jared. – Máskülönben nem gondolna ilyesmit. Kérdezze csak meg Connor anyukáját, mi a véleménye a MacKade fivéerekről, Ms. Morningstar. Itt hagyom az iratokat – jelentette ki, és újra felvette a napszemüvegét. – Gondolja át a dolgot, aztán közölje, hogyan döntött! A nevem benne van a telefonkönyvben.

Savannah kezében a fagyasztott csirkével még akkor is a homlokát ráncolva, mozdulatlanul állt, amikor a férfi beindította az autója motorját és Bryan leszáguldott a lépcsőn. Gyorsan összeszedte magát, felkapta az iratokat és bedugta a legközelebbi fiókba.

– Mit keresett itt? – kérdezte a fiú kíváncsian. – És miért volt rajta öltöny?

– Sokan viselnek öltönyt – tért ki a válasz elől Savannah, mivel nem akart hazudni a gyereknek. – El a hűtőtől, de gyorsan! Már készítem a vacsorát.

Bryan keze lehanyatlott, és a szemét az ég felé emelte.

– Éhen halok, képtelen vagyok a vacsoráig várni.

Savannah kivett egy almát a tálból, és hátradobta. Magában mosolygott, amikor hallotta, hogy a gyümölcs tompa puffanással Bryan markába esik.

– Shane azt mondta, hogy átmehetünk suli után, és még egyszer megnézhetjük a cicákat. Nagyon klassz a farmja, anya. Látnod kellene.

– Elég farmot láttam már.

– Tudom, de ez mind közül a legszebb. Van két kutya is. Frednek és Ethelnek hívják őket.

– Fred és... – Savannahból kitört a nevetés. – Ezért tényleg érdemes lenne átmenni.

– A csűr tetejéről látszik az egész város. Connor azt mondja, hogy a csata a farm földjein zajlott. Biztosan mindenfelé halottak heverték.

– Hát ez igazán csábítóan hangzik.

– Arra gondoltam... – Bryan a ropogós almába harapott, és megpróbált közönyösnek tűnni. – ...hogyan átmehetnénk együtt, és megnézhetnéd a cicákat.

– Valóban?

– Igen. Connor szerint Shane el akar ajándékozni néhányat, ha már nem szopnak. Lehet, hogy megtetszik valamelyik.

Savannah rátette a fedőt a csirkére.

– Gondolod?

– Hát persze. Legalább lenne társaságod, amíg én iskolában vagyok – vigyorodott el győzedelmesen a fiú. – És nem maradnál egyedül.

Savannah csípőre tette a kezét és a gyerek arcát fürkészte.

– Ez szép csel volt, Bry. Egyre ügyesebb vagy.

Bryan pontosan erre számított.

– Akkor lehet kiscicánk?

Savannah a fiának adta volna az egész világot, így egy kiscica nem jelentett akadályt.

– Természetesen.

A gyerek a karjába vetette magát, és vidám kacagásuk egybeolvadt.

Miután megvacsoráztak, elmosogattak, és együtt elkészítették a rettegett házi feladatot, Savannah ágyba dugta az életét jelentő Bryant, és hagyta, hogy a baseballsapka a fején maradjon. Ezután letelepedett a verandán lévő hintaágyba, és elmélázva figyelte az erdőt.

Szerette nézni, ahogy az éjszaka lassan, fokozatosan átveszi a hatalmat a nappal fölött. Néha felrikoltott egy bagoly, vagy Shane MacKade tehenei bőgtek szomorú, mély hangjukon. Gyakran síri csend honolt, esetleg esett az eső, és a víz lágyan bugyogott végig a köveken.

Kora tavasz lévén a szentjánosbogarak még nem kezdték meg szokásos éjjeli lámpás őrjáratukat, de Savannah alig várta, hogy felbukkanjanak, és reménykedett benne, hogy Bryan nem nőtt még ki a bogárvadászatból. Látni akarta, ahogy a kislány a meleg, nyári éjszakákon, a nyíló virágok nehéz illatától terhes, friss levegőn, csillagfényben futkározik az udvarukon. Már nem sok kellett hozzá, hogy zöldbe boruljon az erdő, és sűrű lombfátyla elrejtse őket minden és mindenki elől.

Azt akarta, hogy a fia a kiscicáival játszadozzon, találjon új barátokat, és a gyermekkor örökké tartó emlékektől legyen boldog. Olyan gyermekkor álmodott Bryannek, amely neki sohasem adatott meg.

Meglökte a hintaágyat, és hátradőlve átadta magát a csendes vidéki este szépségének. Tíz hosszú, megpróbáltatásokkal teli évébe került, hogy eljusson a hintaágyig, a verandáig és a házig, de egyetlen pillanatát sem bánta meg. A fájdalom, az aggodalom, a kockázat és az önfeláldozás nem volt hiába. Ha bármelyiket is sajnálná, az olyan lenne, mintha Bryan születésére mondana nemet. Azt pedig elképzelni sem tudta.

Annak ellenére, hogy az élet rúdul elbánt vele, és minden összeesküdött ellene, végre mindene megvolt, amire vágyott, és ezt egyedül önmagának köszönhette. Ott élt, ahol akart, azzá vált, aki lenni akart, és ezen a múlt kísértetei sem változtathattak.

Hogyan volt képe az apjának pénzt hagyni rá, amikor kizárólag a szeretetére vágyott?

Jim Morningstar meghalt. Az alkoholista, keménykötésű, keményfejű rohadék betörte az utolsó vadlovat, és levadászta az utolsó bikát. Gyászolnia kellene.

Hálásnak kellene lennie, amiért az apjának élete vége felé mégis eszébe jutott a lánya és az unokája, akit soha nem akart, s akivel egyetlenegyszer sem találkozott.

A lánya és a lánya méhében növekvő apró kis élet helyett a büszkeséget választotta. Bizonyára úgy gondolta, hogy az elvesztegetett időért kárpótolhatja a nyolcezer dollárral. A pokolba vele! – sóhajtott fel Savannah kimerülten, és lehunyta a szemét. Nyolcmillió sem lenne elég ahhoz, hogy elfelejtse a sérelmeit, és a megbocsátását a világ minden pénzéért sem vehetné meg. Ezen még egy puccos öltönyt viselő, szép szemű, pergő nyelvű jogász sem tud változtatni.

Jared MacKade elmehet a pokolba Jim Morningstarral együtt.

Nem volt hozzá joga, hogy besétáljon a házába, mintha ott lakna, és limonádét iszogasson a konyhában, miközben főiskolai takarékbetétekről gagyog, és édesen mosolyog a fiára. Nem volt hozzá joga, hogy elkápráztassa a mosolyával, és felébressze a lelkében mélyen eltemetett érzéseket.

Legalább tudom, hogy élek – mosolyodott el gúnyosan. Némelyik férfi már a megjelenésével feldúlja a nők lelki békéjét.

Nem akart arra gondolni ezen a csodálatos tavaszi éjszakán, hogy milyen rég volt, amikor utoljára a karjában tartotta egy férfi. Semmi kedve nem volt ilyesmin töprengeni, de Jared MacKade megjelenése egy szempillantás alatt, alapjaiban rengette meg fáradtságos munkával, gondosan felépített, zárt kis világát.

Az apja meghalt ugyan, de ő még él. MacKade ügyvéd úr rövid látogatása során egyértelműen a tudomására hozta ezt a két egyszerű tény. Bármennyire is szerette volna, egyiket sem hagyhatta figyelmen kívül. Valószínűleg hamarosan újra szembe kell néznie Jareddel. Biztosra vette, hogy ha nem keresi fel, ő maga látogat el hozzá. A csinos öltönye és nyakkendője nem tévesztette meg, érezte, hogy a férfiban egy buldog makacs természete lakozik.

Rövidesen döntenie kell. Ráadásul Bryan előtt sem titkolhatja tovább a történeteket.

Joga van megtudni, hogy a nagyapja halott, és némi pénzt hagyott rá. Egyelőre azonban úgy határozott, hogy nem aggódik, nem gondolkodik, és nem töpreng a jövőn.

Hosszú ideig észre sem vette, hogy az arca nedves a könnyektől, a válla rázkódik a sírástól, és a torkából kétségbeesett zokogás tör fel. Összegömbölyödött, és a fejét felhúzott térdére támasztotta.

– Jaj, apa...

2.

Jared kifejezetten szeretett a farmon dolgozni. Soha nem gondolt arra, hogy ebből éljen meg, de néhanapján nem volt ellenére segíteni néhány órát. Amióta kirakta az Eladó táblát a városban lévő otthona elé, és visszaköltözött a szülői házba, amikor csak ideje engedte, mindig kivette a részét a munkából. Nem felejtette el, mit hogyan kell csinálni, így a keze hamar újra ráállt a fejesre, az etetésre, a szántásra és a vetésre.

Pólót és ócska farmert húzott, majd szénabálákat vitt ki a teheneknek. A fekete-fehér foltos állatok a farkukat lóbálva, lomhán a vályúkhöz ballagtak, s közben széles, zömök testük egymáshoz préselődött. Jellegzetes illatuk Jaredet a fiatalkorára, főként az édesapjára emlékeztette.

Buck MacKade remekül bánt a teheneivel, és megtanította a fiait arra, hogy felelősségteljesen gondozzák a csordát, s ne felejtsék el, hogy egy nap talán majd az állatok biztosítják számukra a fő megélhetési forrást. Neki a farm az életet jelentette, és Jared tudta, hogy Shane ugyanígy érez. Miközben a keze lassan ráállt a munkára, eltöprengett azon, hogy vajon mit gondolt volna róla az apja, ha látja.

Bizonyára kissé megdöbbenne azon, hogy miért szeret öltönyben és nyakkendőben járni, iratokat másolni és iktatni, valamint tárgyalásokra és megbeszélésekre rohanni. Jared azonban reménykedett abban, hogy az apja büszke lenne rá. Rendkívül nagy szüksége volt erre a hitre.

Miután egész héten a tárgyalóteremben gubbasztott, és a poros aktákat bújta, jólesett a szabadban tölteni a szombatot. Shane nem messze tőle dallam nélkül fütyörészett, és beterelte az állatokat az etetéshez. Jared pontosan olyannak látta, mint egykor az apját: poros farmer, viseltes, kihúzott ing, izmos test és kopott baseballsapka, amely elrejtette a fodrász ollója után kiáltó haját.

– Mi a véleményed az új szomszédról? – szólt oda neki Jared.

– Mi?

– Az új szomszéd! – ismételte meg Jared, és a hüvelykujjával a Morningstar-ház felé intett.

– Ja, az istennőre gondolsz – kapta fel a fejét Shane, és miközben álmatag tekintettel a bátyja felé sétált, a szívére szorította a kezét. – Adózzunk szépségének egyperces néma csennel!

Jared szórakozottan a hajába túrt.

– Feltűnő jelenség.

– Olyan az alakja, mint... nem is találok rá szavakat – nyögte Shane, és szeretettel az egyik tehene farára csapott. – Csak egyszer találkoztam vele és a fiával. A piacra menet beszélgettünk két percet, de utána egy órán keresztül csorgott a nyálam.

– Úgy látom, nagy hatással volt rád.

– Mintha villám csapott volna belém, bátyuskám.

– Egy pillanatra megpróbálnál az agyaddal gondolkodni?

– Erőt veszek magamon – ígérte Shane, és lehajolt, hogy kibontson egy bálát. – Hát, szerintem olyan nőnek látszik, aki boldogul egyedül és nincs szüksége társra. Jól bánik a kölyökkel. Ez már abból kiderül, ahogy egymásra néznek.

– Igen, ez nekem is feltűnt.

Shane szeme felcsillant.

– Mikor?

– Néhány napja meglátogattam. Volt egy kis üzleti ügyünk.

– Értem – bólintott Shane sokat sejtetően, és játékosan többször egymás után felvonta a szemöldökét. – Szigorúan bizalmas jogi ügyről van szó, mi?

– Pontosan – felelte Jared, és elvágta egy újabb bála kötelét. – Mi hír járja róla?

– Nem sok minden. Csak annyit tudok, hogy Frederickben, egy újságban látta meg a kunyhó hirdetését. Aztán hirtelen felbukkant a városban, megvette az ingatlant, beíratta a fiát az iskolába, végül pedig bezárkózott a dombra épült kicsi házikójába. Az örületbe kergeti Mrs. Metz.

– Azt elhiszem. Ha a pletykakirálynő nem tud róla semmit, akkor más sem.

– Ha valami jogi ügyed van vele, talán kideríthetsz egyet s mást.

– Nem az ügyfelem – közölte Jared, és úgy döntött, nem árul el többet a dologról.

– A fiú gyakran jár ide?

– Néhanapján. Connorral együtt szoktak átjönni.

– Furcsa pár.

– Jó együtt látni őket. Bry igazi kis dumaláda. Állandóan kérdezet, mindenről van véleménye, és egyfolytában vitatkozik. Emlékeztet valakire...

– Komolyan?

– Apa mindig azt mondta, hogy ha az ember egy témáról kétféle véleményt alkothatna, te képviselnéd mindkettőt. A kölyök is pont ilyen. Megnevetteti Connort, és ezt jó hallani.

– A fiú nem sokat kacarászott egy olyan apa mellett, mint Joe Dolin.

Shane válaszképpen morgott valamit, majd lehajolt, hogy összeszedje a zsinegeket. Amikor felegyenesedett, hátrált egy lépést, és büszkén szemügyre vette a csordáit s a földet.

– A lényeg, hogy Dolin most már rács mögött van, és eltűnt az életükből. Többé nem verheti össze Cassie-t és nem terrorizálhatja a gyerekeket. Mikor mondják ki végre a válást?

– Hatvan napon belül megkapjuk a határozatot.

– Minél hamarabb, annál jobb. Megyek, megnézem a disznókat. Kihozol még egy bálát a csúrból?

– Persze.

Shane az ól felé indult, hogy megetesse az állatokat. Ahogy a hízott disznók meglátták, röfögni és mozgolódni kezdtek.

– Igen, gyerekek, itt van a papa.

– Folyton beszél hozzájuk – jegyezte meg Bryan.

– Ők pedig válaszolnak – fordult felé mosolyogva Shane, s csak ekkor vette észre, hogy a gyerek nincs egyedül.

Savannah átkarolta a fia vállát, és arcán halvány mosollyal figyelte az állatokat. Kibontott haja fekete esőként hullott viharvert farmerkabátjára. Shane úgy döntött, hogy a disznók várhatnak, és a kerítésre könyökölt.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt! – lépett előre a nő és az ólba lesett. – Éhesnek tűnek.

– Mindig éhesek. Ezért hívják őket disznónak.

Savannah felnevetett, és a kerítés alsó pallójára tette a lábát. Látszott rajta, hogy hozzá van szokva az állatok látványához, szagához és hangjához.

– Az ott különösen jól táplálóknak tűnik. Shane közelebb húzódott a nőhöz, hogy jobban élvezhesse a hajából áradó kellemes illatot.

– Tele van a hasa kismalaccal. Rövidesen el kell különítenem a többiektől.

– Gyermeekáldás a farmon – mormolta maga elé Savannah. – Na és melyik a boldog apuka?

– Az az önelégült képű ott a sarokban.

– Aha, az, amelyik ügyet sem vet a kismamára. Jellemző férfivonás – tette még hozzá mosolyogva, és kisimított egy fürtöt a homlokából. – Komoly küldetésünk van, Mr. MacKade.

- Shane.
- Shane. Azt beszélnek, hogy kiscicák születtek errefelé.
- Szóval sikerült rávenned? – fordult a férfi mosolyogva Bryan felé.

A gyerek ártatlan képpel vállat vont, de az arcát beragyogó mosoly elárulta, hogy büszke magára.

- Anyának társaságra van szüksége, amíg én az iskolában vagyok.
- Remek indok. A cicák a csűrben vannak, gyere, megmutatom őket.
- Ne! – Savannah a férfi karjára tette a kezét. A szemében megcsillanó pajkos fény egyértelműen Shane tudtára adta, hogy sejti, mik a szándékai. – Nem akarjuk megzavarni munkavégzés közben. A malacai várják, és biztosra veszem, hogy Bryan tudja az utat a cicákhoz.
- Hát persze. Gyere, anya! – kiáltott fel a gyerek boldogan, és megragadta Savannah kezét, majd húzni kezdte maga után. – Olyan helyesek. Shane állatai mind tök jól néznek ki.

– Hát persze – mosolygott szórakozottan a nő, és vetett még egy pillantást Shane felé. – Csodás állatai vannak.

Abban a pillanatban vállán egy hatalmas bálával megjelent Jared. Ez a példány is figyelemre méltó, gondolta magában Savannah. A tekintetük találkozott, és a férfi rövid habozás után ledobta a válláról a bálát. Az öltöny megtévesztő lehet... Bár Jared nem tűnt puhánynak jól szabott ruhájában, mégis finom úriember látszatát keltette. Ezúttal azonban nem volt benne semmi finomság, a teste csak úgy dagadt az izmoktól.

Ha híján lett volna a büszkeségnek, Savannah szájában összefut a nyál. Ehelyett kurtán biccentett, és hűvösen üdvözölte a férfit.

- Üdvözlöm, Mr. MacKade!
- Jó napot, Ms. Morningstar!

Jared hangja kimért volt, de beletelt egy kis időbe, amíg Savannah gyomrában engedett a szorítás.

- Szia, Bryan!
- Nem tudtam, hogy itt dolgozik. Még soha nem láttam erre.
- Néha besegítek.
- Miért volt magán öltöny? Shane nem szokott öltönyt hordani.
- Nem bizony, hacsak valaki nem veri eszméletlenre, mielőtt belebújtatja –

nevetett fel Jared, és amikor a fiú elvigyorodott, észrevette, hogy hiányzik elől egy foga. – Nocsak, elvitte a kiscica?

Bryan büszkén a résbe nyomta a nyelvét.

– Ma reggel esett ki. Így jobban tudok köpni.

– Valamikor én tartottam a rekordot két méter nyolcvanegy centivel. Szélcsendben.

Bryan lenyűgözve hallgatta a férfit, és nem tudott ellenállni a kihívásnak, hogy be ne mutassa a tudományát. Összegyűjtötte a szájában a nyálat, összpontosított, és hatalmasat köpött. Jared lebiggyesztette az ajkát és elismerően bólintott.

– Nem rossz.

– Ennél jobban is megy.

– Te vagy a csúcs a korcsoportodban, Bry – jegyezte meg Savannah gúnyosan. – Mr. MacKade-nek bizonyára rengeteg dolga van, úgyhogy ideje megnéznünk a cicákat.

– Igen, itt vannak a csűrben – kiáltott vissza futtában a fiú, és intett az anyjának, hogy kövesse.

– Majdnem három méter? – mormolta a nő, és egy pillanatra még hátrafordult.

– Egészen pontosan két méter és nyolcvanegy centi.

– Meglep, Mr. MacKade.

Olyan csábosán lépked azon a hosszú lábán, hogy az embernek akaratlanul is kocsányon lóg a szeme, gondolta Jared. Miután rövid csatát folytatott önmagával, megadóan követte a nőt a csűrbe.

– Hát nem jó fejek? – huppant le a szénára Bryan az egymás hegyén-hátán szunyókáló kiscicák és rendkívül unottnak tűnő édesanyjuk mellé. – Még hetekig itt kell maradniuk – magyarázta, miközben az ujja hegyével gyengéden végigsimított az egyik füstszerű cica puha fején. – De aztán elvihetünk egyet.

Savannah képtelen volt ellenállni a csábításnak, és teljesen elérzékenyült.

– Jaj, milyen picik! – mormolta, és leguggolt, hogy óvatosan felemelje az egyik kölyköt. – Idenézz, Bry, pontosan beleillik a tenyerembe. Hát nem édesek? – suttozta, és a puha cicabundához simította az arcát. – Milyen csinos kis apróság vagy.

– Ez tetszik a legjobban – jelentette ki Bryan, és tovább kényeztette a szürke kiscicát. – Calnak fogom elnevezni, Cal Ripkin után.

A Savannah kezében lapuló bársonyos kis gombóc nyújtózott egyet és vékony

hangon nyávogni kezdett. A nő abban a pillanatban tudta, hogy elveszett.

– Rendben, akkor legyen a szürke.

– Kettőt is elvihetnek – mondta Jared. A nő arca nyitott könyv volt számára. – Legalább nem unatkoznak majd.

– Kettőt? – kapta fel a fejét Bryan a remek ötlet hallatán. – Igen, anya, vigyünk el kettőt! Cal magányos lenne egyedül.

– Bry...

– Eggyel több, mit számít már? Rengeteg hely van a házunkban, és Calnak szüksége lesz játszótársra. Valakire, akivel együtt lóghat.

– Kösz, MacKade.

– Szívesen.

Bryan azonnal kapcsolt, mivel látta, hogy az anyja milyen szeretettel simogatja a narancsszínű cicát.

– Legalább mindkettlen választhatunk egyet. Így igazságos, nem? Tetszel neki. Látod, meg akarja nyalni a kezedet.

– Csak éhes – mondta Savannah, de már előre tudta, hogy képtelen lesz ellenállni az apró szőröcsomónak. – Jól van, majd elszórakoztatják egymást, ha unatkoznak.

– Szuper! – ugrott fel Bryan, és kilencéves fiúkra egyáltalán nem jellemző kedvességgel hatalmas pusztit nyomott az édesanyja arcára. – Megyek és megmondom Shane-nek, hogy melyik két cicát választottuk – tette még hozzá, majd kiviharzott a csúrból.

– Vallja be, hogy magának is tetszenek! – jegyezte meg Jared halkán.

– Elég idős vagyok ahhoz, hogy tudjam, nem kaphatok meg mindent, amire vágyom – sóhajtott fel Savannah, miközben visszatette a kölyköt a testvérei mellé, hogy mindannyian hozzákezdhessenek az uzsonnához. – Viszont két macskával sem lesz több gond, mint eggyel.

Fel akart állni, de Jared gyorsabb volt nála, és könnyedén megfogta a karját, hogy segítsen neki.

– Kösz – mosolyodott el a nő, és kilépett a fényre. – Szóval maga földműves, aki ügyvédálruhában tetszeleg, vagy ügyvéd, aki földművesnek álcázza magát?

– Manapság mindkettő. Az elmúlt években Hagerstownban éltem – mesélte Jared, és a lépteit Savannah-éhoz igazította. – Amikor néhány hónapja visszaköltöztem, rengeteg munkám volt a városban, így nem tudtam segíteni Shane-nek és Devinnek.

Savannah megállt egy olyan helyen, ahová odasütött a nap egyre melegebb

sugara.

– Devin? Ja, persze, a seriff. Bryan említette, hogy ő is itt él a farmon.

– Néhanapján. Valójában azonban az irodájában lakik.

– Érdekes lehet egy olyan városban harcolni a bűnözés ellen, ahol két jelzőlámpa működik.

– Devin komolyan veszi a hivatását – mondta Jared, miközben Bryant figyelte, aki fel-le rohangált Shane körül, és szemmel láthatóan élvezte, hogy ő is részt vehet a terelésben. – Gondolkodott már az édesapja hagyatékát illetően?

– Hagyaték... Milyen komoly kifejezés. Igen, gondolkodtam róla, de először szeretnék beszélni Bryannel.

Jared felvonta a szemöldökét, mire a nő halkabban folytatta:

– Egy csapat vagyunk, Mr. MacKade, és neki is szavazati joga van az ügyben. Ma délután azonban baseballmeccse lesz az ifjúsági csapattal, és nem akarom elvonni a figyelmét a játéktól. Hétfőn választ adok.

– Remek – bólintott Jared, de a tekintete a távolba révedt, és dühösen ráncolta a homlokát. Savannah észrevette a szemében megcsillanó vészjósló lángot, és elmosolyodott.

– Hadd találjam ki! Az öccse ismét a fenekemet bámulja.

Jared döbbenten nézett rá.

– Honnan tudja?

Savannah mély, érzéki hangon felnevetett.

– Kedves uram, a nők mindent tudnak. Néha hagyjuk, hogy a férfiak büntetlenül legeltessék a szemüket. Ennyi az egész – fordult vissza ragyogó mosollyal az arcán és Shane-re kacsintott. – Gyere, Bryan, a mérkőzés előtt még van egy kis dolgod!

Együtt sétáltak az erdőn keresztül a ház felé, s Savannah közben Bryan véget nem érő lelkendezését hallgatta a kiscicákról, a mérkőzésről és a MacKade farmon lévő állatokról.

Bryan boldog, gondolta elégedetten. Biztonságban él, és ezt csak neki köszönheti. Remek munkát végzett. Szerencsére észbe kapott, mielőtt még a sóhaj elhagyta volna az ajkát, és ráébreszti Bryant, hogy valami nincs rendben. Gyakran nehezebbé esett eldönteni, hogy mi a helyes és mi nem.

– Mi lenne, ha előrefutnál, Bry? Szedd össze a holmidat, és öltözz át! Én még üldögélek itt egy kicsit.

A kisiú megállt, és egy kavicsot kezdett rugdosni.

– Miért ülsz itt ilyen sokszor?

– Mert szeretem ezt a helyet.

Bryan felemelte a fejét, és fürkésző tekintete árulkodó jelek után kutatott az anyja arcán.

– Tényleg Antietamban maradunk? Savannah szíve majd megszakadt, ahogy lehajolt, és megcsókolta a gyerek arcát.

– Igen, tényleg itt maradunk. Bryan arca azonnal felderült.

– Király! – jelentette ki vigyorogva, majd elszáguldott a ház irányába. Savannah egy ideig ácsorgott az ösvényen, aztán letelepedett egy vaskos farönkre, lehunyta a szemét, és megpróbálta kiüríteni az elméjét. Ez azonban nem ment könnyen, mivel az emlékek, kudarcok és kételyek egyfolytában befurakodtak a gondolataiba. Erősen összpontosított az őt körülvevő természetre és a fejében megbúvó helyre, amely gondoktól mentes volt.

Ezt a trükköt még gyermekként tanulta, amikor az élete összekuszálódott, és képtelen volt szembe nézni a zűrzavarral. Ilyenkor megfélekedett az ütött-kopott furgonban megtett hosszú utakról, a bűzös istállókban eltöltött, végtelennek tűnő órákról, a kiabálásról, a mardosó éhségről, a nyűgös kisbabák sírásáról és a fűtetlen szobák hidegéről. Mindezzel újra meg újra képes volt megbirkózni, ha néhány percre elszökhett a valóság elől. A döntései egyértelműbbé váltak, a magabiztossága pedig ismét visszatért.

Jared olyan áhítattal figyelte a nőt, mintha egy mesebeli erdei lényt látna maga előtt. A különlegesen szép arc nyugodt volt, s a teste mozdulatlanba dermedt. Nem csodálkozott volna, ha egy lepke vagy egy színes tollú madár megpihen Savannah vállán.

Az erdő Jaredé volt. A saját kis zuga. A szentélye. Savannah megjelenése azonban nem tűnt tolakodásnak. Úgy érezte, mintha a lelke mélyén tudta volna, hogy ott találja, és mindig is arra várt volna, hogy felbukkanjon. Még pislogni is félt, nehogy örökre tovatűnjön a látomás.

Savannah lassan kinyitotta a szemét, és egyenesen a férfiéba nézett.

Egy pillanatig némán meredtek egymásra. A nő érezte, hogy elakad a lélegzete. Hozzá volt szokva, hogy megbámulják a férfiak. Már gyermekként is így volt. Hangulatától függően bosszantotta, szórakoztatta vagy felkeltette a figyelmét ez a rajongás. A szava azonban még soha nem akadt el. Az átható, tavaszi fű színére emlékeztető tekintet szinte égette a bőrét.

Jared mozdult meg elsőként. Előrelépett, és ezzel mindketten újra visszatértek a valóságba.

– Tudom, hogy ezzel nem mondok újat, de úgy látom, sikerült meglepnem.

A lába elgyengült, így muszáj volt leülnie a farönkre.

– Nem kellene szántania a mezőn, vagy valami ilyesmi?

Savannah most már magabiztosabban nézett a férfira.

– Shane kincsként őrzi a traktorját. Magának nem kellene baseballmeccsen lennie?

– Csak néhány óra múlva kezdődik – felelte a nő, és mély lélegzetet vett. Örült, hogy a ki- és belégzés még gond nélkül megy. – Szóval melyikünk követett el birtokháborítást?

– Gyakorlatilag mindketten – felelte Jared, és elővett a zsebéből egy vékony szivart meg egy doboz gyufát. – Ez az öcsém földje.

– Azt hittem, a farm mindannyiuké.

– Így is van – bólintott a férfi, és mélyet szívott a szivarból, majd a napfény felé fújta a füstöt. – Ez itt Rafe-é.

– Rafe? – vont a szemöldökét Savannah. – Nehogy azt mondja, hogy még több testvére van!

– Négyen vagyunk.

Jared megpróbálta elrejtetni meglepetését, amikor a nő kivette a kezéből a szivart, és fesztelenül beleszipantott.

– Négy MacKade fiú. Csoda, hogy a város túlélte magukat. A nőknek egyiküket sem sikerült behálózniuk?

– Rafe nős, én pedig elváltam.

– Értem – nyújtotta vissza Savannah a szivart. – És visszaköltözött a farmra.

– Igen. Tudja, ha nem haboztam volna olyan sokáig, most a maga kunyhójában laknék.

– Komolyan?

– Aha. A városi házam eladó, és a környéken akarok venni magamnak valamit. Mire azonban hozzáfogtam a keresgéléshez, maga már aláírta a szerződést – magyarázta Jared, és felvett a földről egy vékony gallyat, majd rajzolni kezdett a porba. – Ez itt a farm, ez Rafe háza, ez pedig a kunyhó...

Savannah lebiggyesztette az ajkát.

– Értem már... Ha megvette volna, a MacKade családé lenne egy szép nagy szelet a hegyből. Lekéste az üzletet, ügyvéd úr.

– Úgy tűnik, Ms. Morningstar.

– Mivel szomszédok vagyunk, hívjon Savannahnak – mosolyodott el a nő, és elvette a férfitől a gallyat, hogy a porba rajzolt háromszög egyik csúcsára bökjön vele. – Ez az a kőház a dombon, amelyet a városba vezető útról látni?

– Igen, a régi Barlow-birtok.

– Kísértetjárta hely.

– Hallotta a történeteket?

– Nem – kapta fel a fejét érdeklődve Savannah. – Miféle történetek keringenek róla?

Jared szinte azonnal látta, hogy a nő nem gúnyolódik vele.

– Miért mondta, hogy kísértetjárta?

– Mert érzem – hangzott az egyszerű válasz. – Ahogy itt, az erdőben is. Minden olyan nyugtalannak tűnik – magyarázta Savannah, de amikor Jared továbbra is értetlenül meredt rá, elmosolyodott. – Indián vér folyik az ereimben. Félig-meddig apacs vagyok. Az apám azt állította, hogy indián származású, de... – a hangja elhalt, és a tekintete a távolba révedt.

– De?

– Van bennünk olasz, mexikói és némi francia vér is.

– És az édesanyja?

– Angol és mexikói. Rodeó-bajnok volt. Életét vesztette egy autóbalesetben, amikor ötéves voltam. Nem nagyon emlékszem rá.

– Az én szüleim is meghaltak – mondta

Jared, és együtt érzően a nő felé nyújtotta a szivart. – Eléggé megviselt a haláluk. Savannah a szivarba szippantott.

– Engem nem annyira. Én akkor veszítettem el az apámat, amikor tíz éve kirúgott otthonról. Tizenhat éves voltam, és terhes.

– Sajnálom, Savannah.

– Kifejezetten jól boldogultam nélküle – nyújtotta vissza a nő a szivart. Fogalma sem volt róla, hogy miért mesélte el mindezt Jarednek, de a csendes erdő és a rá irányuló figyelem megoldotta a nyelvét. – Az a helyzet, hogy az elmúlt napokban többet gondoltam az apámra, mint eddigi életem során bármikor. El sem tudja

képzelné, mit jelentett volna számomra tíz évvel ezelőtt nyolcezer dollár. Vagy öt éve... A fenébe, volt olyan időszak, amikor nyolc dollárért is a tűzbe mentem volna. Na mindegy... – vont a vállát, és hátradobta a haját.

Jared gondolkodás nélkül megfogta a nő kezét.

– Egyáltalán nem mindegy. Savannah felvonta a szemöldökét, majd lassan, sietség nélkül elhúzta a kezét, és felállt.

– Gondolnom kell Bryanre is, úgyhogy megbeszélem vele a dolgot.

– Engedje meg, hogy ismét valami nyilvánvalót mondjak: csodálatosan neveli a fiát.

A nő elmosolyodott.

– Valójában együtt nőttünk fel. De azért kösz. Később majd jelentkezem.

– Savannah! – szólt utána Jared, és a szemébe nézett. – Ez egy nyugodt kis város, és általában kedves emberek lakják. Nem kell egyedül lennie, csak ha valóban erre vágyik.

– Majd átgondolom, amit mondott. Viszlát, ügyvéd úr!

Jared évek óta nem járt ifjúsági baseball-mérkőzésen. Amikor bekanyarodott az autójával a város szélén lévő parkba és megérezte az ismerős illatokat, hallotta a vidám kacagást, maga sem tudta megmondani, hogy korábban miért nem látogatott ki egyetlen mérkőzésre sem. A fából tákolts lelátót zsúfolásig megtöltötte a zajos nézőközönség. Azok a gyerekek, akik nem a pályán készültek a mérkőzésre, őrült iramban kergetőztek az alacsony lánckerítés körül, vagy a lelátó árnyékában birkóztak. A büfében készülő, gőzölgő hot dog és marhahúsos szendvics illata odavonzotta az embereket.

Jared leparkolt a keskeny, hepehupás út szélén álló hosszú autósor végén, majd kiszállt, és az egyenetlen, füves terepen át odasétált a bejárathoz. A tekintete Savannah-t kereste, mégis a kis Connor Dolinon akadt meg.

A szőke hajú fiú csendesen állt a büfénél kígyózó sorban, és a szemét lesütve tűrte, hogy néhány idősebb, nagydarab fiú piszkálja.

– Nézzétek, itt van okostojás Dolin! Tetszik az öregednek a cellája?

Connor nyugodtan hagyta, hogy a többiek ide-oda lökdössék. A sorban előtte álló asszony megfordult, és a fejét csóválva, rosszallóan csettintett a nyelvével, de nem sokat ért el vele.

– Süss neki egy tortát, és rejts el benne egy ráspolyt, te tökfej! Lefogadom, hogy a hozzád hasonló anyámasszony katonája fincsi sutit tud csinálni.

– Szia, Connor! – lépett oda hozzá Jared, és jelentőségteljes pillantást vetett a két kötekedő kölyökre, mire azok gyorsan eliszkoltak. – Mi újság?

– Semmi különös – motyogta Connor, és megszégyenülten elpirult. A pénz, amelyet a kezében szorongatott, átnedvesedett, mivel annyira megijedt a támadótól, hogy a tenyere izzadni kezdett. – Csak hot dogot meg üdítőt akarok venni.

– Értem – bólintott Jared. Férfiként jól tudta, hogy jobb, ha nem említi a történeteket. – Hogyhogy nem játszol?

– Nem vagyok túl ügyes – jelentette ki Connor tárgyilagosan. Szemmel láthatóan hozzászokott, hogy ne kérdőjelezze meg a tehetségére vonatkozó megjegyzéseket. – Bryan viszont játszik. Bryan Morningstar. Ő a legjobb a csapatban.

– Valóban? – kérdezte Jared, és elérezékenyülve látta, hogy a gyerek szégyellős tekintetében fény csillan. Előrenyúlt, és felhajtotta Connor baseballsapkájának az ellenzőjét. A fiú ösztönösen elrántotta a fejét, majd szinte kővé dermedt, s Jarednek eszébe jutott, hogy a kilencéves kölyök élete nem volt éppen fenékgig tejfel. – Már alig várom, hogy lássam – folytatta, mintha mi sem történt volna. – Milyen poszton játszik?

Connor ismét lesütötte a szemét.

– Beállós.

– Igazán? Én is az voltam.

– Tényleg? – kapta fel a fejét a fiú döbbenten.

– Igen, és Devin hármasedző volt, de...

– MacKade seriff is baseballozott? – kérdezte Connor, s látszott rajta, hogy számára Devin ezennel örök helyet kapott a hősök között. – Lefogadom, hogy nagyon jól játszott.

– Nem volt rossz – húzta el a száját Jared, mert egy kicsit még mindig piszkálta a hiúságát, hogy soha nem tudta túlszárnyalni az öccsét a futásban és az ütésben sem. – Hány hot dogot kérsz, Connor?

– Van nálam pénz. Anya adott. Meg Ms. Morningstar – mormolta halkan, és kibontotta a kezében szorongatott, összegyűrt bankjegyeket. – Neki is viszek egyet... sok mustárral.

– Meghívlak – emelte fel három ujját Jared, amikor rájuk került a sor. Connor feszengve nézte a pénzt. – Így együtt lóghatok veled és Ms. Morningstarral.

Az első hot dogot odaadta a fiúnak, és figyelte, ahogy az óvatosan vékony, rikítószárga mustárcsíkot nyom a virslire. – Anyukád és a húgod is itt van?

– Nem, uram. Anya dolgozik, és Emma ott maradt velem a kávézóban. Megengedte, hogy egyedül jöjjenek.

Jared üdítőket is vásárolt a hot doghoz, és a zsákmányt egy vékony papírdobozba tette.

– Elbírod?

– Igen, uram, hát persze – derült fel Connor arca. Rendkívül büszke volt, hogy ilyen felelősségteljes feladatot bíznak rá. Miközben a lelátó felé mentek, úgy tartotta a kezében a dobozt, mintha hímes tojást vinne. – A legfelső sorban ülünk, mert Ms. Morningstar azt mondta, hogy onnan látunk a legjobban.

Így is van, gondolta Jared, legalábbis én jól látom őt. Savannah a térdére könyökölt, és két tenyerébe hajtotta az állát. Úgy tűnt, hogy a pályán folyó mérkőzésre figyel, bár Jared ezt csak feltételezte, mivel a nő tekintetét napszemüveg takarta el előle.

Ezúttal azonban tévedett. Savannah őt nézte, ahogy Connor mellett lépkedve intett a felbukkanó ismerősöknek, és szédítő mosolyával jutalmazta a barátait. Azt is észrevette, hogy a legtöbb nő – bármilyen korú legyen is – kihúzta magát és megigazította a frizuráját, ahogy Jared elhaladt mellette.

Ilyen hatással van egy jóképű férfi a gyengébbik nemre, gondolta Savannah. Hirtelen tudatára ébredt saját nőiessége, és érezte, hogy a testében örvényleni kezdenek a hormonok. A szexualitás elemi erővel csapott le rá.

Jared könnyed léptekkel haladt a kisfiú mögött néha kezét fogott valakivel vagy csak megveregette egy rég nem látott cimbora vállát. Savannah arrébb húzta a dzsekijét, hogy helyet csináljon.

– Tökéletes nap a mérkőzéshez – mondta a férfi, miközben leült, és elvette a dobozt Connortól, majd szorosan a nőhöz simult, hogy helyet csináljon a gyerekeknek. – Rengetegen vannak.

– Most már igen. Kösz, Con.

– Mr. MacKade vette – közölte a fiú, és ünnepélyes arccal odanyújtotta a pénzt a nőnek.

Savannah már éppen szólni akart, hogy tartsa meg, de jól tudta, milyen az, amikor megsértik az ember büszkeségét.

– Kösz, Mr. MacKade.

– Hogy áll a mérkőzés?

– Egy ponttal vezetnek a harmadik játékrész végén – felelte a nő, és hatalmasat

harapott a hot dogba. – De rövidesen mi jövünk.

– Bryan a harmadik ütő – mondta Connor, de előtte jól nevelt gyerek módjára lenyelte a falatot. – Ő csinálta a legtöbb hazafutást.

Jared figyelte, ahogy rikító narancssárga mezében pályára lép az Ed Kávézója által támogatott csapat első játékosa.

– Ismeri Edwina Crumpot? – suttogta Savannah fülébe.

– Még nem. Ugye az övé a kávézó, ahol Cassandra dolgozik?

– Igen. Örüljön, hogy a fia nem visel rózsaszínű rúzszt.

Savannah már éppen válaszolni akart, de ahogy a játékos ütője a magasba lendült, lelkes kiáltással biztatni kezdte. A tömeg vele együtt ugrott talpra, miközben az ütőjátékos az első pont felé kezdett futni.

– A következő dobóknk jön, ugye, Con?

– Igen. Az ott J. D. Bristol. Nagyon jó futó.

Savannah eltüntette a hot dogját, és izgatottan szurkolt a második ütőjátékosnak. Valaki szabálytalanságot kiáltott, mire a lelátón többen is dühösen helyeselni kezdtek.

– Úgy látom, továbbra is halálosan komolyan veszik a sportot – jegyezte meg Jared.

– A baseball komoly dolog – mormolta Savannah, és a gyomra görcsbe rándult, ahogy Bryan a hazai bázis felé indult.

A tömeg ismét felmorajlott.

– Ez a Morningstar kölyök – jegyezte meg egy néző. – Van érzéke a játékhoz.

– Ahogy a dobót elnézem, nem érzékre, hanem inkább egy ágyúra lesz szüksége, ha pontot akar szerezni. Az a labda ma valahogy senkihez sem akar kedves lenni.

Savannah felszegte az állát, és a térdével meglökte az előtte ülő férfi hátát.

– Csak figyeljen! – mondta, amikor az dühösen hátrafordult. – Majd meglátja, milyen kedves tud lenni az a labda, ha a megfelelő kézbe kerül.

Jared elmosolyodott, és nekidőlt a vaskorlátnak.

– Igen, valóban komoly dolog. Savannah feszült arccal figyelte, ahogy Bryan feláll a kispadról, és elindul a pálya felé.

– Egy dollárba fogadok, hogy pontot szerez.

– Nem szívesen teszek pénzt a fia és a hazai csapat ellen, de a MacKade-ek szeretnek kockáztatni, úgyhogy áll a fogadás.

Savannah még a lélegzetét is visszafojtotta, mialatt Bryan végigcsinálta az ilyenkor szokásos ceremóniát, majd először a bal lábával, aztán a jobbal a homokba rúgott, megigazította a sapkáját, és kétszer a levegőbe suhintott.

– A szemed a labdán legyen, Bry – mormolta, amikor a gyerek az ütőhelyre lépett. – Tartsd a szemed a labdán!

Így is történt. A labda elrepült Bryan mellett, és egyenesen a fogójátékos kesztyűjében kötött ki.

– Második dobás!

– Mi a fene folyik itt? – csattant fel Savannah. – Az ütés alacsony volt, ráadásul a labda kiment. Mindenki látta, hogy így volt.

Az előtte ülő férfi megfordult, és komoly arccal bólintott.

– Igaza van. Bo Perkinsnek olyan a szeme, mint a nagymamámé, azt sem veszi észre, ami az orra előtt van.

– Hát, az lenne a legjobb, ha valaki alaposan megrugdósna Bo Perkins... – Még idejében észbe kapott, mert eszébe jutott, hogy Connor is ott ül mellettük és tágra nyílt szemmel figyeli. –...támadási felületét.

– Szép mentőakció – jegyezte meg Jared a bajusza alatt, miközben Bryan ismét az ütőpontra lépett.

A dobójátékos labdája a levegőbe perdült, mire Bryan lendületet vett, és hatalmasat ütött. A labda kecses ívben átrepült a belső pályán lévő játékos magasba emelt kesztyűje fölött, és látszólag könnyedén a külső pálya füve felé zuhant.

– Megvan! – kiáltott fel Savannah, és a tömeggel együtt talpra ugrott. – Ez az, Bry! – sikoltotta győzelmi táncot járva. Jared az előtte ringó csípőt figyelte, így lekéste a hazafutást. A nő tölcsérszerűen formált a kezéből, és hangosan biztatta a fiát, miközben az megkerülte az alappontokat, és rávetette magát a hazai bázisra.

A boldogságtól mámorosan megragadta előtte ülő új barátját, és szájon csókolta.

– Mondtam, hogy remek ez a labda, ha megfelelő kézbe kerül.

– Igen, asszonyom, megmondta – dadogta a nála legalább harminc évvel idősebb férfi, és zavarában fülig pirult.

– Maga aztán nem az a szégyellős, háttérbe húzódó típus – mondta Jared, amikor Savannah visszahuppant mellé a helyére.

– Fizessen! – nyújtotta ki a kezét a nő.

A férfi előkotort egy bankjegyet a zsebéből, és átnyújtotta a győztesnek.

– Megérte.

– Pedig még nem is látott mindent, ügyvéd úr.

Jared a paradicsomi gyönyörrel kecsegtető csábos testre gondolt, és őszintén remélte, hogy a nőnek igaza van.

3.

Ahogy Ed Kávézójában letelepedtek egy asztalhoz, és Jared MacKade elhelyezkedett vele szemben, Savannah azonnal tudta, hogy hiba volt elfogadnia a meghívást. A férfi azonban rendkívül meggyőző tudott lenni, Bryan és Connor pedig olyan izgatott volt, amikor az Antietami Ágyúk győzelme után felkínálta a gyerekeknek, hogy meghívja őket egy ünnepi fagyaltkehelyre.

Így legalább lesz alkalma megfigyelni őket kettesben Cassandra Dolinnal.

Connor édesanyja törékeny teremtés volt. Szőke és csinos, akár egy porcelánbaba, s a tekintetében olyan mély szomorúság bujkált, hogy az embernek akaratlanul is megesett rajta a szíve. Jared rendkívül gyengéden bánt vele, kedves volt hozzá, és néhányszor sikerült mosolyt varázsolnia a gondterhelt arcra.

– Ugyan már, Cassie, egyél velünk egy kis fagyit!

– Nem lehet – rázta meg a fejét a nő, és csak annyi időre állt meg az asztaluknál, amíg megsimogatta a lánya fejét, miközben a kis Emma megfontoltan, apró falatonként eszegette a forró csokikrémet. – Tele vagyunk, de azért koszi, hogy meghívtad a gyerekeket, Jared!

Olyan sovány, hogy egy tavaszi fuvallat is elfújná, gondolta a férfi, és Cassie felé tartotta fagyalittal teli kanalát.

– Azért kóstold meg!

A nő elpirult, és akár egy kisgyerek, engedelmesen kinyitotta a száját.

– Isteni.

– Hé, Cass, elkészültek a hamburgerek!

– Jövök már – futott oda a pulthoz, amely Edwina Crump királynő kizárólagos birodalma volt.

A kávézó tulajdonosa csábosán Jaredre kacsintott. Az a tény, hogy húsz évvel idősebb volt nála, nem gátolta meg abban, hogy flörtöljön a jóképű férfival.

– Hahó, nagyfiú, rég jártál errefelé – mosolyodott el kedvesen, és megigazította hatalmas ágyúgolyóra hasonlító, göndör, vörös frizuráját. – Mikor viszel már el táncolni?

– Amikor csak akarod, Ed.

A nő rekedt hangon felnevetett, és riszálni kezdte csontos testét.

– Ma este játszik egy remek katonazenekar. Készen állok a kihívásra, szépfiú – vetette még oda a válla fölött, mielőtt visszatért a konyhába.

Savannah szemmel láthatóan rendkívül szórakoztatónak találta a történeteket.

- Katonazenekar, mi? Lefogadom, hogy vad buli lesz.
- Meglepődne, ha tudná. El akar jönni? – vonta fel Jared kérdőn a szemöldökét.
- Kösz, inkább kihagyom. Bry, nem hinném, hogy ennél több fagyit tudsz egyszerre a szádba lapátolni.

A fiú felemelte a kanalát, amelyről olvadt fagylalt, karamellöntet és cukordara hullott vissza a kehelybe.

– Szuper – motyogta tele szájjal. – A tiéd milyen, Con? – kérdezte, majd úgy döntött, hogy maga győződik meg róla, és barátja eperfagylaltjába merítette a kanalát. – Nem rossz, de a karamellás a csúcs – jelentette ki mély meggyőződéssel, de aztán mohó tekintete megakadt Emma forró csokoládékrémjén, és eszébe jutott, hogy talán téved.

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztette Savannah finoman, és elégedetten látta, hogy az ötéves kislány védelmezően a kehely köré fonja az ujjait. Lehet, hogy csendes, de nyilvánvalóan mindenáron megvédi azt, ami az övé. – Edd csak meg nyugodtan, kicsim! Biztosra veszem, hogy az asztal alá tudod enni a fiúkat.

– Szeretem a fagyit – közölte Emma, és az arcát beragyogta a ritkán látott mosoly.

– Én is – bólintott vidáman Savannah, és hatalmas adagot vett a kanalára. – A forró csokikrém a legjobb, ugye?

– Aha, és hozzá tejszínhab. Miss Ed mindig sok habot ad a krémhez – mondta Emma, majd óvatosan a kehely mellé tette a kanalát, és komoly arccal így szólt:

– Most már mehetünk Reganhez. Anya megengedte.

– Ki az a Regan? – kérdezte Bryan.

– Anya barátnője – válaszolta Connor. – A boltja az utca végén van, és egy csomó klassz dolgot árul.

– Akkor menjünk, nézzük meg!

Mielőtt még a gyerek elszágulhatott volna, Savannah figyelmeztetően a karjára tette a kezét.

– Bryan!

Beletelt néhány másodpercbe, mire a fiú megértette, miért nem állhat fel az asztaltól.

– Ja, kösz, Mr. MacKade! A fagyi szuper volt. Gyere, Con!

– Kösz, Mr. MacKade – mondta Connor is, majd mivel Emma már türelmetlenül rángatta a kezét, kicsusszant az asztal mellől, s a homlokát ráncolva nézett le a

húgára.

– Köszönöm szépen – suttogta a kislány, de egy pillanatra sem engedte ki markából a bátyja kezét.

– Szívesen. Adjátok át üdvözlétemet Regan-nek!

– Rendben. Anya, átmegyünk Regan-hez! – szólt oda a fiú Cassie-nek.

– Ne nyúljatok semmihez! – intette őket a nő, miközben két, étellel teli tányérral egyensúlyozott, a harmadikat pedig igyekezett a vendég elé tenni. – És ha sok dolga van, gyertek vissza azonnal!

– Igen, anya.

Bryan már odakint várta, de Connort visszatartották a húga lassú léptei.

– Ezzel jópontot szerzett a srácoknál – mondta Savannah Jarednek, majd hátradőlt és az ülés karfájára fektette a karját.

– Maga is. Ez volt a leghosszabb beszélgetés, amelyet Emmától valaha hallottam.

– Bizonyára nehéz lehet neki, amiért ilyen szégyellős. Olyan, akár egy kis angyal. Mint az édesanyja.

Angyalok, akik megjárták a poklot, gondolta Jared.

– Cassie egyedül neveli a gyerekeket, és nem is akárhogy. Maga bizonyára pontosan tudja, hogy milyen érzés egyedülálló szülőnek lenni.

– Igen – bólintott Savannah, és lopva Cassie-re pillantott, aki éppen elmélyülten mosta az asztalokat. – Maguk... közel állnak egymáshoz?

– Gyerekkorom óta ismerem, de semmi sincs közöttünk, ha erre céloz. Csak barátok vagyunk – válaszolta Jared. Elégedett volt, amiért a nőt érdekli a magánélete. Elővett egy szivart, és rágyújtott. – És ügyfél. Nem lenne becsületes lépés részemről, ha kikezdenék valakivel, akit a törvény előtt képviselek.

– Maga viszont rendkívül becsületes ember, ugye, ügyvéd úr?

– Így van. Tudja, még sohasem beszélt arról, hogy mit csinál.

– Tessék?

– Mármint, hogy mivel foglalkozik.

– Sok mindenből éltem már – mondta Savannah, és átható pillantást vetett a férfira, miközben kivette a kezéből a szivart.

– Abban biztos voltam – mormolta Jared.

– Jelen pillanatban gyermekkönyv-illusztrátorként dolgozom. Ugye nehéz elképzelni? – kérdezte nevetve, és visszaadta a férfinak a szivart.

– Nem is tudom. Inkább nem válaszolnék, amíg nem láttam a képeit – felelte Jared, s amikor felnézett, az arcán mosoly jelent meg. – Szia, Dev!

Savannah megfordult, és szemügyre vette az újonnan érkezett vendéget. Ugyanaz a sötét, veszélyesen vonzó megjelenés. Izmos, magas termet, zöld szempár... Bár a tekintete valahogy mégis különbözött Jaredétől. Végignézett a helyiségen, ellenőrizte, hogy minden rendben van-e, és nem szegi-e meg valaki a törvényt. Savannah arcából kifutott a vér, és a gyomra görcsbe rándult. A jelvénye nélkül is azonnal tudta, hogy a seriff áll előtte. Egy száguldó lóról is ezer méterről kiszúrta a rendőröket, megérezte, ha a közelébe kerültek.

– Láttam, hogy odakint áll az autód – mondta Devin, és miután futólag rámosolygott Cassie-re, lehuppant a boksza a bátyja mellé.

– A hölgy Savannah Morningstar, ő pedig az öcsém, Devin MacKade.

– Örülök, hogy megismerhetem.

Devin első gondolata az volt, hogy milyen csinos nő, aztán hirtelen mintha jeges fuvallat csapta volna meg.

– Szóval, most már a magáé a doki háza.

– Így van, az enyém.

Nem csak jeges fuvallat, inkább valóságos jéghegy, gondolta töprengve.

– Bizonyára a maga fiával találkoztam a farmon. Bryannek hívják, ugye?

– Igen, ő a fiam. Nem éhezik, iskolába jár, és a kötelező oltásokat is megkapta. Elnézést, de meg kell néznem, mit csinálnak a gyerekek.

Igazi jégkirálynő. Devin arca megrándult, ahogy az ajtó döngve becsapódott Savannah mögött.

– Hű, ez fáj! Mi a fene folyik itt?

– Fogalmam sincs – mormolta Jared, és elővett a zsebéből néhány bankjegyet –, de rövidesen kiderítem.

– Kíváncsi vagy a véleményemre? – kérdezte Devin, miközben felállt, hogy kiengedje Jaredet. – Szerintem a hölgynek korábban akadt némi gondja a törvénnyel.

A francba, a francba, a francba! Savannah megpróbálta összeszedni magát. Úgy viselkedtem, mint egy idióta. Mint egy hisztis, ostoba liba, dühöngött elkeseredetten. Az a baj, hogy ha végre képes lazítani, azonnal történik valami rossz, és a múlt kellemetlen emlékei rögvest bekebelezik. A kezét szűk farmerja zsebébe dugta, és elindult az utcán. A baj csak az volt, hogy fogalma sem volt róla, merre lehet Regan

üzlete. Semmi másra nem vágyott, mint hogy megkeresse a fiát, és amilyen gyorsan csak lehet, hazavigye.

– Elárulná, hogy mit művel? – hallatszott mögötte Jared hangja, és egy kéz nehezedett a vállára.

Savannah mély lélegzetet vett, majd megfordult.

– Befejeztem a fagylaltomat, úgyhogy hazamegyek.

– Mi lenne, ha lesétálnánk a kalóriákat? – kérdezte Jared, és az ujjai a nő karjára fonódtak. Savannah dühösen kirántotta magát a szorításból.

– Eszébe ne jusson még egyszer megszorogatni, hacsak nem kérem meg rá!

Jaredben egy pillanat alatt lángra lobbant a hírhedt MacKade harag, de még idejében gátat vetett neki.

– Rendben. Elmondaná, hogy miért volt ilyen udvariatlan?

– Gyakran vagyok udvariatlan – vágott vissza a nő. – Főleg a rendőrökkel. Ki nem állhatom a fajtájukat. Csak egy hajszál választja el őket az ügyvédektől. Eszem ágában sincs jópofáskodni velük. Merre vannak a gyerekek?

– Nekem úgy tűnik, hogy az előbbi dühös kirohanása rendkívül messze áll a jópofáskodástól.

– Talált, sülyedt! Menjen inkább vissza, és beszélgesse el az öccsével arról, mit is jelent a Szolgálok és védők jelmondat – sziszegte ellenségesen. A lelkében fortyogó düh, és a régi sérelmek miatt érzett harag újra a felszínre tört. – Üzenem neki, hogy nyugodtan ellenőrizheti a nyilvántartást, tiszta vagyok. Van munkám és pénzem a bankban.

– Örülök neki, de árulja már el, hogy miért ellenőrizné magát Devin a nyilvántartásban?

– Mert a zsaruk és az ügyvédek szeretik mások dolgába ütni az orrukat. Hiszen maga is ezt csinálja, amióta csak megjelent a házamnál. Az, hogy miként nevelem a fiamat, és hogyan élem az életemet, csak és kizárólag rám tartozik, úgyhogy hagyjon végre békén!

Savannah lenyűgöző látványt nyújtott. Jared még izzó dühén át is csodálattal figyelte, ahogy heves, túlfűtött természete elragadja a nőt.

– Higgye el, hogy eddig békén hagytam magát, de ha másképp döntök, biztosíthatom, hogy azt észre fogja venni. Egyelőre csak azt szeretném, ha magyarázatot adna arra, ami a kávézóban történt.

Savannah képtelen volt felfogni, hogyan csinálja Jared. A tekintete villámokat

lövellt, de a hangja fegyelmezetten és nyugodtan csengett. Gyűlölte az olyan embereket, akiknek sikerült uralkodniuk magukon.

– Már megkapta az egyetlen magyarázatot, amelyet adhatok. Most pedig mondja meg végre, hol van a fiam!

Jared mélyen a nő szemébe nézett.

– Letűnt Korok Boltja, két házzal arrébb. Amikor Savannah indulatosan sarkon fordult, a férfi újra megragadta a karját.

– Mondtam, hogy ne...!

– Figyeljen rám! Eszébe ne jusson berontani az üzletbe, mint egy lángot okádó amazon!

A nő szemében égő tűz ereje porrá égethetett volna bárkit, aki az útjába kerül.

– Vegye le rólam a mancsát, mielőtt még kárt teszek abban a csinos kis pofijában!

Jared még szorosabban markolta Savannah karját. Más körülmények között talán élvezte volna a kihívást, de ezúttal nem engedhetett.

– Az a két gyerek ott az üzletben nemrég súlyos megrázkódtatáson esett át – mondta halkán, és látta, hogy a nő arcára először döbbenet, majd szívből jövő sajnálat ül ki.

– Connor és Emma. Rájöhettek volna – csóválta meg a fejét, és a tekintete Ed Kávézójának széles ablaküvegére siklott. – És Cassandra...

– Ezek a gyerekek végignézték, ahogy az apjuk rendszeresen megverte az édesanyjukat. Rövid életük során több durvaságot láttak, mint amennyit bárki képes lenne feldolgozni. Ha ilyen feldúltan ront be az üzletbe...

– Nem szokásom kicsiket rémisztgetni – sziszegte Savannah. – Bármit is gondoljanak rólam a magafajta példás honpolgárok, jó anya vagyok. Bryan soha nem szenvedett hiányt semmiben. Mindent megadtam neki, amit csak lehetett és...

Savannah lehunyta a szemét, és megpróbált lecsillapodni. Jarednek az jutott az eszébe, hogy olyan, akár egy vulkán, amely eltorlaszolta a saját kráterét.

– Engedje el a karomat! – kérte most már nyugodtabban. – Szeretném hazavinni a fiamat.

Jared rövid ideig a nő arcát fürkészte, és jól látta, hogy a karamellszínű szempár mélyén ingerültség bujkál. A szorítás engedett, és Savannah most már szabadon odamehetett az üzlethez. Egy pillanatra megállt, mély lélegzetet vett, hogy lehiggadjon, és benyitott az ajtón.

Abban a pillanatban Devin lépett ki a kávézóból. Megállt Jared mellett és

gondterhelten megvakarta a fejét.

– A hölgy rendkívül érdekes műsort adott elő.

– Van egy olyan érzésem, hogy ez még csak a nyitány volt – felelte a férfi, és zsebre vágta a kezét, és fel-le hintázott a csizmája sarkán. – A java most jön.

– Az ember képes megfeledkezni a nevééről is, ha egy ilyen nővel hozza össze a sors – mosolyodott el Devin halványan, és az öccsére sandított. – Te még emlékszel a tiédre?

– Hát, rémlik valami. Szerintem igazad volt, tényleg összeütközésbe került a törvénnyel.

Devin felvonta a szemöldökét. A törvény, a város és az ott élők biztonságának megőrzése az ő feladata volt.

– Ha akarod, utána nézek a nyilvántartásban.

– Nem, inkább ne! Pontosan erre számít mormolta elgondolkodva Jared, és az autója felé fordult. – Arra gondoltam, hogy meglepem a hölgyet, és majd meglátjuk, mit lép.

– Rendben, tiéd a pálya – bólintott Devin, miközben Jared beült a kormány mögé. Tiéd a pálya, de csak addig, amíg a kisasszony nem okoz galibát, tette még hozzá gondolatban.

Bryan dühösen elfordult az anyjától és kibámult az autó ablakán. Nem értette, miért nem töltheti náluk Connor az éjszakát. Szombat lévén még rengeteg idő volt hátra addig, amíg a rettegett hétfő reggelen megszólal az a nyamvadt iskolai csengő.

Mihez kezdjen egy srác a szabadidejével a legjobb barátja nélkül? A kellemetlen mindennapi tennivalókat kellene elvégeznie, gondolta dühös grimasz kíséretében. Házifeladat-írás. Ennyi erővel akár dutyiban is ülhetne.

– Ennyi erővel akár dutyiban is ülhetnék – morogta hangosan, és próbaképpen kissé Savannah felé fordult.

– Igen, tudod, a börtönben rengeteget baseballoznak és egyfolytában karamellás fagyit eszegetnek.

– De otthon nincs mit csinálni – nyögte Bryan a kilencévesekre jellemző kétségbeesett hangon.

– Majd én adok neked munkát – hangzott fel az ingerült válasz, amely hűen tükrözte a dühös szülő lelkiállapotát. Savannah majdnem leharapta a nyelvét, amiért ilyen hangot ütött meg a fiával szemben. – Ne haragudj, Bry, de sok minden jár a

fejemben, úgyhogy ez nem a legjobb este a vendégfogadásra.

– Én is ott maradhattam volna Connál. Az ő anyukája nem bánta volna.

Övön aluli ütés, gondolta Savannah bosszúsan, miközben rákanyarodott a házhoz vezető útra.

– Nos, a tiéd bánja, kishaver, és a jelenlegi helyzetet figyelembe véve együtt kell élned velem. Már kezdheted is a takarítást azzal a szemeteszsákkal, amelyet reggel elfelejtettél kivinni, aztán folytathatod a fekete lyukkal, amelyet a szobádnak nevezel, és végül figyelmedbe ajánlom a matek-házifeladatot. Persze csak ha nem akarsz egész nyáron a pótvizsgára készülni.

– Király – dűnnyögte Bryan, és ahogy az anyja megállt a ház előtt, azonnal kiugrott az autóból. Befelé menet még mormogott valamit arról, hogy az élete rosszabb, mintha börtönben élne. Savannah úgy érezte, menten felrobban a dühtől.

– Bryan Morningstar!

A fiú visszafordult a neve hallatán. Dühösen meredtek egymásra, a tekintetük elsötétült a bennük fortyogó haragtól, és az arcukat lassan elöntötte a pír.

– Mi az ördögért hasonlítasz rám ilyen nagyon? – kérdezte Savannah, és az ég felé emelte a tekintetét. – Talán ha jobban igyekszem, nekem is kedves, csendes, jól nevelt kislányom született volna. Miért gondoltam, hogy jobban járok egy neveletlen, morcos, hatalmas lábbal megáldott kölyökkel?

Bryan szája megrándult.

– Mert akkor neked kellene kivinned a szemetet. Egy lány nyafogna, és arra panaszkodna, hogy piszkos lesz a keze.

– Én is megbirkózom a szemetessel – mondta töprengő arckifejezéssel Savannah, és Bryan után kapott, de a gyerek gyorsan hátraugrott. – Sőt azt hiszem, úgy viszem ki, hogy előtte téged is belegyömöszöllek a zsákba.

– Túl öreg vagy ahhoz, hogy elkapj.

– Ó, valóban?

A nő előrelendült és a fiú nyomába eredt. Bryan csúfolódva, kötekedve fütyörészett, és végül elbizakodottsága lett a veszte. Savannah elkapta, de sikerét inkább tapasztalatának köszönhette, nem pedig gyorsaságának. Mindketten a fűbe zuhantak, és

Bryan sikoltozva nevetett, ahogy az anyja könnyörtelenül csiklandozni kezdte. -Ki az öreg, kishaver?

– Te! Majdnem harminc vagy...

– Ez nem igaz, vond vissza azonnal! – követelte Savannah, és miközben a karjával szorosan tartotta Bryan fejét, kíméletlenül összeborzolta a haját. – Vond vissza, és számolj egy kicsit, Einstein! Mennyi is harmincból huszonhat?

– Semennyi! Nulla – kiáltotta a fiú, de aztán úgy döntött, hogy jobb, ha megadja magát, különben a csiklandozástól a nadrágjába pisil. – Na jó, legyen négy. Négy!

– Ezt tartsd észben! És ne felejtse el, hogy még mindig jó vagyok a birkózásban – figyelmeztette Savannah a fiát, majd hirtelen olyan szorosan ölelte magához, hogy a gyerek döbbenten meredt rá. – Szeretlek, Bryan. Nagyon-nagyon szeretlek.

– Jesszus, anya, tudom – motyogta halkán, és látszott rajta, hogy kínosan érzi magát.

– Bocs, hogy kiabáltam.

Bryan elhúzta a száját, de a bűntudat felülkerekedett benne.

– Hát... részemről is bocs.

– Megígérem, hogy Connor itt aludhat a jövő hétvégén.

– Oké, szuper – derült fel Bryan arca, de amikor az anyja továbbra sem engedte el, kérdőn felvonta a szemöldökét. Nem is volt olyan rossz hagyni, hogy átölelje, de azért örült, hogy a barátai nem látják. A puha karok finoman simultak a bőréhez, és az anyját kellemes illat lengte körül. Halványan emlékezett arra, hogy milyen érzés volt, amikor elringatta, és csillapította fájdalmát vagy rossz kedvét.

Gyermek lévén természetesnek vette, hogy az édesanyja mindig mellette van, és biztos volt abban, hogy ez így is lesz az idők végezetéig. A fejét az anyja vállára hajtotta és ezúttal eszébe sem jutott elfordulni, amikor Savannah megsimogatta a haját.

– Később nem süthetnénk valamit az udvaron?

– Dehogynem. Mit szólnál egy óriási hamburgerhez?

– Oké, de sült krumplival!

– Mit ér a hamburger sült krumpli nélkül? – mormolta Savannah, és mély sóhaj szakadt fel belőle. – Bryan, Con mesélt neked az édesapjáról?

Ahogy kimondta a kérdést, érezte, hogy a gyerek szinte sóbálvánnyá dermed, ezért finoman megcsókolta a homlokát.

– Titok?

– Olyasmi.

– Nem akarom, hogy eláruld a barátodat, de ma tudtam meg, hogy Connor apja bántotta az édesanyját. Arra gondoltam, hogy ha beszélgettetek erről, talán velem is

szeretnél ejteni róla egy-két szót.

Bryan már korábban is el akarta mondani, amit hallott, de Connor sírt, amikor a történekről beszélt, és annak ellenére, hogy úgy tett, mint aki nem vette észre, mégsem árulhatta el az anyjának a legjobb barátja titkát.

– Börtönbe zárták, mert megverte Con édesanyját. Nagyon durván bánt vele, és rengeteget ivott. Az anyukája folyton tele volt kék-zöld foltokkal. A szülei el fognak válni.

– Értem – bólintott Savannah. Élete során rengeteg Joe Dolin-féle alakkal hozta össze a sors, és ahogy minden rendes ember, ő is megvetette a hozzá hasonló semmirekellőket. – Cont és Emmát is megütötte?

– Emmát nem... – felelte habozva Bryan, mivel ez volt a kínos ügy legkényesebb pontja. Mielőtt azonban még meggondolhatta volna, kibukott belőle az igazság. – De Cont igen. Persze csak akkor, ha az anyukája nem látta. Csúnyán beszélt vele, és folyton lökdöste. Azt mondta, hogy Con nyámnyila, anyámasszony katonája, mert szeret olvasni és történeteket írni. Con egyáltalán nem nyámnyila.

– Persze, hogy nem.

– Kifejezetten okos. Alig kell valamit tanulnia, hogy jó jegyeket kapjon. A suliban nem jelentkezik túl gyakran, de a tanárok mindig felszólítják – darálta Bryan, s ahogy belemelegedett a mesélésbe, az arca egyre vörösebb lett a dühtől. – Van néhány fiú, aki mindig macerálja. Az apja miatt, meg hogy a tanárok kedvence, meg amiért nem tudja messzire dobni a baseball-labdát. De ha én is ott vagyok, békén hagyják.

Savannah lehunyta a szemét, és az arcát a fia homlokához szorította.

– Bátor fickó vagy.

– Hát... a fenébe is, ezek a kötekedő, bumfordi alakok valójában ostoba fajankók, nem igaz?

– De igen. Nem Con az egyetlen... Kicsim, valamit meg kellene beszélünk. Emlékszel, hogy a minap itt járt Mr. MacKade?

– Hát persze.

– Hivatalos ügyben jött... tudod, ő ügyvéd.

– Bajban vagyunk?

– Nem – felelte a nő őszintén, és a gyerek felé fordult, hogy a szemébe nézhessen. Nincs semmi baj. Minden rendben. Azért jött, mert... Bryan, meghalt az apám.

– Értem – bólintott a gyerek, és az anyjához hasonlóan ő is meglepődött. Soha

nem találkozott a nagyapjával, s csak annyit tudott róla, hogy Jim Morningstart kiváló rodeósként tartották számon, és rengeteget költözött ide-oda az országban. – Gondolom, már nagyon öreg volt.

– Igen – mondta a nő. Mennyi is lehetett? Ötven? Hatvan? Fogalma sem volt róla. – Eddig nem volt alkalmam elmondani, hogy miért nem tartottuk vele a kapcsolatot. Nagyapáddal réges-régen összekaptunk valamin, így elköltöztem otthonról.

Hogyan árulhatná el a fiának, ennek a csodálatos gyermeknek, hogy miatta veszték össze? Képtelen lenne rá. Soha nem fog ilyesmit tenni.

– A lényeg, hogy nem nagyon tartottuk a kapcsolatot.

– Honnan tudta Mr. MacKade, hogy nagyapa meghalt? Ismerte?

– Nem, ez az ügyvédek dolga. Az apám megsérült, és azt hiszem, ez készítette arra, hogy végiggondolja az életét. Felkért egy oklahomai ügyvédet, hogy keressen meg bennünket, és ez a férfi kapcsolatba lépett Mr. MacKade-del. Ő pedig eljött hozzánk, és közölte velem, hogy a nagyapád hagyott ránk egy kis pénzt.

– Hú, komolyan?

– Nagyjából hétezer...

– Dollárt? – fejezte be a mondatot Bryan és a szeme tágra nyílt a döbbenettől. Ennyi pénzt elképzelni sem tudott. Elegendő lenne egy új kerékpárra, baseballkesztyűre, és a gyűjteményéből hiányzó, hőn áhított Cal Ripkin kártyára is. – És megtarthatjuk? Csak úgy?

– Először alá kell írnom néhány iratot.

A dollárjelek egy időre eltűntek Bryan szeme elől, és Savannah arcát látva azonnal tudta, hogy valami nincs rendben.

– Miért nem akarod a pénzt?

– Én... Jaj, Bryan! – sóhajtott fel a nő, és elkeseredetten felhúzta a térdét, majd ráhajtotta a homlokát. – Nem is tudom, hogyan magyarázzam el. Hosszú éveken át nagyon haragudtam rá, most pedig azért vagyok dühös, mert ilyen körülmények között hallok róla újra.

Bryan gyengéden megsimogatta az anyja fejét, majd töprengve maga elé meredt.

– Olyan, mintha így akarna elnézést kérni. Ha elfogadod a pénzt, azzal megbocsátod neki, amit tett, nem?

Savannah az egyszerű megoldás hallatán halkán felnevetett.

– Hogy ez nekem miért nem jutott az eszembe? – kérdezte, majd kimerülten felsóhajtott, és a fiára emelte a tekintetét. – Gondolod, hogy meg kellene tartanunk a

pénzt?

– Azt hiszem, nem muszáj – felelte Bryan, és magában szomorúan búcsút vett Cal Rip-kintől. – Mármost... van munkád és egy szép házunk.

– Igazad van, nem szorulunk rá – mondta Savannah, és úgy érezte, mintha mázsás súly gördült volna le a válláról. Nem szorulnak rá, és éppen ez az oka, amiért elfogadhatják. – Hétfőn elmegyek Mr. MacKade-hez, és megkérem, hogy utalja át nekünk a pénzt.

– Király! – ugrott talpra boldogan Bryan. – Felhívom Cont és elmondom neki, hogy gazdagok vagyunk.

– Ne!

A fiú megtorpant.

– De anya...

– Ne. Először is, elég modortalan dolog dicsekedni a gazdagsággal. Másodszor pedig, jobb, ha már most elárulom, hogy a pénztől nem változik meg az életünk, mivel beteszem egy takarékszámmlára. Ebből fogsz majd főiskolára járni.

Bryan olyan nagyra tátotta a száját meglepetésében, hogy a nyelve szinte a földre lógott.

– Főiskolára? De hát addig még legalább száz év van hátra. Lehet, hogy nem is fogok továbbtanulni.

– Az csak tőled függ, de a pénz ott lesz a számládon.

– Jaj, nekem! – sóhajtott fel elkeseredetten Bryan. Kilencévesen megtapasztalhatta, milyen érzés gazdagnak lenni, majd ismét visszasüllyedni a szegénységbe. – Semmit nem tarthatunk meg?

– Semmit... – jelentette ki határozottan Savannah, de a fiú csalódott arcát látva meggondolta magát. –...csak egy keveset. Egy valamit választhatsz, és az olyan lesz, mintha a nagyapádtól kaptad volna ajándékba.

A remény ismét visszatért Bryan életébe.

– Bármit?

– Valami ésszerű dolgot. Az arany rendszámablás Corvett egyértelműen az ésszerűtlen kategóriába tartozik!

Bryan vidáman rikkantott egyet, és az anyjára vetette magát, hogy megölelje.

– Megyek és keresek valamit a baseball-kártya katalógusban!

Savannah mosolyogva figyelte, ahogy a fia teljes gőzzel felcsörtet a verandára,

majd feltépi a bejárati ajtót, és hagyja, hogy az hatalmas robajjal becsapódjon mögötte.

Később, amikor a verandán hamburgert sütött, és Bryan a hintaágyban összegömbölyödve, dicsőségről álmodozva tanulmányozta a katalógust, Jared a kísértetjárta erdő túloldalán üldögélt, és Savannah-ra gondolt.

Iszonyatos kísértést érzett, hogy átvágjon a rengetegen és befejezze a vallatást, amelyet aznap délután Ed Kávézója előtt megkezdett. Emlékeztetnie kellett magát, hogy a szúrós, barátságtalan nők sosem voltak az esetei. A barátságtalan, ráadásul hirtelen haragú, ködös múlttal megáldott nők pedig szóba sem jöhettek. Nem mintha Savannah Morningstar nem lett volna izgató jelenség... Ráadásul Jared mindig is kedvelte az érdekes kirakós játékokat, csakhoggy...

Csakhoggy az élete rendkívül nyugodt és eseménytelen volt. Szívesen élvezte volna a nő társaságát, de kizárólag felszínes kapcsolatra vágyott. Néhány kellemes randevú, mielőtt ágyba bújnak. Még egy halott is szívesen álmodozott volna arról, hogy egy ilyen csodás nővel hempereghet.

Jared MacKade pedig nem volt halott.

És ostoba sem. Tudta, hogy a nő, akivel a délután folyamán összetűzésbe keveredett, csak bajt hozhat a fejére. Nem találta túl jó ötletnek, hogy két nehéz természetű, lobbanékony ember közös jövőt tervezzen, ezért is választott magának mindig nyugodt, kiegyensúlyozott és józan nőket.

Ilyen volt egykori felesége is, gondolta gúnyos grimasz kíséretében. Sokszor olyan nyugodtan viselkedett, hogy legszívesebben tükröt tartott volna a szája elé, hogy meggyőződjön róla, lélegzik-e egyáltalán.

Mindez azonban már nem számított.

Az első dolga lesz hétfőn reggel, hogy ír egy szép, hivatalos levelet Savannah Morningstarnak, amelyben tájékoztatja arról, hogy mit kell tennie, ha elfogadja az örökségét vagy ha lemond róla. Jared nem bánta, ha egy ügyfél álmatlan éjszakákat okoz neki, esetleg be kell piszkolnia a kezét az érdekében, de a nő még csak nem is volt az ügyfele, ráadásul megígérte a kollégájának, hogy utánajár a dolognak, bármibe kerüljön is.

A fenébe, hiszen van egy gyereke! Igaz, hogy kifejezetten rátermett kölyök, de ez most mellékes. Ha viszonyt kezd Savannah-val, akkor vállalnia kell a fiút. Semmiképpen nem kerülheti ki, és Jared rádöbbsent, hogy valójában nem is akarja.

Figyelembe kellett azonban vennie, hogy a káprázatos szépség mögött olyan

ember bújt meg, aki kemény volt, akár a cipőtalp. Savannah Morningstar keresztülment néhány dolgon, és kiismerte magát a világban. Jared ezt mindentudó tekintetéből olvasta ki. Sejtette, hogy a tapasztalatait nem a konyhába zárva, süteménysütés közben szerezte. Nyilvánvaló volt az is, hogy szőröstől-bőröstől képes bekapni egy férfit, majd megrágja és kiköpi, hogy aztán a szerencsétlen térden csúszva könyörögje vissza magát.

Jared úgy döntött, ő nem hagyja, hogy ilyesmi történjen vele. Biztosra vette, hogy megbirkózik Savannah Morningstarral. Már ha kedve tartja. A különleges, hihetetlenül szép arc egyfolytában kísértette és betöltötte minden gondolatát. Naná, hogy volt kedve hozzá.

Jared bosszankodva talpra ugrott, és az erdő felé indult. Muszáj volt kiszellőztetnie a fejét, ráadásul a saját gondolatainál jobban kedvelte a szellemek társaságát.

4.

– Jó napot kívánok, MacKade ügyvédi iroda – szólt bele sietve a telefonba Sissy Bleaker, Jared titkárnője. Háromnegyed öt volt, és pontosan egy órával később randevúja volt rettentően jóképű udvarlójával. A főnöke azonban egész nap úgy viselkedett, mint egy fájós fogú, morcos medve. – Ó, igen, üdvözlöm, Mr. Brill. Nem, sajnos nem, Mr. MacKade konferenciabeszélgetést folytat telefonon.

Sissy legszívesebben tüzet okádott volna, amikor kinyílt az iroda ajtaja. Hogy az ördögbe legyen ellenállhatatlanul csábító egy órán belül, ha még haza sem ér addig?

– Kérem, hagyjon üzenetet! – kérte Mr. Brillt, és maga elé vette a jegyzetömböt. Amikor felnézett, az volt az első gondolata, hogy ha egy hét állna a rendelkezésére, akkor sem festene olyan könnyfakasztóan érzéken, mint az a nő, aki belépett az iroda ajtaján.

Savannah irtózott a hivatalos helyektől, főleg azért, mert valami különös oknál fogva úgy érezte, muszáj elegáns nadrágra és kabátra cserélnie megszokott farmerjét, ha jó benyomást akar tenni a hivatalnokokra.

A különleges növények és a hófehér falakon függő pasztellszínű festmények egyértelműen azt sugallták, hogy a helyiségben a törvény az úr. Az ügyfelek részére fenntartott váróteremben lévő, kényelmesnek egyáltalán nem nevezhető sötétszürke székek remekül illettek a világosabb árnyalatú, se-színű padlószőnyeghez. Nehogy az ember véletlenül is jól érezze magát, gondolta Savannah gúnyosan.

Soha nem járt még olyan hivatalos szervnél – legyen az munkanélküli hivatal, szociális osztály vagy egy iskolaigazgató irodája –, amelynek alkalmazottai gondot csináltak volna abból, hogy az ügyfelek jól érzik-e magukat vagy sem. Azt hitte, hogy Jared MacKade-nek jobb ízlése van annál, mint hogy egy ilyen sivár, rideg helyen végezze a munkáját.

A makulátlan tisztaságú recepcióspultnál ülő fiatal, lelkes és nyilvánvalóan rendkívül hatékony titkárnő üdvözlésképpen Savannah-ra emelte közönyös tekintetét, majd röpké mosolyt küldött felé. A lány ügyelt rá, hogy ne tűnjön túl kedvesnek, de azért megmaradjon az udvariasság keretein belül. Savannah-nak fogalma sem volt arról, hogy Sissyt a sárga irigység mardossa.

– Igen, Mr. Brill, személyesen gondoskodom róla, hogy megkapja az üzenetét. Nagyon szívesen. Vizontlátásra!

Miközben Sissy azon töprengett, hogy a titokzatos látogató hol vásárolhatta különleges, élénk színekkel tarkított, merész szabású kabátkáját, letette a telefont és

felöltötte hivatalos mosolyát.

– Jó napot kívánok! Miben segíthetek?

– Beszélni szeretnék Mr. MacKade-del.

– Kért időpontot? – kérdezte Sissy, holott nagyon jól tudta a választ. Jared időbeosztása az agyába vésődött, a sajátjával együtt.

– Nem, csak... bent jártam a városban, és arra gondoltam, hogy hátha van rám egy perce.

– Attól tartok, megbeszélése van, Ms...

– Morningstar – fejezte be a mondatot Savannah. Naná, hogy megbeszélése van, tette még hozzá magában rosszmájúan. Hol máshol lehetne egy ügyvéd, ha nem a tárgyalóteremben hadakozik, mint egy megbeszélésen. – Hagyhatnék neki üzenetet?

A Morningstar név ismerősen csengett Sissy számára. Jared aznap reggel kifejezetten dühösen ejtette ki, amikor hivatalos hangvételi levelet diktált neki. Sissy azonban rendkívül szemfüles titkárnő volt, így remekül olvasott a sorok között.

– Természetesen. Ha személyes jellegű ügyről van szó, akkor leírhatja, én pedig... ó, Mr. MacKade befejezte a megbeszélést – csillant fel a lány szeme. – Mi lenne, ha felhívnám és megkérdezném, hogy be tudja-e préselni még ma délutánra?

– Az remek lenne – bólintott Savannah, majd elfordult, és nyugtalanul fel-le kezdett járkálni az előtérben.

Sissy megállapította magában, hogy ha nőne még legalább húsz centimétert és itt-ott teltebb lenne, ő is olyan ellenállhatatlanná válhatna, mint a hívatlan vendég.

– Mr. MacKade, egy bizonyos Ms. Morningstar keresi. Igen, uram, itt van az irodában. Rendben, uram – mondta határozottan Sissy, és miközben letette a telefonkagylót, gondosan ügyelt rá, nehogy elmosolyodjon. – Fáradjon be, Ms. Morningstar! Egyenesen fel a lépcsőn, aztán forduljon balra! Az első ajtó Mr. MacKade irodája.

– Kösz.

Savannah a rövid lépcsősorhoz ment, és a kezét a hófehér korlátra tette, majd elindult felfelé. Bizonyára ikerház volt régen, gondolta menet közben. Bár a hely nem tűnt túl otthonosnak, be kellett ismernie, hogy van stílusa. Már ha az ember kedveli a felvágós, puccos házakat.

A lépcső tetején volt egy kis előtér, s az egymással szemben lévő irodák bejárata között egy fehér vázában gubbasztó orchideacsokrot ábrázoló kép függött, mely olyan hideg és kifejezéstelen volt, hogy Savannah művészelke lázadozni kezdett.

Odalépett a bal oldali ajtóhoz, és miután kopogtatott, azonnal belépett rajta.

Természetesen remekül mutat hamuszürke öltönyben, gondolta magában elégedetten, ahogy meglátta a férfit. Legalábbis jobban néz ki, mint az irodája. Valakinek fel kellene világosítania az ügyvéd urat, hogy sokkal kellemesebb egy olyan helyen dolgozni, ahol az unalmas sűrű árnyalatok és az orvosi rendelőre emlékeztető fehér helyett van egy kis élet és szín.

Ez persze nem az ő dolga.

Jared felállt, és Savannah ismét megállapította, hogy rendkívül elegáns háromrészes öltönyében és gondosan megkötött nyakkendőjében. A nyakkendőben, amit éppen akkor igazított a helyére. A lelke mélyén nem örült neki, de be kellett ismernie, hogy Jared rövid ismeretségük során most először néz ki úgy, mint egy vérbeli ügyvéd.

– Üdvözlöm, Ms. Morningstar – bólintott a férfi kimérten, de közben az jutott az eszébe, hogy a nő felbukkanása leginkább ahhoz a jelenséghez hasonlítható, amikor a vakítóan fényes villám belescap egy békésen hullámzó tóba. – Foglaljon helyet!

– Nem tartom fel sokáig – mondta Savannah, és dacosan állva maradt. – Nagyra értékelem, hogy időt szakít rám.

– Csak azért teszem, mert van egy kis szabadidőm – felelte Jared, és a nyomaték kedvéért félretolta az asztala közepén magasodó aktahalmot, majd leült. – Szóval, mit tehetek önért?

Savannah válaszképpen előhúzott néhány iratot a táskájából, és a férfi elé tette.

– Aláírtam mindhárom példányt és hitelesítettem a közjegyzővel – magyarázta, és a jogosítványát, a társadalombiztosítási kártyáját, valamint a nagyobb hatás kedvéért a személyazonosító kártyáját is a papírokra dobta. – Születési anyakönyvi kivonatomban sajnos nincs.

– Értem.

Jared ráérősen előhúzott az öltönye zsebéből egy barna szarukeretes szemüveget, és feltette, hogy átnézze az iratokat. Savannah tágra nyílt szemmel bámulta, és érezte, hogy a szája kiszárad. Bár nevetségesnek találta, hogy ilyen hatással van rá a férfi, a szívverése mintha kihagyott volna egy pillanatra. Jared értelmiségi külsejével hihetetlenül vonzó volt, és Savannah esetlennek érezte magát a jelenlétében.

– Az irataim rendben vannak – nyögte ki végül.

– Attól tartok, nincs igaza – mondta a férfi, és elgondolkodva alaposabban

szemügyre vette a jogosítványt. – Ez érvénytelen.

– A fenéket. Néhány hónapja újíttattam meg.

– Az lehet – nézett fel Jared –, viszont annak ellenére, hogy megújította és a maga fényképe van rajta, ami megjegyzem, kifejezetten jól sikerült, ez a jogosítvány hamis, ebből következően pedig érvénytelen.

Savannah becsukta a száját és zsebre vágta a kezét.

– Viccel velem? Ez megengedett a szentélyében?

– Kérem, Savannah, üljön le!

A nő türelmetlenül vállat vont, de azért engedelmeskedett.

– Hallott már valaha a színekről? – kérdezte duzzogva. – Ez a hely unalmas, akár egy zárda, a művészetet illetően pedig szánalmasan hétköznapi az ízlése.

– Igen, szerintem is – helyeselt azonnal a férfi. Hátradőlt a székében és szemügyre vette a helyiséget. – A volt feleségem rendezte be az irodát. Már hozzászoktam, de igaza van, ráférne némi átalakítás.

– Inkább egy gyázmise – morogta Savannah, és idegesen a hajába túrt. Dühös volt magára, amiért kijött a sodrából. – Szeretnék minél hamarabb hazamenni.

– Azt látom – felelte Jared, majd újra az iratokra pillantott. – Tudomásul vette, hogy a szerződés szerint ön csak kapja meg az édesapja tulajdonát képező teljes pénzösszeget?

– Igen.

– És az ingóságokkal mi legyen?

– Azt hittem... azt hittem, hogy csak pénzt örököltem. Mi van még?

– Úgy tűnik, akad néhány személyes holmi is. Ha akarja, kérhetek egy részletes listát, hogy el tudja dönteni, mi az, amit megtart, és mi az, amin túl akar adni. A szállítás költségeit a bankban lévő összegből vonják le.

Túladni rajtuk, ahogy az apja is túladott rajta.

– Szeretném, ha átküldetné valamennyi holmit.

– Rendben – mondta Jared, és gyorsan lefirkantott néhány hivatalos adatot sárga jegyzetömbjébe. – A titkárnóm holnap majd küld egy levelet, amelyben benne lesz, hogy elfogadta az örökséget, és negyvenöt napon belül hozzájuthat az önt megillető pénzhez és ingóságokhoz.

– Minek a levél, amikor éppen most mondott el mindent, amit tudnom kell.

Jared a szemüvege mögül szórakozott pillantást vetett a nőre.

– A törvénykezés szereti bebiztosítani magát, így annyi iratot csatol egy-egy ügyhöz, amennyi emberileg csak lehetséges.

A kollégája meghatalmazottjaként aláírta a szükséges papírokat, majd visszaadta Savannah-nak a jogosítványát és a társadalombiztosítási kártyáját.

– Kész is vagyunk?

– Igen.

– Remek – pattant fel megkönnyebbülten, ugyanakkor kissé feszengve a nő. – Nem is volt olyan szörnyű, mint vártam. Ha valaha ügyvédre szorulok, biztos, hogy magát fogom felhívni.

– Sajnos, nem lehet az ügyfelem, Savannah.

Jared levette a szemüvegét és megkerülte az asztalt, majd megállt a villámokat szóró tekintet keresztüzében.

– Ez lenne a jószomszédi viszony?

– Azért nem lehet az ügyfelem, mert akkor nem tehetnék magával ilyesmit..

Ami ezután történt, alaposan meglepte Savannah-t. Fogalma sem volt róla, hogy akad még olyan férfi a földön, aki képes meglepetést okozni neki. Mielőtt még tiltakozhatott volna, Jared átölelte és megcsókolta.

Természetesen esze ágában sem volt tiltakozni.

A lelke mélyén tudta, hogy páratlan élményben lesz része, és úgy döntött, átadja magát az érzéseinek. A buja, pillekönnyű szenvedély váratlanul csapott le rá, és ahogy a szájuk egymáshoz simult, virágot bontott a testében.

Jared nem kapkodott, nem rángatta ide-oda, csak magabiztos mozdulattal erős karjába zárta. Savannah lehetőséget kapott rá, hogy elhúzódjon, de ahogy az ügyes, tapasztalt kéz finoman végigsimított a gerincén, arra gondolt, hogy csak egy bolond állna ellen a becéző ajkaknak és az izmos testből áradó forróságnak. Boldogan átadta magát a csóknak, és a keze a férfi hátán lassan a válláig kúszott.

Jared kíváncsi volt rá, hogy mit talál a felszín alatt. Azóta, hogy meglátta a kertjében a halomba rakott virágok között, másra sem tudott gondolni, mint Savannah-ra. Most már tudta, hogy a hosszú, csodaszép karban erő rejlik, s a puha, telt száj szenvedélyre éhes. Ahogy csókban forrtak össze, úgy érezte, mintha már százszor megérintette volna, és semmihez sem hasonlítható, mámorító ízét mindennél jobban ismerné. A hozzásimuló feszes, mégis lágy domborulatok érzéki újjászületést ígértek.

Jared a nő dús hajába fúrta az ujjait, és lassan hátrahúzta a fejét. Ahogy Savannah

ajka egyre perzselőbben ízlelte a férfiét, rájött, hogy viszonznia kell a kedvességet. Kissé elhúzódtott és elgondolkodva szemügyre vette a különleges arcot. A barna szempár nyugodtnak tűnt, bár a megszokottnál némileg sötétebb volt. Jared a nő vad szívveréséből tudta, hogy örvénylő érzései viszonzásra találtak. Savannah azonban nem borzongott bele a csókba.

Vajon mi kell ahhoz, hogy egy ilyen nőnek végigfusson a hátán a hideg? Rá kell jönnie a titok nyitjára, és meg kell fejtenie minden rejtélyt, melyet a sötét, kifürkészhetetlen tekintet takar.

– De ha szükséged lenne ügyvédre, természetesen ajánlhatok egyet.

Savannah felvonta a szemöldökét. Milyen nyugodt az ügyvéd úr! Úgy tesz, mintha a teste nem égne lázban. Figyelemreméltó teljesítmény.

– Igazán kedves tőled.

– Elnézést! – mondta a férfi, amikor megcsörrent a telefon. A tekintete csak annyi időre szakadt el a nőétől, amíg megnézte, mennyi az idő. – Igen, Sissy, tudom, hogy már elmúlt öt óra. Menjen csak nyugodtan, majd én bezárok. Ja, és a levél, amit ma reggel diktáltam... tudja, az első... igen. Kérem, ne adja fel, mert át kell fogalmaznom!

Savannah elgondolkodva fürkészte Jared arcát. Hazaküldi a titkárnőjét, hogy kettesben lehessen vele. Pontosan tudta, mit jelent, ha egy férfi úgy néz az ember lányára, ahogy Jared méregette abban a pillanatban. Azzal is tisztában volt, hogy hová vezet egy szenvedélytől fűtött csók. Az elmúlt évek során megtanulta, hogy érdemes óvatosnak lennie..., és válogatosnak. Rendkívül nagy felelősséget vállalt azzal, hogy egyedül nevelte a gyermekét. A férfiak jöttek-mentek, de tudta, hogy a fia örökre mellette marad. Nem tartozott azon nők közé, akik meggondolatlanul beleugranak egy kapcsolatba, elfogadnak minden ajánlatot és kihasználják az alkalmat, hogy hemperghessenek egy kicsit.

Viszont két lábbal állt a földön, így önmaga előtt sem tagadhatta, hogy a férfi, aki az imént hazaküldte a titkárnőjét, és vadul lapozgat az előjegyzési naptárában, rövidesen a szeretője lesz.

– A titkárnőmnek randija van – jelentette be Jared, miután letette a telefonkagylót.

– Úgy tűnik, ránk marad az iroda bezárása. Ja, egyébként Sissy megkért, hogy diszkréten faggassalak ki arról, hogy hol vetted a kabátodat.

– A kabátomat? – kérdezte Savannah meglepetten, és végignézett magán. – Én csináltam.

– Viccelsz?

A nő lebiggyesztette az ajkát, amitől egyszerre tűnt sértődöttnek és dühösnek. Felszegte az állát, és Jared már tudta, hogy a mozdulat kitörni készülő haragot takar.

– Mi van? Nem nézed ki belőlem, hogy tudok varrni? Nem illek bele az odaadó háziasszonyról alkotott képbe?

A férfi töprengve az íróasztalnak dőlt, és előrenyújtotta a kezét, hogy megvizsgálja a kabát tarka hajtókéjét.

– Szép munka. Mi mást tudsz még csinálni?

– Mindent, amit kell – suttozta a nő, és nem tiltakozott, amikor Jared magához húzta. Inkább a széles vállra simította a kezét, és átadta magát az újabb csóknak.

– Korán van – mormolta a férfi.

– Fogjuk rá...!

– Hol van Bryan?

– Cassie-nél – felelte Savannah, és némileg meglepte, hogy Jared ilyesmire is odafigyel. Kissé elfordította a fejét, hogy elmélyítse a csókot. – Hat körül megyek érte. Nagyjából félórám van...

– Több időre lenne szükségem – mondta a férfi, és a nő csípőjére tette a kezét, majd bizalmas mozdulattal a lába közé húzta. – Mi lenne, ha felhívnád, és megkérdeznéd, hogy ráérsz-e hétre érte menni? – mormolta, és a fogával gyengéden harapdálta a lány ajkát. – Legyen inkább fél nyolc!

Savannah arra gondolt, hogy élvezettel fogja levenni róla a nyakkendőjét.

– Rendben, akkor talán telefonálok egyet...

– Remek. Intézd el, aztán átmegyünk az utca túloldalára.

– Az utca túloldalára?

– Igen, korai vacsorát terveztem. Savannah hátrébb húzódott és kétkedve nézett Jaredre.

– Vacsorát?

– Igen – bólintott a férfi, s mivel majdnem biztos volt benne, hogy a lába nem csuklik össze alatta, felállt. Nem sok hiányzott hozzá, hogy engedjen a vágyainak, és ott helyben letépje a ruhát a nőről, hogy aztán a padlóra teperve magáévá tegye. – Szeretnék meghívni vacsorázni.

– Miért?

– Mert veled akarok tölteni egy-két nyugodt órát – felelte Jared. És melletted.

Benned. Te jóságos ég! Összeszedte magát és látszólag nyugodtan megkerülte az asztalt, majd belelapozott az asztalán lévő címjegyzékbe. – Itt van Cassie száma.

– Tudom a számát – csattant fel Savannah. Kissé elbátortalanította a dolog, hogy míg neki muszáj volt többször egymás után mély lélegzetet vennie ahhoz, hogy magához térjen, Jared olyan higgadtan állt előtte, mintha mi sem történt volna. – Mi folyik itt? Mindketten tudjuk, hogy semmi szükség a vacsorára.

Jared gyomra görcsbe rándult. Magáévá tehetné. Itt és most. Egyszerűen menne. Csakhogy ami egyszerű, az gyanús.

– Szeretnék veled vacsorázni, hogy beszélgethessünk, Savannah – magyarázta, miközben Cassie számát tárcsázta és a nő felé nyújtotta a telefonkagylót. – Rendben?

Savannah bizalmatlanul méregette a férfit, és látszott rajta, hogy habozik. Aztán vállat vont és elvette a kagylót.

– Rendben.

Az étterem nem volt túl elegáns, és az étlapon is csak a szokásos amerikai roston sült ételek szerepeltek. Savannah ide-oda tologatta a poharát, és várta, hogy kiderüljön, mit akar valójában Jared.

– Szóval, ruhákat varrsz?

– Néha.

– Néha?

A férfi mosolyogva hátradőlt a székében, és várakozva nézett a nőre. Beszélgetni akar, gondolta Savannah. Hát legyen, akkor beszéljünk!

– Azért tanultam meg varrni, mert az otthon elkészített ruha olcsóbban kijön, mintha üzletben vettem volna meg, és nem akartam meztelen lenni. Ma már csak kedvtelésből varrogatok.

– Ez azért van, mert illusztrátorként dolgozol, nem pedig varrónőként?

– Igen, de szeretem a színeket és a tervezést. Szerencsés vagyok.

– Szerencsés?

Savannah a barátságos faggatózás hallatán vállat vont.

– Nem hinném, hogy kíváncsi vagy az élettörténetemre, Jared.

– Pedig az vagyok – mondta a férfi, és a pincéernőre mosolygott, aki eléjük tette a vacsorájukat. – Vágj bele! – kérte kedvesen.

Savannah megcsóválta a fejét, és levágott egy falatot a Jared által ajánlott fűszeres, kissé odaégett csirkéből.

– Egész életedben itt éltél, ugye?

– Így van.

– Nagy család, jó barátok és szomszédok. Gyökerek...

– Igen.

– Én is azt szeretném, ha a fiannak lehetősége lenne végre gyökeret verni valahol. Nem csak arra vágyom, hogy tető legyen a feje fölött.

Jared egy ideig hallgatott. Tetszett neki a nő hangjából kicsendülő heves elszántság még akkor is, ha kissé meg is lepte.

– Miért pont ide jöttél?

– Mert ez a hely nem nyugaton van. Ez volt az elsődleges szempont. Minél távolabb akartam kerülni a portól, a pusztától és a napsütötte kisvárosoktól. Tíz éven át utaztam kelet felé. Antietam elég messzire esik a szülővárosomtól.

Amikor Jared nem válaszolt, Savannah kissé megkönnyebbült. Valójában örült annak, hogy végre elbeszélgethet valakivel, aki hagyja őt szóhoz jutni.

– Bryan miatt nem akartam a városba költözni, de szerettem volna, ha tartozik valahová, mondjuk egy...

– Közösséghez?

– Igen. Kisváros, barátok, emberek, akik gyerekkora óta ismerik... Emellett viszont némi távolságra is szükségem volt, így aztán...

– így aztán?

– Valami ide vonzott. Talán a véreben van a mágia, és a származásom is közrejátszik benne, de éreztem... tudtam, hogy itt lesz az otthonom. A föld, a hegyek, az erdők... Az erdőid ide hívtak – mondta szórakozott mosollyal az arcán. – Furának találsz?

– Hozzám egész életemben beszéltek – felelte Jared olyan magától értetődően, hogy Savannah mosolya szertefoszlott. – Soha nem lennék boldog máshol. Azért költöztem a városba, mert ez volt a legkézenfekvőbb megoldás. A feleségem nem kedvelte a kisvárosokat és a hosszú erdei sétákat.

Savannah úgy gondolta, hogy ha Jared kíváncsiskodhat, akkor neki is joga van hozzá.

– Miért vetted feleségül?

– Mert kényelmes megoldásnak tűnt. Tudom, hogy ez nem vet túl jó fényt egyikünkre sem. Bizonyos kereteken belül vonzódtunk egymáshoz és tiszteletben tartottuk a másik szokásait, így belementünk egy ésszerű, kulturált és teljes

mértékben szenvedélymentes házasságba. Két évvel később kulturáltan és szenvedélymentesen váltunk el.

Savannah nehezen tudta elképzelni, hogy a férfi, aki nemrég megcsókolta, képes bármit is szenvedélymentesen végezni.

– Ezek szerint nem vettétek egymás véréit.

– Eszünkbe sem jutott ilyesmi. Mindketten túlzottan megfontoltak voltunk ahhoz, hogy csatározásba bocsátkozzunk. Gyerekeink nem voltak, és még a nevemet sem vette fel – mondta Jared kissé keserűen. A volt felesége döntött így.

– Modern, érzelemmentes házasság lehetett.

– Az volt. Mindent megfeleztünk, aztán mentünk, amerre láttunk. Egyikünk sem sérült meg lelkileg, és nem dobáltunk sarat egymásra.

Savannah kíváncsian oldalra biccentette a fejét.

– Zavart, hogy nem vette fel a nevedet? Jared először tagadni akart, de aztán megadóan vállat vont.

– Igen, zavart. Nem valami modern és érzelemmentes hozzáállás, mi? Ez is egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyek segítségével kissé több életet vihettünk volna abba a hivatalos kapcsolatba. Ezt nyilván a büszkeségem mondatja velem.

– Részben. Másrészt viszont viszont egyszerűen csak meg akartad ajándékozni valamivel, ami hozzád tartozott, amit te is örököltél, és amit továbbadhattál volna a gyermekeidnek.

– A vesémbé látsz – mormolta a férfi.

– Nem csak az ügyvédek jó emberismerők. Ráadásul tapasztalatból tudom, hogy milyen fontos az ember neve. Amikor Bryan megszületett, hosszú ideig csak bámultam a nyomtatványt, amit a nővér a kezembe nyomott. Azon töprengtem, hogy mit írjak az apa rovatba. Ha beírom a fickó nevét, akkor a fiam magától értetődően az ő nevét kapja. Az én fiam – ismételte meg halkán.

– Mit írtál be?

Savannah gondolatban gyorsan maga mögött hagyta azt a pillanatot, amikor magányos tizenhét évesként egyedül kellett döntenie. Teljesen egyedül.

– Ismeretlen. Számomra ugyanis megszűnt létezni, és úgy döntöttem, hogy az én nevem elegendő lesz a gyerekeknek.

– Az apja soha nem látta Bryant?

– Nem. Amint megmondtam neki, hogy terhes vagyok, fogta a sátorfáját és úgy elszelelt, mintha puskából lőtték volna ki. Ne mondd, hogy sajnálod! Szívességet tett

nekem. Az ember lánya tizenhat éves korában könnyen belebolondul egy csinos cowboyba, de fülig szerelmesen, a felhők felett lebegve nem gondol arra, hogy milyen nehéz lesz vele együtt élni.

– Mit mondtál róla Bryannek?

– Az igazat. Soha nem hazudok neki... Legalábbis megpróbálok mindig igazat mondani úgy, hogy ne bántsam meg az érzéseit. Nem szégyellem, hogy annak idején ostoba módon szerelmesnek képzeltem magam, és hálás vagyok a sorsnak, hogy az ostobaságom jutalmaként megajándékozott egy olyan különleges kölyökkel, mint Bryan.

– Figyelemreméltó nő vagy. Savannah meghatódott, ugyanakkor zavarba jött a váratlan vallomás hallatán.

– Ugyan már, inkább csak szerencsés.

– Nem lehetett könnyű az életed.

– Nem szeretem a könnyen megszerzett dolgokat.

Jared tökéletesen egyetértett velem, de sejtette, hogy a vallomás mögött több bújlik meg annál, mint amit a nő elárult.

– Mihez kezdted, amikor eljöttél otthonról?

– Úgy érted, miután az apám kirúgott? Nem kell szépítened a helyzetet. Az apám lekevert néhány maflást, miközben... nos, miközben olyan szavakkal illetett, amelyeket udvariatlanság lenne egy ilyen csinos öltönyben feszítő úriember előtt megismételni, aztán ajtót mutatott. Bár az ajtó sem volt valami nagy szám, mivel akkoriban lakókocsiban éltünk.

Savannah meglepődött, amikor a férfi átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezét. Jared megdöbbsent, bár a lelke mélyén tudta, hogy nem kellene. A saját irodájában is hallott már ennél kegyetlenebb történeteket, mégis ahogy elképzelte a tizenhat éves, terhes Savannah-t, aki egyedül van a világban, megsajnálta.

– Nem volt senki, akihez mehettél volna?

– Nem. Nem ismertem az anyám családját. Az apám valószínűleg szokásához híven magához tért volna egy-két napon belül, de amiket a fejemhez vágott, az jobban fájt, mint a verés. Így aztán felkaptam a hátizsákomat, stoppoltam, és nem néztem vissza többé. Először Oklahomába mentem, ahol pincérnőként dolgoztam – mesélte Savannah, és az italába kortyolt. – Valószínűleg ezért jövök ki olyan jól Cassie-vel. Mindketten tudjuk, milyen érzés egész nap talpon lenni és másokat kiszolgálni. Meg kell jegyeznem persze, hogy ő sokkal jobban csinálja, mint én

annak idején.

Valószínűleg sok minden kimaradt a beszámolóból, gondolta Jared. Savannah sok-sok kilométernyi utat tett meg egyedül, és most, hogy újra átélte az utazást, szemmel láthatóan nem minden állomásra akarta magával vinni a férfit.

– Hogyan jut el egy ember a pincérnősködéstől a gyermekkönyv-illusztrátori munkáig?

– Úgy, hogy sok kitérőt tesz – mosolyodott el a nő, és jóllakottan hátradőlt. – Meglepődnél, ha tudnád, miket csináltam akkoriban! – tette még hozzá, és a férfi ámuló tekintetét látva felnevetett.

– Ki vele!

– Egy rossz hírű, wichitai lebuiban italokat szolgáltam fel.

– Ennél azért több kell, hogy lenyűgözz.

– Egy sztriptíz bárban táncoltam Abilene-ben. Most elégedett vagy? – kérdezte Savannah, és vidáman kikapta Jared kezéből a vékony kis szivart, amelyet a férfi éppen a szájába akart tenni. – Látom, elgondolkodtál a dolgon.

Jared igyekezett összeszedni magát, és elszántan küzdött az ellen, nehogy még jobban leessen az álla. Meggyújtott egy gyufát, és a szivar végéhez tartotta.

– Vetkőztél?

– Mondjuk inkább úgy, hogy erotikus táncosnő voltam – javította ki Savannah, és élvezettel kifújta a füstöt. – Megdöbbsentél.

– Mondjuk inkább úgy, hogy... felkeltetted az érdeklődésemet.

– Aha. Nos, hogy ébren tartsam az érdeklődésedet, még elmondom, hogy soha nem tártam fel a meztelen igazságot. Csak annyira vetkőztem le, mint bármelyik tengerparton napozó nő... A különbség csak az volt, hogy engem megfizettek érte, bár nem túl jól – tette még hozzá, majd mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, átnyújtotta Jarednek a szivart. – Több pénzt kerestem azzal, hogy fellépő ruhákat terveztem és varrtam a lányoknak, mint azzal, hogy kibújtam belőlük. Végül búcsút mondtam a színpadnak és a hírnévnek.

– Sok mindent kihagytál a beszámolóból, Savannah.

– Így van – bólintott a nő. Esze ágában sem volt megosztani Jareddel minden titkát. – Nem igazán kedveltem a kötött munkaidőt. Néhány hónapig egy kutyákkal és pónilovakkal fellépő vándorcirkusz tagja is voltam.

– Kutyák és pónilovak?

– Amolyan szegények cirkusza volt. New Orleansben kiszálltam, és kikötőket,

utcai jeleneteket ábrázoló festményeket árultam, ráadásként pedig szénrajzokat készítettem a vállalkozó kedvű turistákról. Szerettem csinálni. Isteni volt a kaja és a zene.

– Mégsem maradtál ott.

– Soha nem töltöttem túl sok időt ugyanazon a helyen. Szokásommá vált a költözködés. Már tovább akartam indulni, amikor végre rám mosolygott a szerencse. Az egyik turista, akit lefestettem, gyermekkönyv író volt, és éppen akkor dobta ki az illusztrátorát. Az ő szavaival élve, művészi ellentétek feszültek közöttük. Tetszett neki a munkám és üzletet ajánlott. Elolvastam a kéziratát, aztán készítettem hozzá néhány rajzot. Azt mondta, hogy ha a kiadónak is tetszik, felvesz, ha nem, fizet nekem száz dolcsit a fáradozásaimért. Hogyan mondhattam volna nemet?

– Megkaptad a munkát.

– Végre élhettem az életemet. Bryant nem kellett másra hagynom, nem görcsöltem amiatt, hogy ki tudom-e fizetni a havi lakbért és nem aggódtam, hogy a gyámügy kotnyeles dolgozói jó anyának tartanak-e vagy sem. Nem kellett attól félnem, hogy rám törnek a zsaruk, és az után érdeklődnek, hogy mennyiért árulom a festményeimet vagy magamat. Már elegendő pénzt tettem félre ahhoz, hogy megteremtsem a fiának a boldogságot: egy szép kis udvart, jó iskolát és baseballmeccseket álmodtam neki. És persze egy közösséget, amely befogadja. Nos, úgy tűnik, sikerrel jártam.

– Úgy tűnik – ismételte meg a férfi. – Na és mit gondolsz, mi merre tartunk?

– Ezt a kérdést inkább nekem kellett volna feltennem. Miért cseverészünk és vacsorázunk ahelyett, hogy ágyba bújnánk végre?

Jared csak önuralmának köszönhette, hogy a döbbenettől nem nyelte le egészen a cigarettát.

– Hát, az biztos, hogy nem sokat kertelsz.

– Az ügyvédek szeretnek mellébeszélni, pedig a legtöbb esetben már néhány szóval meg lehet oldani egy problémát.

– Ezek szerint szexre számítottál. Jobban kedvelem a váratlan helyzeteket – mondta a férfi, és a szivar füstjén keresztül a nőre nézett. Savannah szinte megbénult az átható zöld szempár tüzeiben. – Ha szeretkezni támad kedvem, biztosíthatlak róla, hogy nem fogom előre az orrodra kötni. Emlékezetes élmény marad, és soha nem fogod elfelejteni, hogy kivel bújtál ágyba.

Savannah halálbiztos volt benne, hogy így is lesz. Talán pontosan ez volt az, ami

zavarta.

– Szóval, maga szabja meg, hogy hol és mikor, MacKade ügyvéd úr?

– Talált – bólintott a férfi, és a tekintetében most már vidámság csillogott. –
Régimódi fickó vagyok.

5.

Régimódi fickó, gondolta mosolyogva Savannah. Egy nap, nem sokkal a Jareddel eltöltött rögtönzött randevú után, éppen a konyhában főzött, amikor küldeménye érkezett. Csípőre tett kézzel szemlélte a virágboltból érkezett dobozt.

Rózsákat kapott. A selyempapír alatt tucatnyi, hosszú szárú gyönyörűség lapult. Az biztos, hogy régimódi. És félig-meddig kiszámítható. Attól eltekintve, hogy még soha életében senkitől sem kapott vörös rózsákkal teli, hófehéren csillogó, díszes dobozt.

Biztos volt abban, hogy Jared jól tudta ezt.

A dobozhoz csatolt kártyán csak ennyi állt: Amíg a kerted virágba borul.

Vajon honnan tudta, hogy a virág a gyenge pontja, és a zsúfolt, zajos városokban bérelt apró szobájában mindig ragyogó színű, illatos csokrokról álmodozott? Hogy azt tervezte, egy nap saját kertje lesz, melyben majd maga viseli gondjukat.

Talán túl közel engedte magához, töprengett a homlokát ráncolva, miközben olyan óvatosan kerülgette az ajándékot, mint a bizalmatlan kutya a váratlan vendéget. Elmélyülten gyönyörködött a virágokban, s amikor váratlanul megszólalt a telefon, ijedten összerezsent. Halkan káromkodott, és ingerülten felkapta a telefonkagylót.

– Igen, tessék!

– Rosszkor hívlak? – kérdezte Jared. Savannah tekintete a zöld selyempapírba csomagolt ízléses csokorra siklott.

– Rengeteg dolgom van, ha ez érdekel.

– Akkor nem is tartalak fel. Csak azt akartam megkérdezni, hogy lenne-e kedvetek ma este Bryannel együtt átjönni a farmra? Főzök valamit vacsorára.

– Miért? – kérdezte a nő, és kivett a dobozból egy szál rózsát. A tüskék nem szúrták meg a kezét.

– Miért ne?

– Először is azért, mert már elkészítettem a szószot a spagettihez – válaszolta Savannah, és rövid hatásszünetet tartott. Jared szintén nem szólt egy szót sem. – Gondolom, arra vársz, hogy meghívjalak.

– Talált.

Miközben ide-oda forgatta a kezében tartott rózsát, megpróbált valami elfogadható kifogást találni arra, hogy miért ne vacsorázzon náluk Jared MacKade.

– Rendben, de Bryannek baseballlezése van iskola után, és hatra érte kell

mennem, úgyhogy...

– Majd én elhozom a suliból. Egyébként is útba esik.

Savannah úgy érezte, kicsúszik a kezéből az irányítás.

– Mondtam, hogy semmi szükség ilyesmire – morogta halkán. – Ez a sok virág...

– Tetszett?

– Hát persze, gyönyörűek!

– Akkor jó. Meg is beszéltük a dolgot. Hat után találkozunk.

Savannah még hosszú ideig töprengve nézte a virágcsokrot, majd úgy döntött, jobb, ha előás valahonnan egy vázát.

Negyed hétkor hallotta, hogy egy autó hajt a ház elé. Elvégezte az utolsó ecsetvonást a gonosz királynőn, aki egy réges-régi tündérmeséhez készülő illusztráció egyik főszereplőjeként került a vázlatfüzetébe, majd kilépett az apró műteremből, és elindult a konyha felé. Menet közben már hallotta, ahogy Bryan beszámolót tart az edzésről.

-...aztán felugrott, de az a halál pancser Tommy képtelen volt elkapni a labdát. Az anyukája óriási hisztit csapott, amikor a labda a fiacskája arcába csapódott. Az orrából csak úgy fröcskölt a vér. Haláli volt. Szia, anya!

– Üdv, Bryan! – sóhajtott a gyerek vörös foltokkal tarkított meze láttán. – Úgy látom, a mai edzésen a becsúszást gyakoroltátok.

– Aha – vigyorodott el a fiú, és a hűtőszekrényhez csörtetett, hogy kivegyen belőle egy doboz narancslevet.

– Tommy Mardsonnak betört az orra – szólt közbe Jared.

– Igen, hallottam.

– Az anyukája teljesen kiakadt. Sikoltozott meg minden – újságolta lelkesen Bryan, és már majdnem beleivott a narancslébe, amikor elkapta Savannah jeges pillantását.

– Egyébként, nem tört be az orra, csak tutira összenyomorodott.

– Ma este nyelvtanozni fogunk, kishaver. Bryan félreérthetetlen grimaszt vágott.

– A valóságban senki nem beszél úgy, ahogy a könyvekben. Egyébként négyest kaptam a nyelvtan dogára.

– Akkor a ház fizeti az italodat. És a matekkal mi újság?

Bryan sietve a narancslébe kortyolt.

– Rohanok takarítani – hadarta, és villámgyors visszavonulót fújt. Savannah

észrevette ugyan, hogy a fiú kitérő választ adott, de egyelőre annyiban hagyta a dolgot. – Arra nem gondol, hogy mi lesz, ha visszatér.

– A nyelvtan négyes azért nem piskóta – mosolyodott el Jared, és átnyújtott a nőnek egy üveg bort.

És a méregdrága, ajándékba kapott ital sem, jegyezte meg magában Savannah, de hangosan csak annyit mondott:

– A spagettim elbújhat e mellett.

Jared átszellemült arccal a levegőbe szimatolt, melyben fűszer és fortyogó paradicsomszós illata úszott.

– Nem hinném.

– Legalább vedd le azt a szigorú nyakkendő! – kérte Savannah, és elfordult, hogy keressen egy dugóhúzót. – Elég félelmet keltő jelenség vagy benne. Utána pedig adhatsz egy...

Jared megfogta a nő vállát, magához húzta, és lassan lehajolt, hogy megcsókolja.

–...csókot – fejezte be Savannah suttogva a mondatot, és kissé hátrahajtott a fejét. Miután felvette a konyhapultra ejtett dugóhúzót, olyan gyors és gyakorlott mozdulattal nyitotta ki a bort, akár egy sokat próbált kocsmáros. – Drága bor, csodás virágok... El fogod csavarni a fejem.

– Pontosan ez a célo.

Savannah a felső polcon sorakozó borospoharakért nyúlt.

– Azt hittem, hogy miután leadtam neked a Savannah Morningstar viszontagságos élete dióhéjban című történetet, magadtól is rájöttél, hogy nem vagyok az a kiköpött boros-virágos fajta nő.

Jared végigsimított az asztal közepén díszelgő rózsák szirmán.

– Pedig a virágok illenek hozzád.

Miközben a zsebébe gyűrte a nyakkendőjét és meglazította az inge nyakát, Savannah bort töltött a poharakba.

– Udvariatlanság volt részemről, hogy meg sem köszöntem az ajándékot, úgyhogy koszi – mondta a nő, és a férfi felé nyújtotta a poharat.

– Szívesen.

– Bryan addig nem jön elő, amíg nem biztos benne, hogy megfeledkeztem a matekról. Milyen kis buta. Ha éhes vagy, lehívhatom.

– Nem sürgős.

Jared a borát kortyolgatva átsétált az előszobába, mivel alaposabban szemügyre akarta venni a festményeket. A színek gyakran már az összeférhetlenségig merészek voltak, a bátor ecsetvonások pedig arra engedtek következtetni, hogy a művész gátlás nélkül használja a képzelőerejét, és természetéből adódóan szeszélyes. A képek között volt néhány buja virágcsokrot ábrázoló csendélet, portrék, melyekről kifejező tekintetű emberek néztek vissza a szemlélőre, és sziklás domboldalakat, viharos égboltot, girbegurba fákat bemutató tájképek. Nem igazán illenek egy elegáns szalonba, döntötte el magában Jared. Viszont az ember szívesen legelteti rajta a szemét. Akárcsak a festő, a festmények is mély benyomást tettek rá.

– Nem csoda, hogy kiakadtál az irodámban lévő képek miatt – mormolta.

– Szerintem a művészet nem hűvös és kimért – vont vállat Savannah. – De ez csak az én magánvéleményem.

– A te elképzelésed szerint milyen a művészet?

– Pezsgő.

– Akkor elérted, amit akartál. Még mindig árulod a képeidet?

– Csak ha jó árat kínálnak értük.

– Arra gondoltam, hogy megkérem Regant, varázsolja újjá az irodámat... Regan a sógornőm – tette hozzá a férfi magyarázatképpen. – Csodás munkát végzett a fogadóban, amelyet az öcsémmel együtt újítanak fel. Elvállalnád, hogy gondoskodsz néhány művészeti alkotásról?

Savannah a borát kortyolgatva töprengett. Az ajánlat rég eltemetett vágyat ébresztett fel a lelkében. A festés csak hobbi, figyelmeztette magát. Mi más lehetne egy olyan nő számára, aki soha nem kapott megfelelő oktatást.

– Már mondtam, hogy lefekszem veled. Jared toroka hirtelen kiszáradt, s nem sok hiányzott hozzá, hogy félrenyeljen.

– Igen, ez igaz, de most a festményeidről van szó. Eladnál nekem néhányat?

– Az én képeimet akarod az irodád falára akasztani?

– Szerintem elég egyértelműen kértelek meg rá.

Lassan a testtel! – figyelmeztette magát Savannah. Nem mutathatja ki, hogy milyen sokat jelent neki a felkérés.

– Nem örülnél jobban egy szép kis pasztellképnek?

– Milyen harapós kedvedben vagy, Savannah! Tetszik a stílusod.

A nő vidáman felnevetett.

– Először azt kellene megnéznünk, hogy mire megy a sógornőd. Aztán majd

beszélhetünk róla.

Savannah visszasétált a konyhába, hogy feltegye a vizet a téstához.

– Rendben, ahogy akarsz. Mi lenne, ha megnéznéd, hogyan rendezte be Rafe és Regan a fogadót?

– Szeretném látni a birtokot – vallotta be a nő.

– Vacsora után elvihetlek autóval.

– Sajnos, van egy kis házi feladatom – rázta meg a fejét sajnálkozva Savannah. – Attól tartok, hosszú félidőnek nézek elébe.

– Ebben az esetben bátorításra van szükséged – mosolyodott el Jared, és a poharát a nőéhez koccintotta.

Savannah-nak eszébe sem jutott, hogy a férfi vacsora után is marad. Az pedig végképp váratlanul érte, hogy Jared letelepedett Bryan mellé a konyhaasztalhoz, és lelkesen próbálta bevezetni a gyereket a számtan rejtelseibe. Miközben felszolgált neki a kávé, döbbenet hallgatta, hogy a baseballstatisztika milyen sokat segít abban, hogy a kisfiú megértsen egy-egy példát. Bryan kapva kapott az alkalmon, és Savannah eltöprengett rajta, miért nem neki jutott eszébe ez a nagyszerű ötlet.

Valószínűleg azért, mert a számok megrémisztették. Maga az iskola gondolata is rettegéssel töltötte el. Boldogsággal vegyes szégyent érzett amiatt, hogy a fia egy nap majd jóval többet fog tudni nála. Még Bryan sem sejtette, hogy miután ő lefeküdt, az édesanyja gyakran késő éjszakáig fenn maradt, és a tankönyveit bújta, hogy később segíthessen neki, amikor csak lehet.

– A lényeg, hogy a találatok összegét el kell osztanod az ütések számával – magyarázta Jared, és Savannah vágyakozva figyelte, ahogy megigazította szarukeretes szemüvegét.

– Igen, megvan! Király! – kiáltott fel elégedetten Bryan, és a szemében végre kigyúlt az értelem szikrája. A nyelvét a foga közé dugta, és gondosan, szinte áhítattal írta be a számokat a füzetébe. Végül is most már nagyra becsült baseballjátékosokká léptek elő. – Ezt nézd meg, anya!

Savannah a füzet fölé hajolt, és lépésről lépésre ő is végigvezette a példát.

– Szép munka – mosolyodott el vidáman, és röpké pusztit nyomott Bryan borzos hajára. – Mindketten ügyesek voltatok.

– Én miért nem kapok pusztit? – kérdezte Jared.

Savannah kissé szemérmesen ugyan, de azért eleget tett az óhajnak.

– Te jó ég, muszáj ezt a vacsoraasztalnál csinálnotok? – nyögte Bryan, és

öklendező hangot hallatott.

– Csukd be a szemedet! – ajánlotta Jared, és újra megcsókolta Savannah-t.

– Na, én húzok innen – közölte a gyerek, és becsapta a füzetét.

– Húzhatsz egyenesen a fürdőkádba – figyelmeztette Savannah.

– Ó, ne már! – nézett a gyerek esdekelve Jaredre.

– Azt hiszem, hogy az ügyfelem kiérdemelt egy kis pihenést.

– Valóban? – kérdezte kimérten Savannah, s Bryan abban a pillanatban indiánüvöltést hallatva felugrott.

– Igen, és a pihenés lehetne mondjuk félórányi tévzés. De csak akkor, ha a törvényszék is engedélyezi – figyelmeztette Jared a fiút, és a vállára tette a kezét. – Az ügyfelem arra célzott, hogy félórányi pihentető tévzés megfelelő jutalom, mivel letöltötte a kijelölt büntetését és lassan elindult a javulás útján. A későbbiekben önként és ellenállás nélkül eleget tesz a törvényszék határozatának.

Savannah a foga között fújta ki a levegőt.

– Fél tízkor lámpaoltás! – morogta kelletlenül.

– Rendicsek! – bokszolt Bryan vidáman a levegőbe. – Megcélozhattuk volna az egy órát.

– Az ajánlat rendkívül kedvező. Ezt, mint ügyvéded mondom, higgy nekem.

A gyerek arcán pajkos vigyor jelent meg.

– Király. Kösz, Mr. MacKade! Jó éjszakát, anya!

– Ez volt aztán a trükkös védőbeszéd – mondta Savannah, miközben a gyerek felszáguldott a lépcsőn, hogy letelepedjen a szobájában lévő kis hordozható tévé elé.

– Elragadtattam magam – vont vállat Jared kissé szégyenkezve, és zsebre dugta a kezét. – Eszembe jutott, milyen érzés volt, amikor kilencévesen bármit megadtam volna még egy óráért. Büntetést érdelek?

Savannah felsóhajtott, összeszedte az üres kávéscsészéket, és a mosogatóba rakta őket.

– Dehogy. Igazán szép volt tőled, hogy kiálltál mellette. Ráadásul, amúgy is kieroszakolt volna még egy órányi tévzést.

– Megérdemelte – vigyorodott el Jared, amikor a nő visszanezett rá a válla fölött.

– Ahogy én is. Elvégre kemény munkával verekedtük át magunkat azon a matekpéldán.

– Szeretnéd félórán keresztül élvezni a... hogy is mondtad... pihentető tévézést?

– Nem – rázta meg a fejét Jared, majd levette a szemüvegét és az inge zsebébe csúsztatta. – Mit szólnál hozzá, ha sétálnánk egyet az erdőben? – kérdezte, s amikor látta, hogy Savannah a homlokát ráncolva az emeleti szoba felé néz, megfogta a kezét. – Nem megyünk messzire. Hahó, Bry! – kiáltotta. – Sétálunk egyet az anyukáddal.

– Király! – szólt vissza a gyerek, és úgy tűnt, egyáltalán nem izgatja, mit tesznek a felnőttek a távollétében.

Jared levette a konyhaajtó melletti fogasról Savannah farmerdzsekijét.

– Naplemente után hűvös van.

– Csak az erdőig megyünk – figyelmeztette a nő, miközben belebújt a dzsekijébe. Onnan jól hallhatja, ha Bryan érte kiált.

– Parancsára! – mosolyodott el Jared, és megfogta Savannah kezét. – Nem vagy néha magányos napközben?

– Nem. Szeretek egyedül lenni – felelte a nő, és a férfi mellett lépdelve kísért a csípős levegőre. A tiszta égbolton olyan fényesen ragyogtak a csillagok, hogy szinte bántották az ember szemét. A csend megnyugtatta.

Lementek a lejtős patakpartba vágott lépcsősoron, majd átvágtak a keskeny úton, ahol már árnyas fák őrizték az erdőt.

– Itt csókoltam meg az első szerelmemet. A rügyező fák tárt karokkal fogadták őket.

– Komolyan?

– Aha. Az unokatestvérem volt az, Joanie.

– Az unokatestvéred?

– Igen, de csak harmad – mesélte Jared. – Anyai ágon. Hosszú, aranyszőke fürtjei voltak, és a szeme úgy kéklott, akár a júniusi ég. Tizenegy éves voltam.

Savannah jobban érezte magát az árnyak és a csillagfény birodalmában, így a történet hallatán felszabadultan elnevette magát.

– Későn érő típus vagy.

– Joanie tizenkét éves volt.

– Ezek szerint az idősebb nőket kedvelted.

– Most, hogy mondd, bizonyára ez is közrejátszott. Egy balzsamos nyári estén, amikor a vöröslő nap lebukott a hegyek mögött és felcsendült a kecskefejő madár

éneke, becsaltam az erdőbe.

– Nagyon romantikus.

– Olyan volt, mint egy álom. Összeszedtem magam, és verejtékben úszva megcsókoltam a patak partján. A nyári alkony és a lonc édes illata elkábított mindkettőnket.

– Ez igazán aranyos.

– Az lett volna, ha a fivérem nem követnek. Elrejtőztek, és olyan síri hangon vonyítottak, mint egy kísértet. Szegény Joanie sírva futott vissza a farmra. A fiúk természetesen heteken át húztak, így mindegyükkel meg kellett verekednem, hogy megőrizsem a méltóságomat. Devin eltörte az ujjamat, én pedig idővel elvesztettem az érdeklődésemet Joanie iránt.

– Ez is aranyos történet. Az élet örök körforgása.

– Azóta megtanultam néhány dolgot arról, hogy mit kell tenni, ha az ember csinos lányokat visz az erdőbe.

Amikor Jared átölelte és a szájuk egymáshoz simult, Savannah megértette, hogy pontosan mire gondolt az imént. Az biztos, hogy alaposan megtanulta a leckét.

– Merre jár most Joanie unokanővéred?

– Három gyermekével él Virginia zöldövezetében egy csinos, emeletes házban, és mellékállásban ingatlanközvetítőként dolgozik. Még mindig aranyszőkék a fürtjei, és a tekintete, akár a nyári égbolt – sóhajtott fel Jared mosolyogva, és megcsókolta Savannah homlokát.

– Ezek szerint eggyel több kísértet bolyong a MacKade erdőben – suttogetta a nő, és visszanezett a kunyhó felé. A fák között jól látszott, hogy égve hagyta odabent a villanyt. Tudta, hogy a fia biztonságban van. – Mesélj valamit a többiekről!

– A leghíresebb történet a két káplárról szól. Az egyik kék, a másik szürke egyenruhát viselt. Az antietami csata során elszakadtak a századuktól...

Jared magától értetődő mozdulattal átkarolta Savannah vállát, s egymáshoz simulva sétáltak tovább.

– A fiúk, akik még a borotválkozáshoz is túl fiatalok voltak, itt, az erdőben akadtak össze. Félelemből, kötelességből, vagy talán mindkettő miatt, egymásra támadtak. Súlyosan megsebesültek, de annyi erejük még volt, hogy megpróbáljanak elmenekülni. Az egyik a farm felé tartott.

– A ti farmotok felé?

– Igen. Az ükapám, aki nem kifejezetten rajongott az északiakért, a füstölő

közelében akadt rá az ellenség szuronyától sebet kapott szövetséges katonára. A legenda szerint az öreg azt a fiát látta a haldoklóban, aki Bull Runnál veszítette életét. Bevitte a házába, s bár mindent megtettek érte, hogy megmentésük, a katona másnap meghalt. Mivel félték a megtorlástól, a család jeltelen sírba temette.

– Ezek szerint eltűntnek nyilvánították – suttogta Savannah –, és itt kísért az erdőben, mert nem találja a hazavezető utat.

– Valami ilyesmiről van szó.

– A másik katonával mi lett?

– Eljutott a Barlow-birtokig. Egy szolgáló a gondjaiba vette, és a ház úrnője el akarta látni a sebeit, de a férje lelőtte a fiút.

Savannah meg sem borzongott. Hozzá volt szokva az élet kisebb-nagyobb gonoszságaihoz.

– Nyilvánvaló, hogy a férfi nem az embert, hanem az ellenség zubbonyát viselő katonát látta a fiúban.

– Így van. A történetek után a ház asszonya, Abigail Barlow elfordult a férjétől, és néhány évvel később bekövetkezett haláláig visszavonultan élt.

– Szomorú történet. Az okatlan pusztítás nyomán nyugtalan szellemek kelnek életre. Ennek ellenére mégis... – Savannah lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a szél táncot járjon az arcán. –...mégis olyan hívogató ez a hely. Azt akarják, hogy a világ ne feledkezzen meg róluk. Tudni akarod, hogy hol harcoltak?

Valami arra készítette Jaredet, hogy a nőre nézzen.

– Miért?

Savannah ismét kinyitotta a szemét, amely sötétebb volt, mint az erdő mélyén rejtőző árnyak, és titokzatosabbnak tűnt az éjszakánál.

– Úgy ötvenméternyire nyugati irányban, a sziklák mellett, a göcsörtös fa alatt.

Jared úgy érezte, mintha jéghideg ujjak simítottak volna végig a nyakszirtjén, de a nő keze az övében nyugodott, így Savannah nem érhetett hozzá.

– Igen, sokszor üldögéltem már a sziklákon, és többször is hallottam, ahogy összecsapnak a szuronyok.

– Én is. Gyakran eltűnődtem rajta, hogy kik és miért harcoltak ott.

– Sűrűn történik veled ilyesmi? – kérdezte kissé rekedten a férfi. Talán maga a téma, amiről a sötétbe borult renetegben beszélgettek, vagy Savannah feneketlen mélységeket rejtő tekintete volt az oka, melybe bármelyik férfi gondolkodás nélkül belevetette volna magát, a lényeg, hogy rendkívül furcsán érezte magát.

– Az ükapád farmer volt, aki ráakadt egy haldokló fiúra, és sajnálatból megpróbált segíteni rajta. Az enyém sámánnak született, és az volt a dolga, hogy megfejtse a tűzben kirajzolódó látomásait. Te is segíted az embereket, igaz, Jared? Én pedig igyekszem megérteni a látomásokat.

– Csak nem...?

– Nem vagyok látnok – nevetett fel Savannah mély, zengő hangon. – Szó sincs ilyesmiről. Megérzek bizonyos dolgokat, ahogy mások is. Lényem erősebbik fele elfogadja, tiszteletben tartja és megbecsüli ezt a különleges örökséget. A megérzéseimet követtem, amikor magam mögött hagytam Oklahomát. Tisztában voltam vele, hogy rátalálok arra a helyre, ahová tartozom. Egyetlen pillantást vettem a kunyhóra, a sziklákra és az erdőre, s azonnal tudtam, hogy hazatértem. Amikor besétáltál a kertembe, akkor is éreztem, hogy előbb vagy utóbb kívánni foglak.

A nő előrehajolt, és az ajkát lágyan a férfiéhoz érintette.

– Most pedig teljes bizonyossággal érzem, hogy vissza kell mennem a házba, mielőtt a fiam kifosztja a hűtőszekrényt.

– Savannah...

Mielőtt még elfordulhatott volna, Jared ismét megfogta a kezét. Fürkésző tekintete szinte égette a nő bőrét.

– Mit gondolsz, milyen jövő vár ránk?

Savannah-t elöntötte a forróság, majd hideg fuvallatot érzett, végül pedig ismét melegség futott végig a gerincén. Amikor megszólalt, a hangja nyugodt volt.

– Ha az ember túl sokat foglalkozik a jövővel, gondjai támadnak a jelenben. Éljük inkább a mának, Jared!

Amikor a férfi az ajkához emelte a finom kezét, Savannah a lelke mélyén sejtette, hogy a jelen sem lesz számára egyszerű.

Egészen a hét végéig várt azzal, hogy elfogadja Jared megbízását és ellátogasson a Barlow-birtokra. Jobban mondva a MacKade-birtokra, javította ki magát mosolyogva. A városlakókhöz hasonlóan ő maga is így nevezte a dombra épült, régi kőházat.

A Barlow család már több mint ötven éve nem lakta, s az utolsó tulajdonos, a megye északi részéről származó házaspár, az adásvétel után csak rövid ideig élt benne. A ház húsz éve üresen állt. Az elmúlt időszakban fel-felbukkant az ingatlanpiacon, de senki nem vette a bátorságot, hogy belevágjon a felújításába.

Egészen addig, amíg Rafe MacKade meg nem vásárolta.

Savannah ezen töprengett, miközben a meredek, keskeny útra kanyarodott. Valaki hozzálátott, hogy kigazolja a kertet és megritkítsa a szederbokrokat, valamint a bozótost, de jól látszott, hogy az illetőnek még sok munkája van hátra. A lelkes önkéntesnek hatalmas kitartásra lesz szüksége, gondolta Savannah.

Maga a ház csodálatos kőből épült, és háromemeletes volt. Ragyogó üvegű, hatalmas boltíves és franciaablakok díszítették. A legtöbbjüket csak néhány hónappal azelőtt építették be... legalábbis Mrs. Metz ezt állította, amikor megkörményezte Savannah-t a vegyesboltban.

A házhoz két terasz tartozott. Az, amelyik a második emeletet szegélyezte, bontás előtt állt. Rá is fér, töprengett magában Savannah. A fa elrohadt, és a csálén lógó deszkák nyilvánvalóan életveszélyesek voltak. Az alsó szinten lévő azonban újnak látszott. Nem volt lefestve, és a pallói olyan egyenesek voltak, akár az ünnepi felvonuláson résztvevő katonai zenekar tagjai.

A keleti szárny mentén állványzat húzódott végig, a földön, a túlburjánzott növényzet között pedig műanyag ponyvával leterített építőanyag sorakozott. Savannah az autójával bekanyarodott a ház előtt parkoló furgon mögé, amely törmelékkel volt megrakva, majd leállította a motort. Amikor kopogtatott az ajtón, hallotta, hogy valaki odabentről kissé ingerülten válaszol. Benyitott, s ahogy az előtérbe lépett, szinte letaglózták a rátörő érzések. Nevetés, könnyek, rettenet és boldogság. A döbbenettől földbe gyökerezett lábbal várta, hogy továtúnjön a parti sziklákon megtörő hullámként fodrozódó, különös látomás. Felnézett és rámosolygott a lépcsősor tetején megjelenő férfira.

– Jared, nem számítottam rá, hogy itt találkozunk. Én...

Amint kimondta a mondatot, azonnal tudta, hogy bakot lőtt. Nem Jared állt a lépcsőn. Az idegen szeme sötétebb zöld volt, a haja kissé hosszabbra nőtt, és korántsem volt olyan jól ápolt, mint hasonmása. Jared arca kissé soványabbnak, a szemöldöke pedig íveltebbnek tűnt. A mosolya azonban ugyanolyan lehengerlő és halálos volt, akár egy íjász nyila.

– Én jobban nézek ki – jegyezte meg Rafe lefelé menet.

– Nehéz eldönteni. Annyira hasonlítanak egymásra, akár két tojás. Maga bizonyára Rafe MacKade – nyújtotta Savannah a férfi felé a kezét.

– Bűnös vagyok a vádban, bírónő. – Én...

– Tudom, Savannah Morningstar – felelte

Rafe, de nem rázta meg a nő kezét, csak szó nélkül fogta, miközben hosszan, alaposan végigmérte. – Regannek igaza volt – jegyezte meg végül.

– Tessék?

– A múlt héten találkozott a feleségemmel az üzletben. Ő mondta, hogy maga leginkább íziszre hasonlít. Ettől persze nem lettem okosabb, mire elmagyarázta, hogy egy olyan nőt kell elképzelnem, aki tíz lépésről megállítja egy férfi szívét, ötről pedig térdre kényszeríti.

– Igazán hízelgő.

– És teljesen igaz. Jared szólt, hogy valószínűleg meglátogat – tette még hozzá, és a derekára csatolt szerszámos övbe akasztotta a hüvelykujját.

– Nem akartam megzavarni munka közben.

– Kérem, zavarjon meg! – mosolyodott el ismét a férfi. – Csak próbálom elütni az időt, amíg Regan hazaér. Tudja, átmenetileg ideköltöztünk. Kér egy sört?

Rafe azok közé tartozott, akiket Savannah megértett, s akikkel azonnal megtalálta a hangot.

– Most, hogy mondja...

Alig tett meg két lépést, megtorpant, és tágra nyílt szemmel meredt a lépcsőfordulóra.

Rafe érdeklődve figyelte.

– Valami baj van?

– Ott... ott történt a lépcsőn.

– Gondolom, Jared mesélt a kísérteteinkről.

Savannah elgyengült, és az ujjai furcsán bizseregni kezdtek.

– Csak annyit mondott, hogy Barlow lelőtte azt a fiatal sebesült katonát, akit egy szolgáló hozott a házba. De arról nem beszélt... azt nem mondta el, hogy hol történt mindez.

A lába nehéz volt, akár az ólom, ahogy lassan előrelépett és engedett a helyvonzásának. A jeges fuvallat úgy hasított belé, ahogy a penge hatol át a szíven. Olyan görcsösen markolta a korlátot, hogy belefehéredtek az ujjpercei.

– Itt... – nyögte ki nagy nehezen. – A lépcsőn lőtte le. A fiú érezte a rózsák illatát, és a szíve megtelt reménnyel, aztán... Csak haza akart menni.

Savannah megrázta a fejét, és hátrált egy lépést, majd még egyet, mielőtt megfordult.

– Jólesne az a sör.

– Igen – sóhajtotta Rafe. – Nekem is.

– Gyakran történik magával ilyesmi? – kérdezte a férfi, miközben kinyitott a konyhában két üveg sört.

– Nem – felelte határozottan Savannah. – Van néhány hely a környéken, amely hatással van rám. Mint például ez a ház, vagy az erdő... – suttogta elhaló hangon és a tekintete a távolba révedt. – A patakpart, ahol galambvirágot ültettem, és a csatatér, amely körül az embernek elakad a lélegzete. A hátra maradt érzelmek gyakran évszázadokon át kísértenek.

– Volt egy álmom – mondta elgondolkodva Rafe. Addig csak Regannek beszélt róla, de úgy gondolta, nyugodtan megbízhat Savannah-ban. – Futottam az erdőn át, s a szürke egyenruhámát vér mocskolta be. Haza akartam menni. Szégyelltem magam, ugyanakkor halálra voltam rémülve. Aztán megláttam a másik katonát... az ellenséget. Rövid ideig csak bámultunk egymásra, majd harcolni kezdtünk. Kíméletlenül, ostoba módon. Értelmetlennek tűnt a viaskodás. Később elvonszoltam magam eddig a házig. Úgy éreztem, mintha haza tértem volna. Amikor megláttam azt a nőt, aki megnyugtató és kedvesen bánt velem, elhittem, hogy minden rendbe jön. Szorosan mellettem lépdelt, amikor valaki felvitt a lépcsőn. Éreztem az illatát. És a rózsákét is. Aztán hirtelen felkiáltott, és ránézett a lassan felénk közeledő alakra. Amikor kinyitottam a szemem, megláttam a férfit és a fegyvert. Aztán felébredtem.

Rafe nagyot kortyolt a söréből.

– Amikor véget ér az álom, leginkább az az érzés kavargat bennem, hogy katonaként haza akartam menni. Különös, de már hónapok óta nem álmodtam.

– Talán azért nem, mert végre hazatért.

– Úgy tűnik – vigyorodott el váratlanul a férfi, és a nőéhez koccintotta a sörösüvegét. – Pokoli jó kis bemutatkozás volt részemről. Szeretné alaposabban szemügyre venni a házat, vagy inkább kihagyja?

– Dehogya, mindenképpen szeretnék körülnézni. Remek munkát végeztek.

– Így van – bólintott vidáman Rafe. A konyha egyelőre nagyon messze állt attól, hogy késznek lehessen nevezni, de a munkapultok a helyükre kerültek, és meleg, palakék színükkel csodásan kiemelték az elefántcsontszínű, vadonatúj berendezést, és a sárga fenyőfából készült, csillogó üvegű szekrényeket. – Regan a talpára állt és kijelentette, hogy csak akkor hajlandó egy félkész, építkezési területnek nyilvánított

házba költözni, ha legalább a konyha és a fürdőszoba használható állapotba kerül.

– Lefogadom, hogy rendkívül gyakorlatias.

– Így van. Jöjjön, körbevezetem! – karolt bele Rafe a nőbe, és elindult a folyosón.

– Kezdjük odafent! – kérte Savannah, mielőtt még a férfi kinyithatta volna a jobbra nyíló ajtót.

– Rendben – bólintott Rafe. A legtöbb látogató a nappalival vagy a könyvtárral kezdte volna, de egyáltalán nem zavarta, hogy a nő másképpen döntött. Amint elindultak felfelé, érezte, hogy Savannah habozik, és a keze ökölbe szorul. Ahogy továbbmentek, a testén görcsös remegés futott végig. – Senki nem érezte már hetek óta.

– Szerencsénk van – nyögte ki a nő, és örült, hogy végre felértek a lépcsőn. A takarófóliák, vödrök és szerszámok mögött robosztus fal állt, melyet olyan gondosan építettek meg, hogy felvehesse a harcot az enyészettel.

– Befejeztük a...

Rafe hangja elhalt, ahogy Savannah elfordult a gyönyörűen felújított, átalakított, újrabútorozott hálószobától, amelyben ő és Regan aludt, s amely egykor a ház úrnőjéé volt. Szó nélkül követte vendégét a ház másik szárnyába.

A következő szobának nem volt ajtaja, s hatalmas ablakaiból egyenesen a városra lehetett látni. A falakat mélyzöldre festették, a széles, művészi faragott szegélyléceket pedig csontszínűre, hogy összhangban legyen a márványkandallóval. A padlót nemrég csiszolták fel, s a levegőben forgács illata úszott. A helyiség túlsó végéből nyíló egykori inas szobából apró fürdőszoba lett.

– Az uraság szobája – mormolta Savannah.

– Igen, mi is erre gondoltunk – mondta Rafe, és lenyűgözve figyelte, ahogy a nő az ajtótól az ablakig, majd tovább, a kandallóhoz sétál.

Savannah biztosra vette, hogy ez volt Barlow szobája. Az ablakban állva tanulmányozta a város életét, s közben lefoglalták a saját gondolatai. Valószínűleg ágyba vitte az egyik vonakodó vagy éppen odaadó cselédlányt, aztán mély, öntudatlan álomba merült.

– Szemét alak volt – jegyezte meg Savannah. – Nem sok kellemes emléket hagyott maga után. Egyébként kiváló munkát végeztek – tette még hozzá, és mosolyogva Rafe felé fordult.

– Kösz – felelte a férfi az állát dörzsölgetve. – Maga aztán kísérteties nő, Savannah.

– Megesik az ilyesmi. Egy ideig tenyérjósaként dolgoztam különféle vásárokon. Mondhatom, kimerítő és unalmas munka volt. Ez sokkal érdekesebb – mondta vidáman, és Rafe-et kikerülve visszament a folyosóra, ahonnan egyenesen az úrnő szobájába lépett. – Ez lenyűgöző – suttogta maga elé.

– Rendkívül izgalmas kihívást jelentett – magyarázta Rafe, és ő is végigfuttatta tekintetét a szobán. A levegőben rózsák és Regan parfümjének illata terjengett. – Ez lesz a nászutas-lakosztály.

– Tökéletes.

Savannah komolyan gondolta, amit mondott. Soha életében nem látott még ehhez fogható szépséget. A virágmintás tapéta olyan finom és elegáns volt, akár egy rózsalugas, és rózsaszínre festett fa szegélyléc díszítette. A különleges, boltíves ablakokat csipkefüggöny takarta el, s ahogy a napfény rásütött, furcsa mintákat vetített a fényesre lakkozott padlóra.

A fodros anyaggal még szebbé tett baldachinos ágy szinte betöltötte a helyiséget. A kandallópárkányon álló kristálytartókban karcsú, rózsá- és elefántcsontszínű, különböző nagyságúra zsugorodott gyertyák sorakoztak. A kecses női íróasztalon gömb alakú lámpa várta, hogy valaki bekapcsolja végre. A rózsaszínű vázában illatozó napfényárga nárciszok üde színt csempészték a szobába.

Valóban nem látott még ehhez foghatót. Hogyan is láthatott volna? – húzta el gúnyosan a száját. Szinte az egész életét elhanyagolt, rendetlen lakókocsikban, zsúfolt szobákban és út menti kis szállókban töltötte. Az irigység olyan váratlanul csapott le rá, hogy önkéntelenül összerezzent.

– Jared mondta, hogy a felesége vállalta magára a lakberendezést.

– Igen, jórészt az ő érdeme, hogy szép lett minden.

Milyen érzés lehet, ha az embernek ilyen kivételes ízlése van? – töprengett Savannah. Ha pontosan tudja, hogy mi hová illik.

– Lenyűgöző – ismételte meg újra. – Ha megnyílik a fogadó, olyan népszerű lesz, hogy bunkósbottal kell majd elriasztani a vendégeket.

– Úgy tervezzük, hogy szeptemberben nyitunk. Tudom, hogy túlzottan bizakodó vagyok, de talán sikerül összehozni a dolgot – mondta mosolyogva. Kinyílt a bejárati ajtó, s Rafe abban a pillanatban felkapta a fejét. – Megjött Regan.

Savannah közvetlen közletről láthatta, hogyan fest egy MacKade, amikor fülig szerelmes. Ismét előntötte az irigység.

– Idefent vagyok, drágám – kiáltotta Rafe. – A hálószobába zárkoztam egy

elbűvölő nővel.

– Ezen most meg kellene lepődnöm? – kérdezte Regan a szobába lépve. – Üdv, Savannah! – mosolyodott el kedvesen, de mást már nem mondhatott, mert a férje a nyakára csúsztatta a kezét és magához húzta, hogy hosszú, istenhozott csókkal üdvözölje. – Szia, Rafe! – lehelte a nő, és átölelte a férjét.

– Szia!

A két szerelmes boldogan mosolygott egymásra, s a tekintetük mindennél többet árult el a viszonyukról. Savannah-nak az eszményi kapcsolat fogalom jutott róluk az eszébe. Regan MacKade selymes, csillogó hajával, finom arcával, a szája mellett megbúvó apró, elbűvölő anyajeggyel és a nyári égboltra emlékeztető szép szemével tökéletesnek tűnt. Pávakék blézerén, szépen vasalt nadrágján és a gallérjánál hosszúkás, vörösréz kitűzővel díszített csinos, fehér blúzában jól látszott, hogy valamennyit ügyes kezű szabó készítette. Volt benne valami ellenállhatatlan. Visszafogott ruhái ellenére nem volt mesterkéltné, de szerény sem. Egyszerűen kifogástalannak tűnt.

Savannah úgy érezte magát mellette, mint egy szedett-vedett amazon, aki véletlenül belebotlott egy hercegnőbe.

– Körbevezetem a vendégünket – mondta Rafe.

– Remek – bólintott Regan, és ahogy hátrasimította sátorszerűen a vállára terülő haját, megcsillantak az ujján a gyűrűk. – Na és mi a véleményed?

– Elképesztő! – felelte Savannah, és miután eszébe jutott, hogy a kezében tartja az üveget, belekortyolt a sörébe.

– Menjünk tovább! – kérte Regan barátságos mosollyal, és előrement, hogy mutassa az utat. – Jared ma délelőtt felhívott az üzletben, és azt mondta, hogy szeretné, ha kezelésbe vennék az irodáját.

– Már éppen ideje volt – szólt közbe Rafe. – Az a nyamvadt hely olyan vidám, akár egy mauzóleum. Fehér és szürke. Ennyi erővel egy ravatalozóban is dolgozhatna.

– Majd mi segítünk rajta – döntötte el Regan, és töretlen magabiztossággal, izgatottan vezette szobáról szobára a látogatót.

Mit sem számított, hogy a helyiségeket, amelyeket megnéztek, pókháló és átláthatatlan, vastag porréteg fedte, vagy csodaszép berendezés tette még vonzóbbá, Savannah önbizalma egyre csak fogyott. Fogalma sem volt arról, hogy mi fán teremnek a ritka régiségek, a drága szőnyegek vagy a különleges ablakkeretek, de

nem is akarta tudni.

– Jared lenyűgözőnek találta a képeidet – folytatta Regan rendületlen lelkesedéssel, miközben az első emelet felé haladtak. – Nyilvánvalóan te ösztönözted arra, hogy kezdjen valamit az irodájával. Szeretném látni a műveidet.

– Nincs bennük semmi különleges. Soha nem tanultam rajzolni.

Savannah alaposan szemügyre vette a szalonban álló modern kanapét, a csinos kis asztalkákat, majd ingerülten a farmerja zsebébe dugta a kezét. A márványkandalló csillogott-villogott, akár az üveg, s a hozzá tartozó réz- és kovácsoltvas szerszámok, valamint a tűzikutya remekül kiegészítette a szoba berendezését. Az utolsó gyertyatartóig minden tökéletes volt, akár egy festmény.

– Az biztos, hogy az én képeim nem illenének ide. Sem pedig egy ügyvédi irodába. Köszönöm a sört, és azt is, hogy körbevezettél – nyújtotta át Rafe-nek az üres üveget. – Rohannom kell a fiamért.

– Hát... – Regan meglepődött ugyan, hogy Savannah ilyen kurtán-furcsán faképnél hagyta, mégis a nyomába eredt. – Ha van egy kis időd a hétvégén, átszervezhetem a programomat. Megbeszélhetnénk, milyen színeket szeretnél az irodába.

– Rengeteg munkám van – tépte fel az ajtót Savannah, és kétségbeesetten igyekezett mielőbb kereket oldani. – Jobb, ha rád bízok mindent. Viszlát!

– Rendben, de... – Regan döbbenten fújta egyet, amikor becsapódott előtte az ajtó. Semmi kétség, visszautasították, mégpedig nem túl finoman. – Ez meg mi volt? – kérdezte Rafe felé fordulva.

– Fogalmam sincs – csóválta meg a fejét a férfi, és elgondolkodva végigsimított a felesége fényes haján. – Kifejezetten kísérteties ez a nő. Gyere, drágám, ülünk le, aztán elmesélem, mi történt, amíg nem voltál itt.

6.

Jared egyszerre volt kíváncsi, kissé bosszús és zavart, amikor leállította az autóját a konyhá előtt. Nem tartott sokáig, amíg eljutott hozzá a hír, hogy Savannah se szó se beszéd kiviharzott az öccse házából, és menet közben visszautasította a munkát, amellyel Jared megbízta.

Úgy érezte, joga van magyarázatot kérni.

Kiszállt az autóból és észrevette, hogy Bryan és Connor az udvaron játszik. Amikor intett a gyerekeknek, azok vidáman visszaköszöntek, majd ismét a legfontosabb tevékenységüknek, a baseballnak szentelték teljes figyelmüket.

A kopogtatásra senki sem felelt, így hívatlanul belépett az ajtón. A konyhóban üvöltő rock and roll egyébként is elnyomott mindenféle zajt. A velőtrázó gitárszólo hangját követve először a konyhába, majd az onnan nyíló szobába ment.

Savannah a munkaasztala fölé hajolt. Túlméretezett, fehér férfitrikóját festékfoltok tarkították. A haját befonva viselte, kopott farmerjén lyukak éktelenkedtek, s a lába csupasz volt.

Jared szájában összefutott a nyál.

– Hahó!

A nő fel sem nézett. Az arcán látszott, hogy elszántan összpontosít, ahogy az élénkörös festékbe mártott vékony ecsettel, finom vonásokkal a papírra rajzol. Jared körülnézett a zsúfolt szobában, amely egykor valószínűleg lomtárként szolgált, mivel az ajtaja a szabadba vezetett. Nyilvánvalóan nem volt ideje és kedve berendezni a munkahelyét, gondolta a férfi.

Az ablakokon beáramló telt, ragyogó fényben apró porszemek táncoltak. A padlót ősrégi, festékfoltos linóleum fedte, s a befejezésre váró rönkfal mentén hanyagul odavetett, keret nélküli vásznak sorakoztak. A fém szerszámos polcot zsúfolásig megtöltötték az üvegek, tégelyek, tubusok és dobozok. A levegőben átható terpentinszag úszott.

Jared megkönnyebbülve látta, hogy a dobhártyájára veszélyes, viharvert hordozható magnó testközelen van. Odament, és határozott mozdulattal kikapcsolta. Szinte beleborzongott a hirtelen beállt, tökéletes csendbe.

– El a kezekkel a magnómtól! – csattant fel Savannah.

– Nyilvánvalóan nem hallottad, amikor bejöttem.

– Nyilvánvalóan, mivel dolgozom – felelte a nő, és ingerült mozdulattal az oldószerrel teli üvegbe ejtette az ecsetjét, majd újat választott. – Szívódj fel!

Jared tekintetében harag villant, de amikor megszólalt, a hangja kimérten csengett.

– Igen, nagyon kedves tőled, azt hiszem, kérek egy sört. Neked is hozhatok?

– Dolgozom – ismételte meg Savannah.

– Látom – bólintott Jared, és mit sem törődve a szitkokkal, amelyeket a nő zúdított a nyakába, a munkaasztal fölé hajolt.

A gonosz mostoha már majdnem készen állt, s az arca gyönyörű volt a maga gonosz módján. A bíborszínű, hermelinnel díszített ruha tökéletesen simult karcsú alakjára. Díszes koronája pengeélesre formált aranyból készült, és a durvára csiszolt gyémántok hidegen csillogtak rajta. Keskeny, elegáns kezében élénken ragyogó, piros almát tartott.

– Lenyűgöző – mormolta Jared. – A velejéig romlott nőszemély. A Hófehérkéhez rajzolsz?

– Nem, a három kismalachoz. Eltakarod előlem a fényt.

– Bocs! – húzódott hátrébb a férfi, de jól tudta, hogy Savannah azt szeretné, ha végleg magára hagyná.

– Nem tudok úgy dolgozni, ha nézőközönségem van – sziszegte összeszorított foggal.

– Mintha azt mondtad volna, hogy az utcán rajzoltál.

– Ez most más.

– Savannah, Rafe és Regan megbántott valamivel? – kérdezte türelmesen, miközben letörölte a nő arcáról egy apró, vörös festékfoltot.

– Miért tettek volna ilyesmit?

– Pontosan ez az, amit tudni szeretnék.

– Udvariasan bántak velem. Rendkívül udvariasan – felelte Savannah, de amikor Jared kérdően felvonta a szemöldökét, kimerülten fújta egyet. – Megkedveltem az öcsédet, és a ház is nagyon tetszett. Egyszerűen csodálatos. A sógornőd pedig egyenesen elragadó.

Jared azonnal rájött, hogy számára érthetetlen női dologról lehet szó, így óvatosan hátrált egy lépést.

– Van valami gondod Regannel?

– Kinek lenne bármi gondja Regannel? Arról van szó, hogy nem tudnánk együtt dolgozni. Ráadásul az én festményeim egyáltalán nem illenek az irodádba.

– Valóban? És miért nem?

– Csak. Volt időm átgondolni az ajánlatodat, és úgy döntöttem, hogy nem fogadom el – közölte Savannah szenvtelen hangon. – Egyáltalán nem érdekel, Jared, úgyhogy jobb, ha ezzel le is zárjuk a dolgot.

A férfi villámgyorsan előrelépett. Savannah a hivatalos ügyvédmaskara ellenére sejtette, hogy Jaredet keményfából faragták. Megragadta a nő karját, és mielőtt még tiltakozhatott volna, felrántotta a székről. Ez persze nem akadályozta meg Savannah-t abban, hogy dühösen tiltakozzon.

– Mondtam már, hogy ne szorongasd a karomat, hacsak nem kérlek meg rá.

– Igen, sok mindent mondtál – morogta Jared, és csak azért is megfogta a nő másik karját. A barna szempárban dühös fény csillant. – Mi lenne, ha elárulnád, hogy mi bajod van?

– Nem tartozom neked magyarázattal. Azt hiszed, hogy csak azért, mert néhányszor megcsókoltál, a tulajdonod vagyok? Éppen elég férfit csókoltam meg életemben, de tudom, hogy ettől még nem tartozom nekik semmivel.

Savannah gonosz megjegyzése célba talált. Jared érezte, hogy a mérgezett hegyű nyíl egyenesen a szívébe hatol, mégis meglepődött rajta, hogy a fájdalom átjárta a testét.

– Az udvariasság megköveteli, hogy magyarázatot adj!

– Az udvariasság hidegen hagy.

– Remek.

Jared úgy döntött, hogy nem hagyja magát eltántorítani. Magához rántotta a nőt, és csalódottságában dühös csókot nyomott a szájára. Savannah nem állt ellen. Az ösztönei megsúgták, hogy rosszabb lenne, ha tiltakozna, ráadásul tudta, hogy a rideg elutasítás hatékonyabb, mint a dacoskodás.

A teste és a lelke azonban elárulta valós érzéseit: beleborzongott az érintésbe. Jaredet felizgatta a mélyről jövő sóhaj, a haragja azonban nem hagyott alább. Hátrébb húzódott, és a nő kipirult arcára nézett. A tekintetéből kiolvasta, hogy ő is ugyanarra vágyik, bár abban a pillanatban a felismerés inkább dühítette, mint boldoggá tette.

– Ezzel még tartoztam – mondta szigorúan. – Most mondd, hogy hidegen hagy a dolog!

Savannah-t nagyon is érdekelte kettejük viszonya. Azt szerette volna, ha egy férfi legalább egyszer az életben úgy néz rá, ahogy Rafe Reganre. Rendkívül kellemetlen

érzés volt ráébredni arra, hogy ő is sebezhető, akárcsak a többi halandó.

– Befizetsz egy gyors menetre, Jared? – kérdezte metsző hangon, miközben kihívó mozdulattal végigsimított a férfi arcán. – Amint lesz egy kis időm, állok rendelkezésedre, édesem.

– A fenébe, Savannah!

– Tudtam, hogy magadra veszed – csóválta meg a fejét sóhajtva a nő. – Ilyen típus vagy. Ahogy már mondtam, nem vagy az esetem. Van benned spiritusz és öröm rád nézni, de... – felemelte a kezét és finoman megrángatta a férfi nyakkendőjét. –...hosszám képest túl hivatalos és kimért vagy. Mivel jól ismered a birtokháborítás és a szent, sérthetetlen otthon fogalmát, ráadásul rendkívül udvarias vagy, szépen kérlek, hogy távozz! Nyilván nem akarsz, hogy kihívjam az öcsédet, a csúnya, rossz seriffet.

– Mi a fene ütött beléd?

– Kaptam egy kis löketet a valóságból. Most pedig menj el végre, mielőtt megfeledkezem magamról és az udvariasságról!

Jared eltökélte, hogy nem fog könyörögni. Átkozott legyen, ha hagyja, hogy a nő rájöjjön, olyan helyen sebezte meg, ahol nem várta. Büszkén felszegte a fejét, acélos tekintete kifejezéstelenné vált. Sarkon fordult, és szó nélkül távozott.

Amikor Savannah hallotta, hogy a férfi beindítja az autója motorját és végighajt az úton, a székére roskadt és lehunyta a szemét.

Már korábban megígérte Bryannek, hogy Connor náluk aludhat, így munka közben késő estig hallgathatta a két fiú vidám kacagását és évődését. Szombaton a fia baseball-meccsére ment, hogy szurkoljon neki és a csapatának. Néha lopva körülnézett, de senki nem sejtette, hogy a tekintete egy magas, fekete hajú, zöld szemű férfit keres a tömegben.

Cassie ragaszkodott hozzá, hogy délután elvigye hozzájuk a két gyereket, s amikor egyedül maradt a házban, egy ideig fel-le járkált, pakolgatott a síri csendben, majd végül úgy döntött, hogy visszatér a munkájához.

A királynő készen állt, de a herceget még fel kellett vázolnia. Miközben a ceruzája könnyedén siklott a vastag, fehér rajztömbön, eldöntötte magában, hogy az ő Hófehérkéjének nem egy puhány, semmirekellő álmodozó lesz a párja. A szépséges lány megérdemli a szerelmet s a szenvedélytől fűtött boldog jövő ígétét.

Nem csoda, hogy a hercegről készült első vázlat leginkább a MacKade fivérekre

hasonlított. Sárkányölők, gondolta komor mosollyal az arcán. Bajkeverők. Ki mondta, hogy egy hercegnek muszáj udvariasnak lennie? A legtöbben véres csatákban nyerték el a trónjukat.

Igen, Jared tökéletes herceg lenne egy tündérmesében. Legalábbis az ő tündérmeséjében. Egy olyan történetben, amelyből az évszázadok során legendák születtek, s amelyek az idők előrehaladtával szelídebbé váltak, és már nem arra szolgáltak, hogy megrémísszék, hanem hogy elaltassák a gyerekeket.

Harcos, bosszúálló kalandor... Igen, ilyen herceget képzelt el Hófehérke mellé. Savannah egyre jobban érezte magát. A megszokott mozdulatok, ahogy a szíve, az esze és a keze segítségével életre keltek a mese főszereplői, mindig elbűvölték, de gyakran előfordult, hogy nem nyugtatták meg.

Ha másképpen alakul az élete, nem különféle megbízásokból élne, hanem a szíve és a lelke segítségével, kizárólag kedvtelésből festené le, amit lát, érez, és amihez éppen kedve szottyan. Szerencsésnek mondhatja magát azért, amit elért. Soha nem vett rajzórákat, de kezében a színes ceruzákkal és a rajztömbjével kihasználta a lopott órákat, s nem hagyta, hogy bárki a sárba tiporja meg nem értett álmait.

Igen, szerencséje volt, mert a munkája és a fizetése lehetővé tette, hogy időt szakítson a festésre, és élvezze az ártalmatlan, nem túl drága kedvtelés adta örömeit. Gyors mozdulatokkal, ösztönös megérzéssel dolgozott, és a herceg lassan alakot öltött. Érzéki ajka sarkában apró gödröcskék jelentek meg, a szemöldöke határozott ívbe hajlott, a köpenye a testére simult, és látni engedte izmos testét, a tekintete pedig vészjóslón figyelte a világot. Savannah úgy döntött, hogy fűzőldre festi a szemét.

Ha más haszna nem is származott a Jared MacKade-del folytatott vitából, legalább annyiban segített, hogy tökéletesen megformázhassa a herceget. A kép remekül sikerült. Keresve sem találhatott volna hozzá jobb modellt. Ostobaság volt beleélnie magát abba az ötletébe, hogy Jarednek fessen, vagy hogy eladja neki azokat a műveit, amelyeket a saját kedvtelésére készített.

Amikor meghallotta a közeledő autó zaját, kétféle érzés töltötte el: egyrészt reménykedett, másrészt viszont megpróbálta legyőzni a szorongást.

Azonnal a bejárathoz sietett, a tornácon azonban Regan MacKade állt. A két nő hosszú ideig hűvösen méregette egymást, majd Savannah kinyitotta az ajtót és hátralépett.

– Nem tudom, hogy mi van köztetek Jared-del – kezdte Regan kertelés nélkül –, de ha azt hiszed, hogy nem tartozik rám, akkor tévedsz. Ő is a család tagja. Azt

viszont szeretném tudni, hogy miért nem bírsz. Annyira utálsz, hogy visszautasítottál egy jól fizető megbízást csak azért, mert nekem is van hozzá némi közöm.

– Nincs szükségem erre a munkára.

– Ez hazugság.

Savannah tekintete elsötétült.

– Na, ide figyelj, kisanyám...!

– Te figyelj ide! – vágott vissza felpaprikázva Regan, és a nyomaték kedvéért a mutatóujjával a nő mellkasa felé bökött. – Nem kell összebarátkoznunk, van elég barátom. Bár fogalmam sincs, hogyan lehetünk mindketten barátságban egy olyan kedves teremtéssel, mint Cassie Dolin. Elragadónak talál téged, és nem az én dolgom, hogy megsúgjam neki, egyszerűen csak faragatlan vagy. Amikor Jared elmondta, hogy mit vár tőled, nagyon is érdekelt a dolog. Annyira vonzónak találtad az ajánlatát, hogy el is jöttél hozzánk. Rafe szerint minden rendben ment, amíg meg nem jelentem. Most pedig ki veled, mi bajod van..., kisanyám?!

Savannah dühét szórakozottság váltotta fel, és vonakodva bár, de be kellett ismernie, hogy csodálja Regant. Az apró termetű nő nyilvánvalóan nem volt tudatában, hogy ha akarná, egyetlen mozdulattal porrá zúzhatná.

– Gondolom, te majd megmondod.

– Miért nem bököd ki inkább te?

– Nem tetszik, ahogy kinézel.

– Tes... már megbocsáss...

– És az sem, ahogy beszélsz – felelte elégedetten mosolyogva Savannah. – Hadd találjam ki... Magániskola, ingyenes tagsági a sportklubban, puccos első bál.

– Soha nem voltam első bálozó – motyogta Regan. Ha nem lett volna megdöbbenve, bizonyára megsértődik a rosszindulatú megjegyzésen. – És mi köze ennek a munkához?

– Úgy nézel ki, mint aki most lépett le valamelyik menő női magazin címlapjáról.

Regan az ég felé emelte a kezét.

– Ennyi az egész?

– Igen, ennyi.

– Hát te viszont úgy festesz, mint azok a szobrok, amelyek előtt szüzeket áldoztak a férfiak. Mégsem írom a számládra. Egyelőre.

Egy ideig töprengve méregették egymást, majd Savannah felsóhajtott, és vállat vont.

– Van egy kis jeges teám.

– Jólesne egy pohárral.

Amikor Regan a második pohár teánál tartott, felállt, és az előszobába sétált. Megtorpant egy őszi tájat megjelenítő festmény előtt, amely köves domboldalakat és lombjuktól megfosztott fákat ábrázolt.

– Ez itt tökéletesen illene annak a rémséges, fehér orchideás csendéletnek a helyére.

– Azt hittem, hogy inkább az orchideásat választanád – jegyezte meg Savannah, és ahogy meglátta Regan felvont szemöldökét, találkozásuk óta először, szélesen elmosolyodott. – Hát, az ember nem tévedhetetlen.

– Zöld és mályvaszín – folytatta tovább zavartalanul Regan. – Mélyzöld. A váróteremben lévő székeknek menniük kell. Puha párnás, magas támlás bőrszékeket képzeltem a helyükre. A szürke, faltól falig szőnyegtengert lecserélhetnénk színesebbre.

Hát persze. Savannah már látta is maga előtt. Regan MacKade nyilvánvalóan tudja, mit akar.

– Nézd, nem vagyok egy szerény jellem, de... el tudod képzelni, hogy a festményeim és a te ízlésed megférjenek egymás mellett? Jaredről nem is beszélve.

– Igen. Az adott körülményeket figyelembe véve úgy gondolom, hogy remek munkát végezhetnénk együtt – felelte Regan, és várakozóan Savannah felé nyújtotta a kezét. – Nos, benne vagy, hogy feldobjuk Jared életét és kimentsük abból a kriptából?

– Igen – mosolyodott el a nő, és megragadta Regan finom, csillogó gyűrűkkel díszített kezét. – A pokolba is, miért ne?

Savannah később az erdőbe indult sétálni. Be kellett ismernie, hogy olyasmit tett, amit más emberek esetében elítélt. A látszat alapján alkotott véleményt valakiről. Amikor Regan MacKade-re nézett, csak egy elkényeztetett, jómódú úrilányt látott. Talán nem is akart mást látni.

Ki gondolta volna, hogy a felszín alatt harcos lélek lakozik? Már korábban rá kellett volna jönnie.

Amikor meglátta a sziklán nyugodtan üldögélő, szivarozó Jaredet, be kellett ismernie, hogy pontosan miatta indult sétálni. A férfi egy szót sem szólt, amikor

letelepedett mellé és elvette tőle a szivart. A természet csodás csendjét csak madárdal és az időnként feltámadó szél zavarta meg.

– Tartozom egy bocsánatkéréssel – mondta Savannah halkán, és visszaadta a szivart Jarednek. – Én tulajdonképpen... a lényeg, hogy a minap, amikor meglátogattál, rossz passzban voltam.

– Valóban?

– Eszedben sincs megkönnyíteni a dolgomat, ugye, MacKade?

– Így van.

Savannah ingerülten vállat vont, majd a magasba lendítette a lábát és lekuporodott törökülésbe.

– Nem voltam veled egészen őszinte. Sok dolog van, ami nem izgat különösebben, de a hazudozást mindig is gyűlöltem. El akartam vállalni a munkát, hiszen jól jön a pénz, de kissé... elbizonytalanodtam – mormolta halkán. Már magát a szót is nehezebbre esett kimondani.

– Elbizonytalanodtál? – kérdezte Jared döbenten. Ez volt a legutolsó kifogás, amire számított. – Miért?

– Kezdetnek ott volt a sógornőd.

– Regan? Ugyan már! – nevetett fel kurtán, megvetően. Az elmúlt napokban rátelepedő rosszkedvét hitetlenkedés váltotta fel. A gúnyos hangnem volt az utolsó csepp a pohárban. Savannah-t elöntötte a méreg. Felpattant és dühösen Jaredre támadt.

– Attól bizonytalanodom el, amitől csak akarok, és én döntöm el, hogy mit érzek! Ne merészelj kinevetni!

– Bocs – mormolta Jared, és bölcsen megköszöri a torkát, nehogy újra kitörjön belőle a nevetés. – Miért zavar téged Regan?

– Mert olyan... divatos, kedves, okos és sikeres. Minden, ami én soha nem leszek. Békében élek önmagammal, de ha az ember összetalálkozik olyasvalakivel, aki szinte tökéletes, és tudja, hogy bármit is tesz, soha nem fog hozzá hasonlítani, úgy érzi, mintha gyomorszájon vágták volna. Ki nem állhatom, ha ostobának vagy hétköznapiak látszom.

Savannah utálta magát azért, amit mondott, így ingerülten zsebre vágta a kezét.

– Nem gondoltam, hogy ennyire megkedvelem. Nemrég itt járt nálam.

– Biztosra vettem, hogy eljön. Regan szereti azon melegében tisztázni a félreértéseket – mondta Jared, és elmélyülten tanulmányozta a szivarja végét. –

Egyszer majd vedd rá, hogy meséljen arról az estéről, amikor szűk, vörös miniszoknyában bemasírozott Duff Kocsmájába, és alaposan feladta a leckét Rafe-nek. Az öcsém döbbenetében tövig rágta a biliárdasztalját.

Savannah majdnem felnevetett, ahogy elképzelte a pikáns jelenetet.

– Mindenképpen megkérem majd rá. Ha még áll az ajánlatod, szeretném, ha megengednéd, hogy Regan segítségével berendezzem az irodádat.

– Az ajánlat még áll – mosolyodott el Jared, és a szivart megfordítva a nő felé nyújtotta. Amikor Savannah megrázta a fejét, még egy utolsót szippantott belőle, majd gondosan elnyomta az egyik sziklán.

– Van még néhány dolog, amiben nem voltam hozzád őszinte – mondta alig hallhatóan. Mivel nem volt gyakorlata a vallomásokban, nem tudta, hogyan fogalmazza meg érthetően a gondolatait. Úgy döntött, a lehető legegyszerűbben közli a férfival a mondandóját. – Fontos vagy nekem, Jared. Ez az érzés hirtelen jött és kissé zavarba ejtett...

Jared szó nélkül figyelte. A gyönyörű, hűvös, zöld szempár fürkészve tapadt az arcára, és Savannah azon töprengett, hogy vajon hány meg hány tanú tört meg a határozott tekintet súlya alatt.

– Sokkal könnyebben boldogulok a férfiakkal, amikor az érzelmek nem kavarnak be. Javíts ki, ha tévednék, de úgy vettem észre, hogy szeretnél velem kialakítani valamiféle... viszonyt. Sajnos eddig mindig megjártam a komolynak hitt kapcsolatokkal. Miután eltöprengtem ezen és még néhány dolgon, arra az elhatározásra jutottam, hogy jobb, ha nem keveredek bele az ügybe.

Amikor Jared nem szólt semmit, az égvilágon semmit, Savannah feladta a próbálkozást, és morcosan rugdosni kezdte az ösvény menti kavicsokat.

– Nem mondanál végre valamit?

– Egyelőre csak hallgatom a beszámolódat – felelte a férfi nyugodt hangon.

– Rendben, nézd, van egy fiam, akivel törődnöm kell. Nem keveredhetek viszonyba olyasvalakivel, aki fontossá válhat számára, hiszen tudom, hogy nincs közös jövőnk. Megtanultam, hogyan hárítsam el a férfiak közeledését, és tudom, milyen úton-módon tartsam kordában az érzéseimet.

Jared felállt, de a szemét nem vette le a nőről.

– Engem is kordában akarsz tartani, Savannah?

– Nem hiszem – hangzott a bizonytalan válasz. Érezte, hogy ha a férfi most hozzáér, összeomlik, akár egy kártyavár. – Pontosan ez a lényeg. Kedvellek...

– Ez rendkívül érdekes – mondta Jared. Nem is sejtette, hogy a harcos amazon sebezhető lehet. – Mivel én is kedvellek.

– Tényleg? – kérdezte Savannah, de ökölbe szorított kezét továbbra is a zsebében tartotta. – Szóval...

– Szóval... – ismételte meg a férfi és előrelépett. A kezét a nő arcára tette, és lágyan megcsókolta.

Savannah nem volt hozzászokva ahhoz, hogy ilyen csókot kapjon. Olyan volt, mintha csak a bennük kavargó érzések számítanának... mintha ő jelentene mindent a férfinak. A lába elgyengült, és az erdő forogni kezdett körülötte. Görcsös ujjai elernyedtek, és a szíve megadta magát az ostromnak.

– Újra béke van?

Savannah bólintott, és közben arra gondolt, milyen hatalmas boldogságot jelent egy izmos vállra hajtani a fejét.

– Utálok ostobának látszani.

– Igen, ezt már mondtad.

– Nem akarom elszúrni a kettőnk dolgát. Jared ajka mosolyra húzódott, ahogy végigsimított vele a nő homlokán.

– Én sem.

– Kössünk egyezséget! Bármilyen is történjen, mindig figyelünk rá, hogy a másik ne érezze magát ostobának.

– Benne vagyok – bólintott Jared, és kissé megemelte Savannah állát, hogy újabb csókkal pecsételje meg a békekötést. – Mi lenne, ha hazakísérnélek?

– Jó ötlet.

Nem tehetett róla, de ahogy kéz a kézben sétáltak az erdőben, úgy érezte magát, mint egy bódult, szerelmes kamaszlány. Tudatában volt az ágak között átszűrődő napfénynek, az illatoknak és a zajoknak. Esküdni mert volna, hogy hallja, amint a feje fölött nőnek a levelek és a vadvirágok küszködve nyúlnak a nap felé.

A szerelem jótékony hatással van az érzékszervekre, gondolta vidáman.

– Rövidesen el kell indulnom Bryanért – jegyezte meg a férfira pillantva –, de felhívhatom Cassie-t, és megkérdezhetem, hogy ott maradhat-e még egy kicsit.

Jared pontosan tudta, mit ajánl Savannah, s érezte, hogy forrni kezd a vére. Amikor a szájához emelte összekulcsolt kezüket, észrevette, hogy a nő arcán meglepetéssel vegyes öröm suhan át. Még nincs itt az ideje, figyelmeztette magát. Még várnia kell.

– Menjünk el érte együtt. Mit szólnál hozzá, ha meghívnálak benneteket moziba, utána pedig bedobnánk egy pizzát? Savannah torka összeszorult, és képtelen volt a férfi szemébe nézni. Ő is pontosan tudta, hogy mit ajánl Jared.

– Remek ötlet – nyögte ki végül. – Kösz.

– Jared jó fej – közölte Bryan, és hatalmas ugrással az emeletes ágyra vetette magát. A fejében egymást kergették a nemrég látott akciófilm jelenetei, a gyomra pedig tömve volt kolbászos pizzával. – Király, hogy mindent tud a baseballról, a farmról meg a csatákról. Még Connornál is okosabb.

– Te sem vagy éppen üresfejű, kishaver – borzolta össze Savannah mosolyogva a fiú haját.

– Jared azt mondta, hogy minden ember tehetséges valamiben.

A nő érdeklődve az ágy támlájának dőlt, így az arca egy vonalba került Bryanével.

– Valóban?

– Igen, akkor beszélgettünk erről, amikor elmentünk pattogatott kukoricát venni. Szerinte mindenkiben van valami különleges dolog, ami miatt eltér a többi embertől. Jared első kézből tudja, mivel három testvére van, akik borzasztóan hasonlítanak egymásra, viszont a természetük teljesen más. Azt is mondta, hogy született tehetség vagyok.

Savannah elvigyorodott.

– Miben?

– Jaj, anya! – sóhajtott fel Bryan, és az ég felé emelte a tekintetét. – Hát a baseballban. És tudod, mit mondott még?

– Fogalmam sincs, de gondolom, elárulod.

– Azt, hogy ha végül úgy döntök, nem leszek hivatásos baseballjátékos, a tudásomat más területeken is felhasználhatom. Egyértelmű, hogy hivatásos leszek, de talán ügyvéd is.

– Ügyvéd?

Savannah gyomra görcsbe rándult. A fia ugyanolyan gyorsan lett szerelmes, ahogy ő.

– Aha! A bíróságra fogok járni, ahol vitatkozom egy kicsit az emberekkel, és börtönbe küldöm a bűnözőket. Ezer évig kell suliba járnom... Legalábbis addig, amíg meg nem öregszem. Jared főiskolára járt, aztán pedig jogi egyetemre, meg ilyesmikre.

– Te is mehetsz, ha akarsz.

– Hát, majd meggondolom.

A fiú hátradőlt, és magához ölelte a párnáját. A mozdulat legalább olyan megnyugtató volt Savannah számára, mint a gyereknek. Egyelőre nincs miért aggódnia, Bryan még a mama kedvence.

– Jó éjt!

– Jó éjszakát, Bry! – suttogta a nő, és az ajkát a fiú homlokára nyomta. A meghitt pillanat a szokásosnál kissé tovább tartott, s a gyerek nyűgösen mocorogni kezdett. Savannah felállt, lekapcsolta a villanyt, majd mivel Bryan szeretett egyedül lenni, becsukta az ajtót.

A fia ügyvédnek készül, gondolta, miközben fáradtan megdörzsölte az arcát. Annak ellenére, hogy az édesanyja még a középiskolát sem fejezte be. A pánik lassan átadta a helyét a jóleső büszkeségnek, és Savannah végre elmosolyodott. Halkan a szobájába ment, és az ablakhoz lépett, hogy kinézzen az erdőre. A fákon túl jól látszott a MacKade-farmon égő lámpa fénye. Ott lakik a férfi, akibe beleszeretett.

Ismét elmosolyodott, és a kezét az ablak hűvös üvegére fektette. Végül is kifejezetten bölcs döntés volt részéről, hogy addig várt a szerelemmel, amíg a sors össze nem hozta Jared MacKade-del.

7.

A férfi sárga tulipánokat küldött neki, így miután szálanként különféle régi üvegekbe helyezte a virágokat, egy órán keresztül ábrándos tekintettel járt-kelt a házban. Jared elvitte őket egy baseballmeccsre a szomszédos megyébe, ahol a lelátó olyan kemény volt, akár a vas, és a lármás tömeg féktelenül tombolt. Ezzel sikerült végleg belopnia magát Bryan szívébe.

Egy étterem kopott fabokszában pizzát ettek, pénzt dobáltak a zenegépbe és flippereztek. Vidáman nevetgélve befalták a pizzát, a zenét túlkiabálva beszélgettek, és megszállott módjára versenyeztek a csillogó, ezüstszerű golyókkal felszerelt játékgépen.

Később Savannah-val egy elegáns étterembe mentek, ahol gyertyafénynél karcsú kristálypohárból gyöngyöző pezsgőt kortyolgattak, és Jared mindvégig a kezét fogta. Amikor a férfi egy teherautónyi mulcsot vitt a kertjébe, tudta, hogy elveszett.

– Valaki nagyon udvarol neked – jegyezte meg Cassie, miközben limonádét szürcsölgettek és festékmintákat nézegettek Savannah konyhaasztalánál.

– Micsoda?

– Udvarol – sóhajtott Cassie. Még a Joe Dolinnal eltöltött szörnyű évek sem ölték ki belőle az örök romantikus álmodozót. Legalábbis ha valaki másról volt szó. – Ugye szerinted is, Regan?

– De még mennyire! Sárga tulipán... Rendkívül komoly ajándék.

Regan felnézett a mintákból, és a tekintete végigsiklott az asztalon sorakozó virágokon.

– Egyelőre csak járogatunk – mondta közönyös hangon Savannah, és a farmerjába törölte nedves tenyerét. – Ennyi az egész.

– Ugye, mulcsot vitt neked, és segített szétteríteni a kertben? – kérdezte Cassie célzatosan.

– Igen – felelte Savannah, és már maga az emlék is ostoba vigyort csalt az arcára. Miután mindketten úsztak a piszokkal és faforgáccsal keveredő verejtékben, Jared addig csókolta, amíg az ájulás környékezte.

– Fülíg szerelmes – jelentette ki Regan.

– Talán igen – csattant fel Savannah, és felkapta a limonádéját. – Na és?

– Na és semmi. Mit szólsz ehhez az árnyalathoz?

– Túl rikító.

Cassie lenyűgözve figyelte, ahogy két barátnője szakértő szemmel válogat a

színválasztékban. Abban reménykedett, hogy ha már elegendő pénzt sikerült félretennie, Regan segít neki kiválasztani az új színt a nappalijához. Számtalanszor lemosta már a fehér falakat és addig suvickolta a festéket, amíg belesajdult a válla, de hófehér soha nem lett. Ha Savannah ideje engedi, bizonyára elkíséri, és együtt eldöntik, hogy melyik függönyanyag illene legjobban Emma szobájába. Cassie valami különlegeset szeretett volna. Olyat, ami illik egy vidám kislány gyerekszobájába.

Senkinek nem beszélt arról, hogy milyen nehéz volt egyedül döntenie az élet apró dolgaiban. Kihívásnak tekintette még azokat az egyszerű feladatokat is, amelyekkel más nőnek nap mint nap szembe kellett néznie. Hogyan értethette volna meg bárkivel is, milyen érzés, ha az ember életében először önálló döntést hoz valamivel kapcsolatban. Ha nincs senki, aki panaszkodna, egyfolytában bírálná vagy megszegényítené.

Gyakran figyelmeztette magát, hogy ezentúl ő a felelős minden döntéséért, és ha nagyon igyekszik, lépésről lépésre haladva otthont varázsolhat az apró, bérelt házból. Otthont, ahol a gyerekei elfelejthetik a kiabálást, a durvaságot és a sör savanyú szagát.

Sóvárogva nézett körül Savannah konyhójában. Ugyanakkora volt, mint az, amelyben ő élt a gyerekeivel, mégis sokkal nagyobbak tűnt. Ragyogó, élénk színek, hanyagul odavetett díszpárnák tették vonzóbbá... és a bútorokon ülő por.

Még mindig úgy látott hozzá a portörléshez, mint egy örült, mivel egyfolytában attól rettegett, hogy Joe egyszer csak besétál az ajtón és alaposan helyben hagyja, amiért elhanyagolta a takarítást. Mindegy hányszor nyugtatta magát azzal, hogy ez nem fordulhat elő, hiszen a férje börtönben ül, mégis, amikor éjszakánként ébren feküdt az ágyában, összerezett minden apró neszre.

Reggelente pedig megkönnyebbülten ébredt. És szégyellte magát.

– Megjöttek a srácok – emelte fel a fejét a távolról hallatszó gyerekzsivaj hallatán. A kellemetlen emlékeket és félelmeket egy időre félretette. – Készíthetek még egy kis limonádét?

Savannah válaszképpen dűnnyögött valamit, de a tekintete továbbra is azokat a színeket fürkészte, amelyeket Regan Jared könyvtárához választott ki.

A gyerekek úgy robbantak be a házba, mint a rakéta.

– Már csak három hét! – kiáltotta Bryan, és győzedelmesen a levegőbe boksztolt. – A cicák három hét múlva itt lesznek nálunk.

– Alig várom – mormolta Savannah, de amikor Emma beszaladt a konyhába és átkarolta Cassie lábát, kedvesen rámosolygott. – Szia, anyyuka!

– Szia! Bryan megengedte, hogy megsimizzem a cicáit. Finom puhák.

– Emma is akar egyet – jelentette ki Bryan kertelés nélkül, mivel a szégyenlősség sosem volt erős oldala. Belenyúlt a keksztartóba és kivett egy maréknyi finomságot.

– Kaphat egyet, Mrs. Dolin?

– Mit?

Bryan a szájába tömte a kekszet, és hatalmas szemet meresztett a limonádéra, amelyet Cassie készített.

– Egy kiscicát. Shane mondta, hogy az egyiknek még nincs gazdája.

– Cicát... – ismételte meg Cassie, és védelmezően Emma fejére tette a kezét. – Nem tarthatunk állatot a házban, mert... – a hangja elhalt és a tekintete Connorra siklott, aki mélyen lehajtotta a fejét, és elmerülten vizsgálta a cipőjét. Mert Joe nem szereti az állatokat, fejezte be magában a mondatot. Annyira beleivódott ez a mondat, hogy csaknem kimondta. A megszokás elhomályosította az érzékeit, így nem vette észre, milyen szeretettel beszél Connor Bryan leendő macskáiról, és mennyire szeret Emma a szomszéd barna kiskutyájával játszózni.

– Miért ne lehetne cicánk? – Jutalomként ragyogó, hálás mosolyt kapott a fiától.

– Komolyan? – kérdezte a gyerek reményteli, ugyanakkor kételkedő hangon, amitől Cassie majdnem elsírta magát. – Tényleg lehet?

– Hát persze – felelte a nő, és az ölébe vette Emmát, majd játékosan az arcához dörgölte az orrát. – Szeretnél egyet Shane cicái közül, kicsim?

– Finom puhák – ismételte meg Emma újra.

– Akárcsak te. Connor, mondd meg Shane-nek, hogy elhozzuk az egyik macsekot.

Már éppen itt volt az ideje, hogy a sarkamra álljak, gondolta Cassie, és egyszerű döntéseket hoztak anélkül, hogy egyfolytában Joe véleménye miatt aggódnék.

– Király! – vigyorodott el Bryan, aki mit sem vett észre a körülötte zajló drámából. – Majd áthozhatod az enyéimhez, hogy néha együtt játsszon a testvéreivel. Gyere, Con, menjünk baseballozni! Úgy is gyakorolnunk kell egy kicsit a dobást.

– Jó! – felelte Connor, és a barátja után iramodott, de az ajtónál egy pillanatra megtorpant. – Kösz, mami!

– Hé-kások! – kiáltotta Rafe, amikor majdnem összeütközött a fiúval. Úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy a gyerek ijedten behúzta a nyakát, és elsápadt. –

Ti aztán gyorsak vagytok, srácok – veregette meg könnyedén Connor vállát. – Jared és én nem is bírtunk veletek lépést tartani az erdőben.

– Sajnálom.

– Ezzel a sebességgel jövőre simán bekerülhetsz a baseballcsapatba – mondta elismerően, majd belépett a házba, és a három gráciára mosolygott. – Ezért érdemes volt átvágni a sötét rengetegen.

– Mindjárt végünk – nyugtatta meg Regan, és felemelte a fejét, hogy a férje megcsókolhassa.

– Ráérünk. Üdv, szépség!

– Halihó, szívtipró királyfi! – felelte Savannah, és Rafe felé nyújtott egyet Bryan elhagyott kekszéből.

– Kösz. A, Cassie, épp téged kereslek!

– Valóban? Valami baj van?

– Van egy kis gond – mondta Rafe, és hogy mosolyt csaljon Emma arcára, felkínálta neki a kekszét. – Cserébe kaphatok egy puszit?

Emma a finomságra szegezte a tekintetét, majd előrehajolt, s közben az ajkát csücsörítve puha csókot nyomott a férfi orrára.

– Gond? – kérdezte Cassie, és az idegei pattanásig feszültek. Letette Emmát a földre, aztán megkérte a kislányt, hogy menjen ki az udvarra, és nézze meg, mit csinálnak a fiúk. – Miről lenne szó?

– Elmondom. Regannel találtunk egy házat a város szélén, a kőbányába vezető út mentén. Ráfér egy kis átalakítás – vigyorgott sokat sejtetően a feleségére. – Néhány hónap múlva szeretnénk beköltözni. Ha minden jól megy, valószínűleg június környékén.

– Ez remek.

– Az a helyzet, Cassie, hogy szükségünk lenne valakire, aki ellátja a fogadóban a mindennapi teendőket. Egy... hogy is mondtad, drágám?

– Manager.

– Ha engem kérdezel, a puccos, idegen név ügyvezetőt takar. Szóval, olyan embert keresünk, aki gondját viselné a háznak és a vendégeknek, ha majd megjönnek. Valaki, aki elkészíti a reggelit, vezeti a háztartást, hajlandó odaköltözni és nem ijed meg a kihívásoktól.

– Értem – mosolyodott el megnyugodva Cassie. – Szeretnéd, ha megkérdeznék néhány embert? Ha akarjátok, kitehetünk egy hirdetést a kávézóban.

– Nem kell, mert már kiszemeltünk valakit – mondta Rafe. Sasszemével felfedezte a konyhapulton árválkodó kekszes dobozt és lecsapott rá. – Olyan embert szeretnénk alkalmazni, akit ismerünk, és akiben megbízunk – magyarázta, majd elvette Cassie-től a limonádéval teli poharat, és felhajtotta. – Nos, mit szólsz hozzá?

– Mit szólnék?

– Egy üzletember nem így kínálja fel az állást, Rafe – sóhajtotta Regan. – Cassie, szeretnénk, ha beköltöznél a fogadóba és vezetnéd helyettünk, ugyanis Rafe munkája és a régiségbolt miatt nem jut rá időnk.

– Engem akartatok felkérni? – kérdezte döbbenten a nő. Ha a pohár még a kezében lett volna, biztos, hogy a földre ejti. – Nekem fogalmam sincs arról, hogyan kell vezetni egy fogadót. Tapasztalat híján én...

– Vezeted a saját háztartásodat és két gyereket nevelsz – mondta Rafe. – Majdnem olyan jól főzöl, mint én, remekül bánasz a kávézóba betérő vendégekkel, és ha kell, te intézkedsz Ed helyett. A személyiséged nyugtatóan hat az emberekre, és ez a szememben felér egy ajánlólevéllel. De...

– Gondold végig alaposan! – szólt közbe a tőle megszokott könnyedséggel Regan. – Tudom, hogy nagy szívességet kérünk, Cassie, mivel már régóta Ednél dolgozol, és óriási változás munkahelyet cserélni, de Rafe nagyon szép lakást alakít ki a harmadik emeleten... Saját konyhája lesz, és persze ez is része a fizetésnek. Nem zavarnának a vendégek sem. Talán eljöhetnél a gyerekekkel, hogy körülnézzetek. Nagyra értékelnénk a segítségedet.

Zavartalan egyedüllét. Lakbér nélküli lakás a dombon lévő csodaszép házban. Ügyvezető. A hallottak úgy kavarogtak Cassie fejében, akár egy kusza, színes álom.

– Szeretnék segíteni, de...

– Remek! – derült fel Rafe arca, s miközben barátságosan hátba veregette Cassie-t, ragyogó mosolyt küldött a felesége felé. – Gyere el valamelyik nap hogy megbeszélhessük a részleteket.

– Rendben – felelte Cassie még mindig kábán, és az ölébe vette Emmát. – Haza kell mennem. Megígértem Connornak és Bryan-nek, hogy virslit sütünk a kertben.

– Tereld be őket! – mondta Savannah. – Addig bepakolok néhány dolgot Bryan hátizsákjába.

– Ti aztán remek kis csapatot alkottok – jegyezte meg halkán, miután Cassie kilépett a verandára. – És igazi barátok vagytok.

A lépcső felé menet meglátta, amint Devin a verandán beszélget Cassie-vel.

Ösztönösen felszegte az állát, és kihúzta magát.

– Mit tehetek önért, seriff?

A férfin látszott, hogy kissé sérelmezi, amiért Savannah félbeszakította a beszélgetést.

– Semmit. Csak elkísértem Jaredet és Rafe-et. Nagyon szép lett a patakpart.

– Kösz.

Emma odalépett Devinhez, hogy megossza vele a hatalmas kincsnek számító kekszét, és Savannah töprengve figyelte, ahogy a férfi lehajol és beleharap a finomságba.

– Szerintem te sokkal ízletesebb falat vagy – dörmögte Devin, és az orrát játékosan a kislány finom ívű nyakához dörzsölte, mire Emma vidáman kuncogni kezdett.

– Felemelhetsz – adta meg az engedélyt, és vékony karját az izmos nyak köré fonta.

– Köszönöm, hölgyem – mondta a férfi, majd felkapta a pihekönnyű gyereket, és a csípőjére ültette.

Cassie elindult, hogy szóljon a fiúknak, Devin tekintete pedig a szúnyoghálón át Savannah-ra tévedt. – Némelyik nő kifejezetten kedvel.

– Azt látom – hangzott a hűvös felelet.

– Nem keresem a bajt, Ms. Morningstar – villantotta rá Savannah-ra a jól ismert, ellenállhatatlan, lehengetlő MacKade mosolyt. – Csak azért jöttem, hogy a kedvenc barátnőmmel töltsen ezt a szép, tavaszi estét.

– Ennek ellenére mégis viseli a jelvényét – jegyezte meg a nő epésen.

– Megszokásból. Egyébként nincs magával semmi bajom.

– Gondoskodom róla, hogy ez így is maradjon – morogta Savannah, és arra fordult, ahol Jared baseballütésekre tanította a gyerekeket.

– Ezt helyesen teszi – mondta halkán Devin, és átható tekintetével szinte kényszerítette a nőt, hogy ránézzen.

– Igyekezni fogok – fejezte be a társalgást Savannah.

Miután felment a lépcsőn, hogy összeszedjen néhány holmit Bryannek, Devin odasétált Cassie-hez. Csak rövid ideig beszélgettek, de legalább sikerült halovány mosolyt csalnia a nő arcára, mielőtt átadta neki Emmát.

Devin figyelte, ahogy Cassie a gyerekek kíséretében odasétál az autóhoz. A nő

korántsem volt már olyan vékony, mint az elmúlt néhány hónapban, amikor végre rá tudták venni, hogy feljelentést tegyen Joe ellen, bár még mindig úgy festett, mint akit egy erősebb szélökés ledöntene a lábáról. Óvatosan kellett bánni vele. A szeme alól eltűntek ugyan a sötét karikák, a tekintete azonban továbbra is az űzött vadéra hasonlított. Devin aggódott miatta, és gyakran töprengett azon, min mehet keresztül. Amikor az autó eltűnt a kanyarban, félretette borús gondolatait, és odament Jaredhez.

– A szíved hölgye nem igazán van oda értem.

A bátyja még egy utolsót ütött a baseball-labdába.

– Csak a jelvényedre pipa.

– Szerintem inkább velem van valami baja.

Jared a veranda felé fordult, ahonnan Savannah szemmel tartotta őket, és érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet.

– Az élete nem volt egy kéjutazás.

– Igazad lehet – bólintott Devin, mivel ő maga is látta a nő szemében, hogy hosszú és viszontagságos út áll mögötte. – Szóval kedveled, bátyó?

– Igen, egész jóban vagyunk.

– Remek – dörzsölte meg Devin az állát szokása szerint elgondolkodva, de a pillantásával továbbra is Savannah hűvös tekintetét fürkészte. Sok időre és energiára lesz szükség ahhoz, hogy ez a nő betörjön, töprengett magában. – El kell ismernem, hogy a válásod óta előnyödre változott az ízlésed a nőket illetően.

Jared kényelmesen a baseballütőjére támaszkodott, s onnan nézett csodálkozva az öccsére.

– Azt hittem, bírod Barbarát.

Devin horkantva felnevetett.

– Na persze.

– Sosem éreztetted az ellenkezőjét.

– Sosem kérdezted meg róla a véleményemet – szúrta vissza Devin, és felvett a fűből egy baseball-labdát, aztán a magasba dobta, és egy kézzel olyan ügyesen kapta el, hogy Bryan biztosan az égig ugrott volna örömeiben, ha látja. – A mostani választottad tetszik.

Jared meglepetten csóválta a fejét.

– Éppen az imént említetted, hogy nem vagy oda érte.

– Ez nem igaz. Azt mondtam, hogy ő nem kedvel engem – mosolyodott el Devin ravaszul. – Ezt a tulajdonságot kifejezetten vonzónak találok egy nőben.

Jared előreleandult, és egy szempillantás alatt átfogta az öccse nyakát, mire Devin, aki pedig alapos rutint szerzett a verekezésben, elvesztette az egyensúlyát, és mindketten a földre zuhantak.

Savannah a homlokát ráncolva figyelte a jelenetet. A két felnőtt ember úgy birkózott, ahogy Bryan és Connor szokott. A tornácon rövidesen megjelent Rafe és Regan.

– A fenébe, nélkülem kezdtek hozzá!

– Indulnunk kell! – markolta meg Regan határozottan a férje karját. – Megígérted, hogy elviszel vacsorázni.

– De drágám...

– Majd holnap verekedhetsz velük. Viszlát, Savannah!

A nő válaszképpen csak dűnnyögött valamit. Rafe odakiáltott a fivéreinek, mire Devin az oldalára hengeredett, majd felállt, de közben épp hogy csak elkerülte Jared kezét, amely ügyesen utánakapott, hogy újra csapdába ejthesse. Miután leporolta a farmerjét, Rafe és Regan után kocogott. Búcsúzóul kurtán Savannah felé biccentett, majd eltűnt az erdőben.

– Ez meg mi volt?

Jared kissé viharverten vánszorgott fel a verandára, s egyre csak sajgó bordáját dörzsölgette.

– A seriff alaposan megruházott.

– Szórakozásból vagy komolyan verekedtetek?

– Mi a különbség?

– Jó, akkor inkább úgy kérdezem, hogy miért verekedtetek szórakozásból... vagy komolyan?

– Miattad. Van valami hideg ital?

– Miattam? – kérdezte döbbenten Savannah, és úgy eredt a férfi után, mint akit puskából lőttek ki. – Elmagyaráznád, hogy mit jelent ez egészen pontosan?

– Azt mondta... – kezdte Jared, de amikor kinyitotta a hűtőszekrényt, és felfedezett benne egy jéghideg sört, kikapta, gyors mozdulattal lepattintotta a kupakot, és miután alaposan meghúzta, elégedetten felsóhajtott. – Szóval, azt mondta, hogy vonzónak talál, ezért elláttam a baját.

– Az öcséd, MacKade seriff vonzónak talál?

– Aha – bólintott Jared és megnyitotta a mosogató csapját, hogy hideg vizet locsoljon az arcára. – Kedvel téged.

– Kedvel? – ismételte meg Savannah elképedve. – Miért?

– Részben azért, mert te nem vagy oda érte. De néha kifejezetten perverz tud lenni. Részben mivel én kedvellek, és az öcsém hűséges alattvaló – magyarázta Jared, és víztől csöpögő arcát egy konyharuhába törölte. – Részben pedig, mert jók a megérzései és nem ítélt elhamarkodottan.

– Azt akarod, hogy szégyelljem magam?

– Nem, csak mesélek az öcsémről. Rafe magabiztos és megszállott. Shane jószívű és visszafogott. Devin igazságos – tette hozzá, majd elgondolkodva félredobta a törülőkendőt. – Most, hogy mondod, kicsit azért zavar a köztetek feszülő ellentét.

– Talán majd elmúlik – vont a vállát Savannah, de be kellett ismernie, hogy amit nemrég a saját szemével látott, az kifejezetten meggyőző volt. – Nagyon kedvesen viselkedett Emmával.

Jared elégedett volt, amiért Savannah talált végre valami elfogadhatót az öccsében.

– Mind a négyen remekül bánunk a hölgyekkel.

– Azt észrevettem – húzta el a száját a nő, és nagyot kortyolt Jared söréből. – Itt vacsorázol?

– Azt hittem, szeretnél elmenni valahová.

– Nem, inkább itthon maradnék – suttozta a nő, és mosolyogva nézett a vázában illatozó sárga tulipánokra.

A cirkuszban, ahol Savannah egy tanulságos évadot töltött, dolgozott egy Mae Mama nevű nő. Az asszony a körhintát üzemeltette, és mindig azt mondogatta, hogy ha találna egy férfit, aki tud főzni, és akitől reggel, felkelés után nem fordul fel a gyomra, feladná a vándoréletet, és letelepedne.

Miután Jared MacKade feltálalta az általa készített fűszeres csirkerizottót, Savannah eltöprengett azon, hogy talán Mae Mamának igaza volt. Élvezettel kortyolgatta a bort, amelyet a férfi szokásához híven a hűtőszekrényből varázsolt elő, s az asztalon lobogó gyertyák fényénél külön bejáratú szakácsa arcát fürkészte.

– Hol tanultál meg főzni?

– Szent életű édesanyám keze alatt – vigyorodott el Jared. – Mindannyiunkat megtanított rá, s mivel neki volt a megyében a leggyorsabb fakanala, alaposan kitanított mindannyiunkat.

– Összetartó család a tiétek.

– Igen, szerencsések voltunk. A szüleim megkönnyítették a dolgunkat, és nem erőltettek ránk semmit. Egy farmon mindenkinek megvan a maga feladata, és gyakran szorulunk egymás segítségére. Még mindig hiányoznak.

Jared tekintete megváltozott, és a távolba révedt. Savannah-ba belehasított az irigység, de aztán arra gondolt, hogy ő egyik szülőjét sem ismerte annyira, hogy hiányozzanak neki.

– Valamennyien kiváló nevelést kaptatok.

– A városlakók többsége egykor ellent mondott volna neked. Némelyik szerintem még ma is úgy gondolja, hogy semmirekellők vagyunk – mosolyodott el a férfi, és a szeme ismét vidáman csillogott. – Alaposan megdolgoztunk a rossz hírünkért, akárcsak a régi idők léhűtői.

– Az igaz, hogy sok történet kering a mihaszna MacKade fivérekről – bólintott Savannah, és az asztalra könyökölt. – Mrs. Metz szavaival élve alaposan felforgattátok a város életét.

– Milyen kedves – vigyorodott el most már kissé magabiztosabban Jared. – Az idős hölgy oda van értünk.

– Erre én is rájöttem. Valamelyik nap éppen a benzinkútnál tankoltam, amikor mellém hajtott az autójával, és rávette Sharilynt egy kis múltidézésre.

Na és persze, némi pletykálgatásra, tette még hozzá Savannah gondolatban.

– Értem – köszörilte meg a torkát Jared. – Szóval, elbeszélgettetek Sharilynnel...

– Igen. Mézédés emlékeket őriz rólad... és egy bizonyos 1964-es Dodge-ról.

Jared nagyon igyekezett, hogy arcizma se ránduljon.

– Örült jó kocsit volt. Hogy van az öreg Sharilyn?

– Ó, remekül, minden rendben van vele. Üdvözlését küldi – mondta Savannah szórakozottan, és hirtelen elhatározásból témát váltott. – Szóval, melyik rakoncátlan MacKade fiú tömött krumplit a seriff terepjárójának kipufogócsövébe?

Jared elgondolkodva végigsimított az állán.

– Rafe vitte el a balhét – válaszolta, és a borába kortyolt. – De én voltam a hunyó. Mindig úgy gondoltuk, hogy ha az egyikünk elkövet valamit, az olyan, mintha valamennyien a bűntársai lennénk, így bármelyikünket kapták rajta, az megérdemelte a büntetést.

– Milyen demokratikus család – húzta el a száját Savannah, miközben összeszedte a tényérokot, és a mosogatóba tette őket. – Nekem is jól jött volna néhány ilyen jó

barát, amikor rodeóztam, de sajnos én senkire sem kenhettem rá a balhét, ha hibáztam.

– Az apád keményen bánt veled?

– Nem, nem igazán. Ő inkább... – fogalma sem volt róla, hogyan lehetne bemutatni Jim Morningstart egy olyan embernek, aki soha nem találkozott vele. – Imádott élni, és rendíthetetlen volt, akár egy ólomkatona. Odavolt a gyönyörű lovakért és az olcsó whiskeyért. Az előbbivel remekül bánt, az utóbbi azonban gyakran kifogott rajta. Nem tudta, mihez kezdjen velem, így a legjobb tudása szerint nevelt. Az már más kérdés, hogy ez sem neki, sem pedig nekem nem volt túl jó.

Amikor Jared odalépett mögé, és a vállára tette a kezét, Savannah a férfinak dőlt.

– Ő tanított meg lovagolni?

– Igen. Olyan kicsi voltam, hogy már nem is emlékszem rá. Egészen korán el tudtam kapni lasszóval egy borjút, amiért számos díjat bezsebeltem – nevetett fel a nő, és megfordult, hogy átölelhesse Jared derekát. – Miközben te vidáman hancúroztál a 64-es Dodge hátsó ülésén, és krumplit gyömöszöltél a seriff autójának kipufogójába, én jobbnál jobb izgalmat, vad dolgokat tanultam.

– Valóban? – kérdezte a férfi, és Savannah álla alá nyúlva felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Valóban. Legszívesebben a sokat próbált, engedetlen lovakkal foglalkoztam, amelyek a belovaglás után kezes báránnyá váltak. A szilaj, konok paripákat kedveltem – suttopta, miközben a keze fel-le járt a férfi oldalán. – A szenvedélyeseket, amelyeknek láng csapott ki a tekintetéből, és a szívük mélyén kissé gonoszak voltak. Magamhoz édesgettem valamennyit. Szép lassan. Aztán kíméletlenül meglovagoltam őket – mormolta Savannah, és a fogával végigkarcolta a férfi alsóajkát. – Hosszan, kíméletlenül vágattam rajtuk, s mire betörtem őket, csak rám hallgattak. Jared vére forrni kezdett.

– El akarsz csábítani?

– Valakinek muszáj.

Savannah határozott mozdulattal megragadta a férfit, és a szájuk egymáshoz tapadt. A testét átjáró forróság úgy áradt belőle, mint a föld mélyéről feltörő láva. Jared ujjai satuként szorították a konyhapultot, s a teste a nőéhez préselődött, miközben Savannah lassan mozogni kezdett: előre-hátra hintázott, fel-le siklott, s a szája mohón csapott le, amikor csillapítani akarta éhét.

– Érints meg, Jared! – kapta el kétségbeesetten a férfi kezét, és a mellére

szorította. A szíve úgy kalapált, mint amikor a kalapács lesújt az üllőre. – Érints meg, érints meg! – zihálta újra, miközben a kutató ujjak az inge alá csusszantak és a mellére simultak.

Savannah olyan volt, mint valami sötét, életre kelt tiltott álom. Feszés farmerjukba préselt végtagjaik fájdalmasan feszültek egymásnak, s Jared keze áhítattal ölelte át a meleg, telt halmot. Szája a nő nyakára siklott, és olyan hirtelen tört rá a kízó vágy, hogy legszívesebben belemélyesztette volna a fogát a lány bőrébe.

Tudta, hogy ha Savannah nem lesz az övé még aznap éjjel, reggelre megháborodik. Amikor kábultan elhúzódott, szinte forgott vele a világ.

– Az isten szerelmére, azt akarod, hogy megőrüljek? – nyögte a nő.

Miközben levegő után kapkodva meredtek egymásra, Jared leengedte a kezét, de az ujjai hegyén még mindig érezte a selymes bőr érintését.

– Ez volt a haditerv első része – zihálta. – Most jöhet a következő.

– Halleluja!

Jared majdnem felnevetett.

– Bryan Connoréknál alszik?

– Igen – vágta rá Savannah türelmetlenül, és újra megragadta a férfi kezét. – Gyere fel!

– Nem.

A csábos mosoly lassan terült szét a szépséges arcon.

– Rendben – felelte a nő, és megadóan felemelte a karját, mintegy jelezve, hogy akár ott helyben is örömmel Jarednek adja magát.

– Ne! – rázta meg a fejét a férfi, és kézen fogta Savannah-t.

– Ugye nem akarod, hogy bántsalak?

– Később erre is sor kerülhet. Hozz egy takarót!

– Takarót?

– Az erdőben akarok veled szeretkezni – mondta válaszképpen Jared, és a szájához emelte a nő kezét, majd gyengéden a csuklójába harapott. – Mindig erre vágytam.

– Hozom a takarót – nyögte ki Savannah, és a nagy sietségben majdnem megbotlott a saját lábában.

Miközben a lány tavaszi rügyeket bontó fák lombjai alatt sétáltak, Savannah a

csillagokkal körülvett, fényesen ragyogó holdra nézett, és megpróbálta összeszedni magát. Előre eltervezte, hogy aznap este elcsábítja a férfit, és lassan, megfontoltan behálózza. Meg akarta lepni. Az azonban nem szerepelt a tervei között, hogy nekiesik és szőröstől-bőröstől felfalja.

Amikor Jared megállt azon a helyen, ahol a talaj puha volt, és leterítette a takarót, Savannah komolyan attól tartott, hogy képtelen lesz kordában tartani az érzéseit.

– Áruljon el valamit, MacKade ügyvéd úr! A férfi tekintete a takaróról a nőre vándorolt, és végigsiklott kihívóan csípőre tett kezén, felszegett állán és erőtől valamint vágytól sugárzó tekintetén. Az üvegfalon is hajlandó lett volna átrágni magát, hogy megkaphassa.

– Mi lenne az?

– Van életbiztosítása?

Jared elmosolyodott, és a félhomályban kivillant fehér fogsora.

– Ugye nem hiszed, hogy megijedek tőled?

– Édesem, a saját nevedre sem emlékszel majd, ha végeztem veled.

Savannah olyan könnyedén lendült előre, akár egy idomított cirkuszi póniló, s miközben a lábát a férfi derekára fonta, a keze a sűrű, fekete hajba markolt. Jared megpördült, hogy a saját testével fogja fel az esést. Ahogy nevetve a takaróra zuhantak, halk nyögés tört fel belőle, s a nő ettől még inkább nyeregben érezte magát. A keze olyan sebesen mozgott, akár a villám, ahogy lerángatta a férfiról az ingét, végigsiklott a kemény mellkason és szinte kitepte a helyéről a nadrágja cipzárját. Jared bódultan, ugyanakkor meglepetten látta, hogy a szája követi a keze útját.

– Várj egy kicsit! – kiáltott fel kacagva és a nő fölé kerekedett, hogy megvédje magát. – Ha így folytatod, húsz másodperc alatt lekavarjuk az egészet – figyelmeztette Savannah-t, és miközben azon igyekezett, hogy lefogja az alatta pihegő dühös kancát, megpróbálta észben tartani, hogy már nem tizenhat éves, így illene türtőztetnie magát. – Olyan sokáig vártam rád! – suttozta, és lehajolt, hogy hosszú, mély csókban egyesüljön a nővel.

Savannah torkából érzeki, doromboló hang szakadt fel, amely végighullámozott Jareden, és megremegtette a feje búbjától a lábujjáig. Miközben az ajkuk egymással ismerkedett, a keze felfedezőútra indult a karcsú, buja testen, amely úgy hullámozott az érintése alatt, akár a selymes búzakalász, és arra csábította, hogy néhol tovább időzzön.

Savannah illata olyan volt, akár az erdőé: átható, titokzatos, talányokkal és gyönyörrel teli, csókra éhes szája pedig forró volt, és édes, mint egy különleges fűszer. A keze egyre csak a férfi hátát simogatta, s közben érezte, hogy az izmok megfeszülnek az érintése alatt. A körmét a húsába mélyesztette, és arra sarkallta, hogy még erősebben szorítsa magához, még hevesebben becézze. Vegyen el mindent, mindent, amit csak lehet! Az apró, mély nyögések olyan kéjesen törtek fel belőle, hogy Jared tudta, sok erotikus álmában fog visszatérni ez a hang.

Amikor kissé elhúzódott, Savannah felsőteste megfeszült, a tekintetét Jaredébe fúrta és a karját keresztbe téve levette az ingét, majd félredobta. A férfi szeméből csak úgy sütött az újonnan feltámadó vad vágy, s a nő elégedetten sütkérezett a melegében. Fiatalabb korában sokan azt jóslták neki, hogy gyönyörű teste lesz a veszte, de most, hogy a szeretett férfi először látta meztelenül, határtalan büszkeség töltötte el.

– Törvénybe ütköző cselekedet, ha az embernek ilyen alakja van – mormolta Jared vágytól rekedten, de egyelőre nem vette el a felkínált kincset.

Szinte megigézve gombolta ki Savannah farmerjét, majd lehúzta róla és áhítatos csendben csak nézte az elé táruló szépséget.

– Még sohasem találkoztam hozzád hasonló, rémisztően gyönyörű teremtménnyel.

A nő lassan, magabiztosan elmosolyodott. Felült, átkarolta a férfi nyakát, és az ajkát a csókra váró szájra szorította. Jared lassan, lépésről lépésre tárta fel a varázslatos ízeket rejtő titokzatos barlangot, s cserébe elégedett dorombolás volt a jutalma. Savannah csodásnak találta az erős, kissé érdes kéz érintését. Ahogy a férfi hüvelykujja a mellbimbójához ért, lehunyta vágytól ködös szemét és kéjes elragadtatással adta át magát az érzékeinek. Élvezte, ahogy sikamlós bőrük egymáshoz simul, a könnyű szellő rejtelmesen susog és az alattuk levő takaró melegíti őket. A fákon baglyok huhogtak, körülöttük pedig életre keltek a szellemek.

Soha életében nem élt még át ilyen odaadó, varázslatos szerelmet. Tudta, hogy abban a pillanatban bármit megadna a férfinak. Bármit, amit kérne. Bármit, amire vágyik.

Amikor Jared a keze köré csavarta dús fekete fürtjeit és hátrahúzta a fejét, készen állt teljesíteni minden kívánságát. Ahogy azonban a gyönyört okozó száj forró csókot nyomott a vállára és követte a lágy ív hajlatát, megremegett, akár egy rémült galamb.

– Megleptelek? – kérdezte kajánul a férfi, és felemelte a fejét, hogy a

zavarodottságot tükröző, ködös szempárba nézzen. – Szép a vállad – jelentette ki, és hogy nyomatékot adjon a szavainak, a nyelvével is végigjárta az iménti utat. Savannah lélegzete elakadt két bennrekedt sóhaj között. – Érzéki látványt nyújtasz. Márványba lehetne önteni a vállad, mégis olyan puha, akár a vaj.

Gyengéden harapdálta a kulcscsontját, amely, esküdni mert volna, szinte elolvadt az érintése nyomán. A felfedezés örömén felbuzdulva továbbment, és az ölébe vette a nőt. Amikor Savannah teste elernyedtt és készen állt, Jared gyorsan, könnyörtelenül és gyakorlott mozdulatokkal juttatta el a csúcsra. A nő felsikoltott, megvonaglott, és átadta magát a finom ujjak játékának.

A szerelem és a kék szinte felperzselte, és az elviselhetetlenségig fokozódó forróságban, az ajkak és a kezek ügyes mozdulatainak köszönhetően kielégült. Később, amikor Jared átgondolta a történeteket, arra a következtetésre jutott, hogy néhány percre mindkettejüknek elborult az elméje. Abban a pillanatban azonban csak annak látta értelmét, amit egymásért és egymással tehetnek.

Az éjszakába kiáltotta Savannah nevét, s már maga a szenvedélyes hang is zene volt a nő fülének. A száján érezte, hogy Jared szíve mennydörgésként dübörög, és tudta, hogy érte, csak és kizárólag érte dobog. Bőrének sós íze szinte elvette az esztét.

Jared úgy emelte fel, mintha pihekönnyű lenne, mire Savannah teste ívbe hajlott, és mélyen magába fogadta a férfit. A karját kinyújtotta, és a semmihez sem hasonlítható boldogság mámorában az ujjai szorosan összefonódtak. Ő, aki csak akkor sírt, amikor senki nem látta és hallotta, most forró könnyeket hullatott.

A testük együtt lüktetett Savannah vadul kalimpáló szívverésének ritmusára. A végtelen csillagos ég rájuk vetítette fényét, s miközben a hold ezüstös sugara áthatolt a faleveleken, együtt élték át a gyönyört.

Jaredet szinte elvakította a nő szépsége, és felvillanyozta a kivételes élmény, amelyhez testük egyesülése révén jutott. Mintha valami elpattant volna benne, a szíve körül különös szorítást érzett. Savannah, akár egy ókori istennő, aki egyesíteni kívánja erőit, a magasba lendítette a karját. A félhomályban szinte megdermedt, a lábát, mint egy bársonyos bilincset a férfi köré fonta, és magával ragadta a szenvedély mélységeibe.

8.

Savannah felnyögött és a szeme elé kapta a kezét, hogy eltakarja a nap égető sugarai elől. A teste úgy sajgott, mintha egész éjjel egy vad musztágon vágatott volna a sziklás hegyek között.

Hirtelen eszébe jutott, hogy valóban valami ilyesmi történt vele.

Az ajka mosolyra húzódott, ahogy eszébe jutott a nemrég átélt gyönyör. Korábban azt hitte, hogy tudja, milyen érzés a szíve mélyéből vágyani valamire – az otthon melegére, egy szebb életre vagy egy férfira. Azt gondolta, hogy átélte az éhség érzését – az étel és a szeretet iránt. Az eddig tapasztalt dolgok azonban a közelébe sem értek annak, amit Jared MacKade váltott ki belőle.

Az életében felbukkanó férfiak közül némelyik semmiféle nyomot nem hagyott a lelkében, de akadtak olyanok is, akiknek sikerült felkorbácsolniuk a szenvedélyét. Szüksége azonban egyikükre sem volt. Rájött, hogy pontosan ez az, ami vonzza és rettegéssel tölti el egyben.

Más férfinak soha nem lesz helye az életében. Jared az első és az utolsó, aki elnyerte a szívét. Ahogy a teste és a lelke életre kelt, eljutott hozzá a madarak édes éneke és Shane kutyáinak távoli ugatása. A napfény melegen tűzött az arcára a tavasz zsenge levelei közül, miközben a hűvös szellő a bőrét cirógatta. A kezét továbbra is a szeme előtt tartotta, ahogy lustán kinyújtózta a testét, és akár egy macska, várta, hogy valaki megsimogassa végre.

– Van egy tetoválásod.

A válasz elnyújtott, elégedett sóhaj volt. Savannah leengedte a karját, és végre kinyitotta a szemét. Jared nyugodtan ült mellette. A haja kócos volt az alvástól, kissé álmos tekintete pedig elmélyülten fürkészte a nő jobb combján lévő ábrát. Savannah eltöprengett azon, hogy vajon ő e az egyedüli szerencsés nő a világon, aki ilyen lenyűgöző látványra ébredhet.

– Jól nézel ki reggel – mormolta, és az ujjait végigfuttatta az izmos karon. – Tetszel így meztelenül és gyűröten.

Jared nem emlékezett rá pontosan, hogy mióta gyönyörködött az előtte fekvő tüneményben. Azt viszont tudta, hogy amikor lehúzta a takarót a nőről, és alaposan szemügyre vette a napfényben, egy színes kis madarat fedezett fel a combján.

Egyszerűen képtelen volt túltenni magát a felfedezésen.

– Van egy tetoválásod – mondta újra.

– Tudom – nevetett Savannah, és felkönyökölt. Félig leengedett pillái alatt jól

látszott, hogy csokoládébarna szemében vidámság csillog. – Ez egy főnixmadár. Tudod, amelyik a hamvaiból születik újjá. New Orleansban csináltattam, amikor rájöttem, hogy nem leszek szegény egész életemben.

– Egy tetoválás...

– Némelyik férfi kifejezetten szexisnek találja – jegyezte meg kajánul. Természetesen nem egy férfi kedvéért, hanem a maga örömére tetováltatta a bőrére a főnixet. Mindig emlékeztetni akarta magát arra, hogy képes megújulni és felülemelkedni a múltján. – Te is?

– Először közelebbről is meg kell vizsgálnom.

Jarednek fogalma sem volt róla, miért találja olyan különlegesnek a tetoválást, ezért úgy döntött, hogy inkább kitér a válaszadás elől. Vajon miféle titkokat tartogat még számára a nő? Milyen maradandó lelki sérülés érte a múltban, amit még nem tudott feldolgozni? A tekintete a combjáról az arcára siklott, és szinte beleremegett a látványba. Az érzéki, lusta mosoly, a telt ajkak íve...

– Hogy érzed magad?

– Mint aki örült, vad orgiában vett részt az erdőben – felelte Savannah nevetve, és átkarolta a férfi nyakát. – Egy szóval: csodásan – tette még hozzá, s puha, meleg szájával játékosan csókolgatta kedvesét. – Na és te?

– Pontosan ugyanúgy, ahogy kegyed. Savannah remélte, hogy Jared valóban ugyanúgy érez, ahogy ő. Élete hátralévő részében nyugodtan élt volna, ha biztosan tudja, hogy a férfi legalább a töredékét átélte annak a csodának, amelyben neki része volt. Jared olyan szorosan ölelte magához, ahogy azelőtt még soha senki. Mintha semmi más nem számított volna, csak az, hogy ők ketten egymásé legyenek.

– Nem maradhatnánk itt örökre? – suttogta Savannah.

– Nem, de később még visszajöhetünk – felelte Jared. Át akarta gondolni a történeteket, de tudta, hogy amíg a karjában tartja a nőt, ez lehetetlen. Ráadásul a farmon is elhanyagolta a munkát, így van mit bepótolnia. – Mennem kell – mondta halkán, de közben Savannah hajába temette az arcát, és még szorosabbra fűzte az ölelést. – A farmon senkinek nem jár szabadnap.

– Nemsokára el kell hoznom Bryant Connoréktól – lehelte a nő, de a feje továbbra is a férfi vállán nyugodott, és esze ágában sem volt megmozdulni.

– Mi lenne, ha átjőnnétek a farmra és... Csak gyertek át, rendben?

– Rendben.

– Savannah...

– Hm?

Jared a dús fürtökbe markolt, és finoman maga felé fordította a nő fejét. A szája kétségbeesetten csapott le a zsákmányára.

– Csak még egyszer... – súgta, miközben a takaróra fektette áldozatát.

Miközben visszasétált a farmra, kusza gondolatait Savannah töltötte be. Soha életében nem találkozott még olyan nővel, aki annyira elvarázsolta volna. Elhaladt az ólak mellett, ahol a disznók megéreztek az illatát, és reményteljes rőfögésbe fogtak. A ketrecükben kotkodácsoló tyúkok és csirkék vidáman csipegették a magot. Jared szórakozottságában majdnem rálépett az egyik macskára, amely nyugodtan sütkérezett a tavaszi nap melegében.

Kimerülten megdörzsölte az arcát, majd a hátsó bejáráthoz sietett. Abban a pillanatban, ahogy megérezte a készülő reggeli illatát, a gyomra egyértelműen jelezte, hogy üres. Legszívesebben felfalta volna az összes kolbászt, amelyet Devin sütött, és velük együtt a serpenyőt is.

– Kávé! – nyögött fel hangosan, és a konyhapulthoz botorkált.

Devin felnézett, majd Shane-re pillantott, aki már a második csészénél tartott. A tekintetükben kaján káröröm csillogott.

– Fordítva vetted fel az ingedet – jegyezte meg közönyös hangon Devin.

Jared hangosan káromkodott, amikor a forró kávé megégette a nyelvét, majd kimerülten lerogyott a konyhaasztal mellett álló székre. Shane vigyorogva a tűzhely melletti pultnak dőlt, ahol Devin a reggeli elkészítésével foglalatoskodott.

– Jared bátyó kissé elgyötörtnek tűnik ma reggel. Úgy fest, mint aki egész éjjel az erdőben csatangolt.

– Talán mégiscsak utána kellett volna küldeni a mentőosztagot – mondta Devin, aki szemmel láthatóan rendkívüli módon élvezte a színjátékot. – Eléggé megviseli az embert, ha egy kísértetjárta erdőben kell töltenie az éjszakát... ráadásul egyedül.

– Szívem mélyéből sajnállak, Jare. Hozok neked még egy kis kávét – aggodalmaskodott Shane, és az asztalhoz vitte a kávéskannát. – Most pedig mesélj el mindent! Ne hagyj ki semmit, bátran vágj bele!

Jared újabb csésze kávét töltött magának, majd miután ismét megégette a nyelvét, kimondta, ami a szívét nyomta:

– Szerelmes vagyok egy tetovált ex-sztriptáncosnőbe

Devin szakértő mozdulattal megfordította a tojást.

– Táncosnő volt?

– Hol van a tetkója? – kérdezte Shane kíváncsian, amiért cserébe alapos ütést kapott a gyomrára. – Jól van na, akkor legalább a körülbelüli helyét áruld el!

– Szerelmes vagyok – ismételte meg Jared, külön kihangsúlyozva mindkét szót.

– Na, bumm, máskor is voltál már szerelmes – tárta szét a karját Shane, és odalépett a sütőhöz, hogy kivegye belőle a süteményt. – Ezúttal legalább olyan nőt választottál, aki érdekes.

– Fogd be! – mordult rá Devin, miközben egy tálra halmozta, és az asztalhoz vitte az ételt. Leült egy székre, és alaposan szemügyre vette Jaredet. Hosszú idő elteltével hátradőlt, és elgondolkodva bólintott. – Fülíg beleestél?

Jared próbaképpen megdörzsölte a szegycsontja környékét, amely úgy sajgott, mintha hatalmasra dagadt szíve nem fért volna el a helyén.

– Úgy tűnik.

Shane a fejét csóválva egy tálba borította a süteményt, majd odament a fivéreihez, és leroskadt melléjük.

– Öregem, úgy hullunk, mint a legyek. Először Rafe, most meg te. Egyre aggasztóbb a helyzet.

– Megmondtad neki? – kérdezte Devin.

– Még át kell gondolnom.

– Mire észbe kapunk, megint öltönybe kell bújnunk, és ott gubbaszthatunk egy esküvőn – morogta Shane rosszkedvűen, de azért alaposan megrakta a tányérját.

– Egy szóval sem említettem a házasságot – csattant fel Jared, és érezte, hogy páni félelmében összeszorul a toroka. – Már egyszer megégettem magam. Szóba sem jöhet az esküvő.

– Te nem házasságot kötöttél, hanem szerződést – nevetett fel Shane, és a szájába lapátolt egy hatalmas adag tojást. Egy kiadós reggeli mindig jobb kedvre derítette. – Ennyi erővel egy ágytakaróval is összefeküdhettél volna.

– Mi közöd hozzá?

Shane hatalmas korty kávéét küldött a tojás után.

– Csak annyi, bátyó, hogy még soha életemben nem láttalak ilyen állapotban.

Devin lassan, megfontoltan evett, és egyetértően bólintott.

– A kölyök aggaszt?

– Nem, Bryan jó fej.

Jared a homlokát ráncolva a tányérjára szedte a maradék ételt. Kedvelte a fiút, és

szívesen volt vele együtt. Az, hogy a házassága zátonyra futott, részben azért történhetett meg, mert a felesége nem akart gyereket, ő viszont igen.

Nem, a fiú egyáltalán nem zavarta. Inkább az a férfi volt a begyében, aki segített Bryan anyjának abban, hogy ő a világra jöjjön. És a többiek, akik utána következtek. Képtelen volt kiverni őket a fejéből, de különösebben nem volt magára büszke, amiért így érez.

A tekintete találkozott Devin nyugodt, mindentudó pillantásával.

– Hozzá kell szoknom – vonta meg a vállát ingerülten.

Devin megsózta a tojást.

– Az a baj az ügyvédekkel, hogy szeretnek összegyűjteni minden jelentéktelen adatot és apró tényt, hogy biztosítsák magukat. Ebben mindig remek voltál, Jare. Apa mondogatta, hogy képes vagy addig csűrni-csavarni az egyszerű dolgokat, amíg azok bonyolulttá válnak. Talán eljött az ideje, hogy úgy fogadd el az életet, ahogy van.

Jared pontosan erre vágyott, és titkon remélte, hogy elérje a célját.

Hivatalosan nem költözött Savannah-hoz, de a legtöbb estét nála töltötte, így a ruhái nagy része helyet kapott a szekrényben és a könyvei is elfértek a polcon. Lassan hozzászokott ahhoz, hogy elmenjen Bryantért, és az edzés után együtt autózzanak haza. Gyakran előfordult, hogy egy ideig még ott maradtak a pályán gyakorolni.

Ha egy hivatalos ügy miatt sokáig kellett bent lennie az irodában, mindig telefonált, hogy kimentse magát. Néha csak azért hívta fel a nőt, hogy hallja a hangját. Rendszeresen vitt neki virágot, Bryant pedig baseball-kártyákkal vagy más különlegességekkel lepte meg. Sűrűn jártak együtt a városba, ami remek alkalmat adott arra, hogy beinduljon a telefonos pletykavonal.

Bryan habozás nélkül elfogadta az új lakót, ami miatt Jared egyszerre érzett örömet és aggodalmat. Szerette volna, ha mindez azért történik, mert a fiú megkedvelte, és úgy tekint hármójukra, mint egy családra. Néha eltöprengett azonban azon, hogy Bryan nem csak azért kedves-e hozzá, mert egyszerűen hozzászokott az új helyzethez. Miután ez a kínos gondolat befészkelte magát a fejébe, mindent megtett, hogy elűzze. Azzal nyugtatta magát, hogy csak a jelen számít, és az, ahogy Savannah ránéz, ahogy nevetve figyel, amint Bryannel a fűvön birkóznak, ahogy nagyot nyújtózik, miután gondoskodott a virágairól, vagy ahogy a műtermében a munkája fölé hajolva összpontosít.

Csak arra akart gondolni, milyen finom az illata, amikor kilép a gőzölgő fürdővízből, ahogy a testük minden éjjel egymásnak feszül, mintha nem tudna betelni a kapott gyönyörrel, s ahogy Savannah a keze után nyúl, amikor esténként együtt üldögélnek a verandán lévő hintaágyban.

Aznap este sokáig bent kellett maradnia a bíróságon, és akárhogy is igyekezett, képtelen volt megszabadulni a rátelepedő fáradságtól. Hazavitte a munkáját, de tudta, hogy a homlokát feszítő fejfájás nem múlik el magától, sőt egyre elviselhetlenebb lesz.

Így aztán megállt a városban, hogy aszpirint vásároljon, s miközben az üzlet polcán keresgélte a megfelelő gyógyszert, amely véget vet a fejében zajló dobpergésnek, Mrs. Metz lépett oda hozzá.

– Üdv, Jared! – mosolygott rá az asszony, kezében egy kiló kenyérrel és egy doboz krémes piskótával. Ő volt az antietami pletykahálózat koronázatlan királynője.

– Jó estét, Mrs. Metz! – köszönt a férfi udvariasan. A kisvárosi élet lassú hömpölygése tökéletesen megfelelt számára, ráadásul kedvelte az asszonyt, ezért nem volt kifogása egy kis csevegés ellen. Kedves emlékeket őrzött arról az időről, amikor gyerekként finom házi süteményt kapott tőle... A seprűs üldözésről nem is beszélve... – Hogy van mostanában?

– Hol jobban, hol rosszabbul. Jól jönne egy kis eső. Idén túl száraz a tavasz.

– Igen, Shane is aggódik.

– Ma este vihar készülődik – jósolta a nő. – Kiadós égiháborúra van kilátás. Hallottam, hogy a Morningstar kölyök milyen jól játszott szombaton.

– Igen, három hazafutást ért el, és még négy pontot szerzett.

Mrs. Metz kotkodácsolva felnevetett, amitől dupla tokája megremegett.

– Úgy beszélsz, mint egy büszke apuka – jegyezte meg vidáman, de mielőtt még Jared bármit válaszolhatott volna, folytatta a beszédet. – Gyakran látlak együtt mostanában a kölyökkel meg az anyukájával. A fiam az ilyen nőkre szokta mondani, hogy igazi csinibaba.

– Így van – bólintott a férfi, és találomra levett a polcról egy doboz fájdalomcsillapítót.

– Bizonyára nehéz lehet egyedül felnevelni egy gyereket – mondta az asszony, és nehézkesen tett néhány lépést, hogy elállja Jared elől a menekülés útját. – Manapság sajnos sok nő találja magát ilyen helyzetben. Ugye nyugatról jött? Gondolom, a fiú

apja még mindig ott lakik.

– Fogalmam sincs róla – vonta meg a vállát Jared, s mivel valóban nem tudta a választ, a fejében egyre erősebbé vált a lüktetés.

– Az ember azt hinné, hogy egy apa azért kíváncsi rá, mi van a fiával. Főleg ha az ilyen ügyes és talpraesett. Már lassan négy hónapja élnek itt, és még a színét sem láttuk a fickónak.

– Igaza van – helyeselt most már óvatosabban Jared.

– Persze vannak olyanok, akik egy fikarcnyit sem törődnek a gyerekekkel. Mint például Joe Dolin – húzta el a száját az asszony, és vidám, kerek képe elkomorodott, ahogy kimondta a gyűlölt nevet. – Rettentően örülök, hogy te intézed Cassie válását, mivel így megkönnyíted szegény teremtés dolgát. A válások általában nem mennek könnyen... Tapasztalatból tudom, mivel a nővérem második gyermeke is átment ezen a tortúrán, és úgy megtépték egymást a feleségével, hogy csak na. Lefogadom, hogy Savannah Morningstar is ugyanebben a cipőben járt...

Azt már nem! Esze ágában sincs elárulni Mrs. Metznek, hogy szó sem volt semmiféle válásról, mivel a menyegző is elmaradt.

– Nem tudom, mivel nem beszéltünk róla.

– Régebben kíváncsi voltál, Jared – mondta az asszony, de mielőtt még a férfi ráförmedhetett volna, hogy törődjön a saját dolgával, szélesen elmosolyodott. – Nézzenek csak oda, becsületes, aktatáskás ügyvéd lett belőled. Tudod, néha, amikor valami fontos ügyed van, elmegyek a bíróságra.

Jared dühe egy szempillantás alatt elpárolgott.

– Igen, tudom.

Gyakran látta, ahogy az asszony hatalmas, virágos ruhájában, kényelmes cipőjében betotyog a tárgyalóterembe, s olyankor úgy érezte magát, mint akinek saját szurkolótábora van.

– Mondtam is az uramnak, hogy jobb, mint a jogi esetek a televízióban. Jared MacKade egy nap híresebb lesz a sztárügyvédnél, Perry Masonnál. A szüleid büszkék lennének rád. Soha nem gondoltuk, hogy a fivéreiddel valaha is a törvény oldalán álltok majd – kacagott fel Mrs. Metz harsányan. – Isten a tanúm, átkozott rossz kölyök voltál. Azt hiszed, nem tudom, ki húzott be az én Pete-emnek a tavaszi iskolai bál után?

– Megpróbálta lecsapni a kezemről a barátnőmet – magyarázta Jared. Az emlék édes volt, akár a méz.

– Akkoriban Sharilynnel jártál. Ugye a középiskolában ő volt a soros?

– Igen, egy ideig.

– A lényeg, hogy kiheverte a szakítást, és ha jól tudom, te is hamar túltetted magad a dolgon. A lányok mindig sorban álltak a MacKade fiúk ajtaja előtt. A kis Bryan anyukája elégedett lehet, hogy fogott magának egy csinos fickót, és meg kell mondanom, ti hárman nagyon helyesek vagytok együtt. Van egy olyan érzésem, hogy a mamád kedvelte volna ezt a lányt.

– Igen.

Jared gyomra görcsbe rándult. Vajon mit szólt volna az édesanyja, ha egy olyan nőt visz haza, mint Savannah? Egész úton hazafelé ezen gondolkodott, így a fejfájása nem hogy elmúlt volna, de egyre inkább erősödött. Ha élne az anyja, hogy magyarázná el neki, miért választott párjának egy ilyen nőt? Egyedülálló szülő, sztriptíz táncosnő, cirkuszi munkás, lasszós lovas, utcai festő.

Lehet választani, húzta el a száját, és fájdalmas arccal megdörzsölte a halántékát. A gond csak az volt, hogy látta maga előtt, amint Savannah végigjárja a fejlődés valamennyi szintjét, és tudta, hogy azok a dolgok, amelyeken keresztülment, hozzájárultak ahhoz, hogy azzá a nővé váljon, akit ma annyira szeret és kíván.

Egy pillanatra elfogta a kísértés, hogy betérjen Rafe-hez vagy egyenesen a farmra hajtson, csak azért, hogy bebizonyítsa, Bryan anyukája nem hálózta be teljesen. Végül azonban rákanyarodott a Savannah házához vezető útra, mivel jól tudta, ha másképp cselekszik, az gyávaaságnak minősül.

A MacKade-ek pedig soha nem hátráltak meg.

A házban ismét teljes hangerővel üvöltött a zene. Máskor szórakoztatta, hogy az egész domboldal zeng a Savannah ócska zenegépéből áradó ricsajtól, ezúttal azonban gondterhelten ült az autójában és a homlokát masszírozta.

Amikor végre kiszállt, a verandára sétált, s érezte, hogy nehéz aktatáskája egyre súlyosabb a lelkét mardosó gondok miatt. A szűnyoghálón át látta, hogy Savannah a konyhában mosogat, és hallotta, ahogy érzéki torokhangján énekel. A csípője a zene ritmusára ringott, s Jarednek az jutott eszébe, hogy nem csoda, ha a férfiak vére már ettől a látványtól is forrni kezd. Az biztos, hogy remekül táncol. A féltékenység és a harag ugyanabban a pillanatban hasított a szívébe, amikor kettészelte az eget a vihart jelző első villám.

Mielőtt még meggondolhatta volna, hogy mit tesz, teljes erejéből becsapta maga mögött az ajtót. A hatalmas robaj olyan volt, mint az ágyúlövés. Savannah rémülten

megpördült, és a haja sátorként terült a vállára.

– Lehalkítanád azt a francos masinát? – kiáltotta Jared.

– Hát persze – válaszolta a nő, és a zene ütemére ringva, odasiklott a magnóhoz. – Bocs, de nem hallottam, amikor megjöttél.

– Azt sem hallottad volna meg, ha egy tehervonat száguld át a nappalin.

A nő felvonta a szemöldökét a nyers hang hallatán, és feszes farmerjába törölte nedves kezét.

– Nehéz napod volt?

Jared odasétált az asztalhoz, és ledobta a táskáját a még mindig frissen és üdén mosolygó margarétacsokor mellé, melyet néhány napja vásárolt.

– Így táncoltál pénzért is?

A kegyetlen sértés olyan váratlanul érte a nőt, hogy a lélegzete is elakadt. Egész testében vadul megremegett, majd megpróbálta összeszedni magát, és igyekezett elfojtani a lelkébe nyilalló fájdalmat.

– Nem. Ha ennyire telt volna tőlem, nem sok pénzt keresek a tánccal – vetette oda a férfinak, majd a hűtőszekrényhez ment, hogy kivegyen egy sört, amit egyáltalán nem kívánt, de kénytelen volt valamivel lefoglalni a kezét, hogy ne remegjen. – Kérsz?

– Nem. Zavart egyáltalán, hogy a férfiak nyálcsorgatva bámultak?

– Nem kifejezetten – válaszolta Savannah, és lassan, megfontoltan az italába kortyolt.

– Ezek szerint élvezted. Jól szórakoztál a műsor közben.

Jared úgy vallatta, ahogy az igazságra felesküdt tanúkat szokás.

– A keresetemből futotta a lakbérre. Egész életemben oda voltak értem a férfiak, ezért úgy gondoltam, hogy ha már bámulnak, akkor legalább fizessenek érte.

– Ha már fizettek azért, hogy nézhetnek, gondolom másért sem sajnálták a pénzt...

Jared még idejében elhallgatott, de maga is megdöbbent azon, ami majdnem kicsúszott a száján. Nem is sejtette, hogy ilyesmi nyomja a lelkét.

Savannah-nak arcizma sem rándult, mivel ezúttal már számított a kellemetlen megjegyzésekre.

– Most, hogy felhoztad... – vonta meg a vállát könnyed, nemtörődöm mozdulattal –,...be kell ismernem, hogy volt olyan időszak az életemben, amikor mást nem tudtam volna áruba bocsátani, csak a saját testemet.

Jared egy szempillantás alatt megfeledkezett a rémült bocsánatkérésről, amely már a nyelve hegyén volt.

– És megtetted?

Savannah hűvös, kifejezéstelen tekintettel meredt rá.

– Megyek és jó éjszakát kívánok a fiamnak – jelentette ki rezzenéstelen arccal, de amikor a férfi megragadta a karját, a tekintete villámokat szórt. – Ne húzz velem ujjat, MacKade! Maradj vagy menj el, ahogy tetszik, de ne hergelj fel! – sziszegte dühösen, és miután kiszabadult Jared szorításából, gyorsan a lépcső felé indult.

A férfi legszívesebben darabokra zúzott volna valamit. Lehetőleg olyasmit, ami éles, hogy később egy nagyobb szilánkkal le tudja szúrni magát. Ehelyett inkább feltépte az egyik aszpirin dobozát, kivett belőle három tablettát, és leöblítette a maradék sörrel.

Odafent Savannah elköszönt Bryantól, és miután becsukta maga mögött a gyerekszoba ajtaját, bezárkózott a fürdőszobába. Lángoló arcát újra meg újra megmosta jéghideg vízzel. Milyen ostoba volt, korholta magát. Annyira elvakították az érzései, hogy nem látta, mit is gondol róla valójában Jared. Óvatlan volt, s nem készült fel arra, hogy a férfi megsebezheti.

Megfogadta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, kiépíti a saját védelmi rendszerét, és nem hagyja, hogy a tapintatlan kérdések és a fürkésző tekintet mélyén rejlő rosszallás fájdalmat okozzon neki. Nem engedheti, hogy Jared szégyenérzetet keltsen benne a múltja miatt. Túl hosszú ideig és túl keményen harcolt azért, hogy ne legyen mások szemében jelentéktelen porszem.

Bármennyire is szerette volna, nem talált a lelke mélyén olyan helyet, olyan csendes, békés helyet, ahol menedékre lelhetett volna.

Úgy tűnt, a férfi mindenhová követi. Gépies mozdulatokkal megtörölte az arcát, és leöblítette a kagylót. Eközben egyre csak azt figyelte, hogy nem hallja-e Jared autójának hangját. A csendet azonban csak az égzengés és a kósza szellemek mormolása törte meg.

Amikor lement a lépcsőn, a férfi a konyhaasztalnál ült, s előtte jókora halom irat hevert. Látta, hogy a nő habozik, így levette a szemüvegét és várt, de Savannah sarkon fordult, és kiment a verandára, hogy végignézze, amint megérkezik a vihar. A nyugat felől gyülekező sötét felhők lassan, fokozatosan nyomultak előre, és úgy nőttek egyre nagyobbra, akár az emberben fortyogó düh. Feltámadt a szél, és belekapott a fák leveleibe. Az eső, a szél és a mennydörgés áthömpölygött a hegyeken, majd fülsüketítő zajjal végigszántotta az erdőt, hogy aztán erőit egyesítve

lecsaphasson.

Savannah felemelte a fejét, és mélyen magába szívta az ózon varázslatos, vészjósló illatát. Egy tapodtat sem mozdult, amikor az eső bevert a veranda teteje alá, és eláztatta az arcát. Szinte várta, hogy a fákat felperzselő villám a közelben sújtsa le.

Jared egy idő után félretette a munkáját, és Savannah után ment. A nő bőrig ázva, mozdulatlanul állt. A hajából csöpögött a víz, s nedves ruhája a testére tapadt. Bár a levegő lehűlt, mégsem fázott. Végül megfordult, a faoszlopnak dőlt, és keresztbe vetette a lábát.

– Van még valami, amit tudni akarsz?

Jared levette a nyakkendőjét, és feltúrta az inge ujját, mégis pontosan úgy érezte magát, mint egy ügyvéd.

– Durván fogalmaztam – mondta kimérten, s a saját szenttelen hangja undorral töltötte el. – Elnézést kérek! Azért viszont, hogy tudni akartam a választ a kérdésekre, nem kérek bocsánatot. Szóval, utcalány voltál?

– Ezt hívják a kérdés átfogalmazásának, igaz, ügyvéd úr?

– Jogom van tudni!

– Miért?

– A fenébe is, azért, mert egy ágyban alszunk, s mert gyakorlatilag együtt élek veled.

Savannah úgy érezte, mintha ezernyi kegyetlen kis pillangó táncolna a gyomrában.

– Fizettél bármiért is, haver? – kérdezte a fejét oldalra biccentve. Jared előrelépett, de a nő jeges tekintetét látva megtorpant. – Ne merészelj hozzám érni! Neked aztán van bőr a képeden, MacKade! Besétálsz ide, mintha itt minden a tiéd lenne, és kérdőre vonsz a múltam miatt, mintha bármi közöd lenne ahhoz, amit régen tettem.

Jared olyan közel lépett hozzá, hogy a lábujjuk egymáshoz ért. A pusztító vihar úgy tombolt körülötte, akár a lelkében kavargó kétségek.

– Igen vagy nem?

Savannah megpróbálta eltolni magától a férfit, de Jared az oszlophoz nyomta, megragadta az állát, és felemelte a fejét. A nő a fogát vicsorgatta, s ha a tekintetével ölni tudott volna, fogva tartója holtan rogy össze a lába előtt.

– Azt hiszed, hogy annyira szeretném tudni az igazságot? Hát tévedsz! Viszont

muszáj megtudnom a választ, és kész vagyok elfogadni, bármi legyen is az, mert szeretlek. Szeretlek, Savannah!

A nő szemét előntötték a könnyek és olyan gyorsan folytak végig az arcán, hogy Jared döbbsen leengedte a kezét. Savannah összeszedte magát, és teljes erejéből eltaszította magától a férfit.

– Így vallasz szerelmet? – kiabálta kétségbeesetten.

– Kurva voltál, Savannah? Ugyanis szeretlek.

– Menj a pokolba, Jared! Nem engedem, hogy lealacsonyítsd az irántad táplált érzéseimet. Gyűlölöm, hogy olcsó kis cafkának érzem majd magam azért, amit mondani fogok... amit nem biztos, hogy szeretnél hallani... Annyira szeretlek, hogy bármit hajlandó lennék eltérni tőled. Még a sértéseidet is...

– Ne! – kiáltott rá a férfi, és erőnek erejével kellett visszafognia magát, nehogy Savannah után vesse magát. Nem érhet hozzá, egyelőre nem érdemli meg az érintését sem. – Kérlek, ne menj el! Igazad van. Teljesen igazad van.

A nő a szúnyoghálón keresztül nézte az otthonát. Az otthont, amelyért egész életében küzdött. Lehunyta a szemét, és a mögötte álló férfira gondolt. A férfira, akiről azt hitte, sosem lesz az övé. Hirtelen kimerültnak érezte magát, és hagyta, hogy a saját szíve győzze le.

– Soha nem árultam a testemet – suttogta, s igyekezett, hogy a hangja érzelemmentes maradjon. – Még akkor sem, amikor éheztem. Megtehettem volna, adódott rá számtalan alkalom... Sokan biztosra vették, hogy ki is használtam ezeket az alkalmakat. Bryan miatt azonban, ha akartam volna, akkor sem teszek ilyesmit, hiszen a fiam olyan anyát érdemel, aki nem adja el magát némi ételért és egy napi lakbérért. – Mély lélegzetet vett és megfordult. – Kielégítő a válasz?

Jared legszívesebben visszavont volna mindent, amit korábban mondott, de tudta, hogyha nem fedi fel, ami a szívét nyomja, a kétség befészkei magát a gondolataiba, és megfertőzi a jövőjüket. Azzal is tisztában volt, hogy maradtak közöttük kimondatlan szavak és kérdések, amelyek megfejtésére csak később keríhetnek sort. Aznap este már eleget vájkáltak a múltban.

– Értsd meg, hogy szörnyű érzés belegondolni abba, amin keresztülmentél. Abba, hogy egy hajsza választott el a rossz döntéstől, mivel egyedül voltál, és magadon kívül senkire sem számíhattál.

– Nem áll módomban megváltoztatni az elmúlt tíz évet, de ha lehetne, akkor sem tenném.

Jared lassan, bizonytalanul előrelépett.

– Kérlek, fogadd el, hogy szeretlek! Csak most jöttem rá, hogy még soha senkit nem szerettem ennyire, s ez az égető vágy, amelyet irántad érzek, felperzsel – suttogta, majd felemelte a kezét, és megérintette a nő vizes fürtjeinek végét. – Hadd öleljelek magamhoz, Savannah! Engedd, hogy a karomba zárjalak!

Jared magához húzta a vonakodó nőt, és gyengéden ringatni kezdte. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Savannah ernyedett karja végre a derekára fonódott.

– Sajnálom, hogy megbántottalak. Fogalmam sem volt róla, hogy képes vagyok ilyesmire – mondta szégyenkezve, és az ajkát a nő homlokára szorította. – Önző voltam, és érzéketlen. Annyira lefoglaltak a saját érzéseim, hogy azt hittem, rajtam kívül senkinek nem lehetnek hasonló gondjai. Hivatkozhatok gyengeelméjűségre?

– Semmi baj – susogta Savannah, és ha teheti, legszívesebben belebújt volna a férfiba, hogy minél közelebb legyen hozzá. – Most már nincs semmi baj.

Jared két kezébe fogta az arcát, és mélyen a sötét, könnyektől csillogó szempárba nézett.

– Még egyszer elmondom. Szeretlek, Savannah. Kétségbeesetten szeretlek – mondta most már felbátorodva, és puhán megcsókolta a telt ajkat, amely az érintése nyomán megremegett. – Reménytelenül és vakon szeretlek! Valahányszor meglátlak, elakad a lélegzetem, annyira szerelmes vagyok beléd.

Savannah szóhoz sem jutott. Mindig arról ábrándozott, hogy Jared ilyen határtalan, őrült szerelemmel fog rajongani érte. Azt azonban még legmerészebb álmaiban sem gondolta, hogy valaha is ilyen csodálatos vallomásban lesz része. Szoroson átölelte a férfi nyakát, és úgy kapaszkodott belé, mint a fuldokló a mentőövbe.

– Te reszketsz. A végén még megfázol...

– Nem. Nem. Én... szeretlek! Nem tudom, hogyan mondhatnám másképpen.

– Ez így tökéletesen megfelel. Lassan elvonul a vihar – mormolta Jared a távoli égzengés hallatán. – Rövidesen kiadós esőt kapunk. Olyat, amilyenre a farmerek várnak – tette még hozzá, majd az ölébe kapta Savannah-t. – Az eső kopogását hallgatva akarok veled szeretkezni.

A férfi olyan gyengéden bánt vele, hogy a szíve az egekben szárnyalt. Miközben a hálósobájukba vitte, egyre csak az arcát és a nyakát csókolgatta. Amikor bezárult mögöttük az ajtó, a félhomályban az ágyra fektette. Savannah hallotta, ahogy

sercegve meggyullad a gyufa, majd gyertyafény ömlött szét a szobában. Jared kihámozta nedves ruhájából s közben a bőrét simogatta. Hirtelen törékenynek és idegesnek érezte magát.

Feltérdelt az ágyon, hogy kigombolja a férfi ingét, de az ujjai ügyetlenek voltak. Jared megfogta a kezét, és egyenként csókot nyomott mindegyikre. A levegőben eső és vizes föld illata érződött, s a mennydörgés lassan halk mormolássá szelídült, miközben mindketten az ágyra feküdtek.

Úgy érezték, csak ők ketten léteznek a világon. A zuhogó eső zenéjét csak halk sóhajok és nyögések törték meg. A férfi olyan finoman, szelíden bánt vele, hogy az érzéki test szinte átfolyt a kezén, akár a tünékeny, olvadt viasz. Valahányszor összeforrt az ajkuk, a csók egyre mélyebb és szenvedélyesebb lett. Valahányszor egymáshoz simult a testük, az érzés egyre édesebbé és forróbbá vált.

Az ujjak becéző érintése, a vággyal teli csókok útja és remegő testük mozdulatai töltötték be az érzékeiket. A szerelemtől kábultan nézték egymást, miközben zakatoló szívverésüket hallgatták. A férfi könnyedén siklott a nő testébe, s az ajkukról felszálló sóhaj közben egyszerre kezdtek mozogni a szerelem dallamára.

Jared érezte, ahogy Savannah megremeg, és a lassú, fellegekbe csapó hullám őt is magával ragadta.

9.

Bryan szeretett a farmon lenni. Imádta az állatokat, a friss levegőt és a férfiak társaságát. Jól emlékezett arra, milyen kellemetlen tud lenni a nagyvárosok zsúfoltsága, fojtogató légköre, az apró szobák, ahol az ablaküvegek mindig csörömpöltek az odakintről beszűrődő robaj miatt, s ahol a falak olyan vékonyak voltak, hogy az ember hallotta a szomszédok nevetését és szitkozódását.

Ettől eltekintve nem találta szörnyű helynek a várost, hiszen mindig volt mit csinálni. Amikor az anyukája nem dolgozott, gyakran jártak a parkba és a játszótérre. Halványan még emlékezett rá, hogy néha csak késő este vagy korán reggel ért haza a munkából, s szinte mindig fáradt és gondterhelt volt. Akkoriban még nem értette, hogy miért.

Eszébe jutott New Orleans, ahol az emberek lassan beszéltek és mindig lüktetett a zene, a lakásuk ablakában pedig hatalmas cserépben vörös színű virágok illatoztak.

Miközben az anyja szénnel és színes krétával az összehajtható műanyag székben üldögélő turistákról készített képeket, ő a lábánál játszott az autójával vagy egy képeskönyvet nézegetett. Ettől kezdve megváltoztak a dolgok, és az életük jobb lett. Az anyja többé már nem dolgozott éjszakánként, s a tekintetéből eltűnt a kimerültség és a szomorúság.

Bryan sosem volt még boldogabb, mint most. A saját házukban éltek, ahogy az anyja ígérte. Gyönyörű udvaron játszhatott a barátaival, akikkel együtt nőhet fel, mivel ezentúl már nem kell elköltözniük. Olyan klassz barátokat szerzett, mint például Connor, akit annak ellenére is nagyon jó fejnek tartott, hogy a suliban néhányan kigúnyolták, és undorító dolgokat vágtak a fejéhez az öregével kapcsolatban. Talán azért tették, mert fogalmuk sem volt róla, milyen érzés, ha az embernek nincs apja. Ő viszont pontosan tudta.

Az anyja bőven elég volt neki. Mindig gondoskodott róla, és úgy viselkedett vele, mint akik egy csapatot alkotnak. Bryan biztosra vette, hogy ő a legkirályabb az anyák között.

Legutóbb akkor kérte ki a véleményét, amikor rátaláltak az erdei házra. Nem csak egyszerűen közölte vele, hogy beköltöznek, mint más szülők szokták, hanem megkérdezte, mit szól a dologhoz. Aztán miután megvásárolták a kunyhót – amelyet mellesleg a világ legjobb helyének tartott –, egyedül választhatta ki a szobája berendezését. A kényelmes emeletes ágyat, a posztereket a falra és a hatalmas szekrényt a játékainak.

A farmra pedig bármikor átmehetett, amikor csak akart. Jobban mondva majdnem

bármikor.

Shane nagyon jó fej volt. Nem bánta, ha Bryan sokáig marad náluk, és egyfolytában kérdezgette. Devint is bírta, még akkor is, ha ő volt a seriff. Rafe-fel szintén jóban volt, és szerette nézni, ahogy a férfi ráveti magát a kutyákra, hogy birkózzon velük egy jót.

Jaredtől némileg tartott, mivel gyakran juttatta az eszébe, milyen lenne, ha velük lakna. Apaként. Egy férfi, akivel lehetne baseballozni. Aki esténként, miután hazajött a munkahelyéről, elbeszélgetne vele, és úgy csókolná meg az anyját, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne.

Bryan nagyon szerette volna, ha valóra válik az álma, így minden este fohászkodott magában. Megfigyelte, hogyha elég erősen összpontosít, a kívánságai szinte mindig teljesülnek.

A nap ragyogóan sütött, és átmelegítette a földet, amely még nedves volt az éjszakai esőtől. A kora reggeli köd szétoszlott, s így a levegő tiszta és páradús lett. Bryan boldogan ücsörgött a sáros földön Connor és a kutyák társaságában, és hallgatta, ahogy a felnőttek beszélgetnek. Ezúttal vasárnapi vacsorára érkeztek a MacKade-farmra. A férfiak főztek, amit a gyerekek kissé különösnek, mégis érdekesnek találtak.

– Szerinted Frednek és Ethelnek lesznek kiskutyái?

Connor elgondolkodva simogatta a hozzá közelebb eső állat aranyszínű bundáját.

– Valószínűleg. Akkor is ez történik, ha az emberek összeházasodnak. Biztosan így van a kutyáknál is.

Bryan felhorkant és játékosan Connor vállába boksztolt.

– Az embereknek nem kell összeházasodniuk csak azért, hogy gyerekek szülessen. Elég, ha néha összeragadnak.

Ha Connor bárki mástól hallja ezt, fülig pirul, de mivel a legjobb barátja mondta, bölcsen rábólintott. Ezek szerint Frednek és Ethelnek lesznek kutyusai, hiszen már többször is összeragadtak.

Bryan a farmház felé nézett, melynek nyitott ablakából nevetés szállt feléjük.

– Azt hiszem, Jared is összeragadt anyával. Connor halványszürke szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– És kisbabájuk lesz?

– Nem – rázta meg a fejét Bryan, és átkarolta Ethel nyakát. A kistestvér lehetősége azonban már sokszor megfordult a fejében. – De azért tök jó lenne. Te is örülsz,

hogyan van egy húgod, nem?

– Hát persze.

– Egy öcsiké még klasszabb lenne, de azért beérvén egy húggal is. Ha születne egy tesóm, akkor... akkor Jared biztosan velünk maradna. Mármost, odaköltözne hozzánk.

– Néha nem olyan jó, ha egy férfival kell együtt lakni – jegyezte meg halkán Connor. – Mindig veszekednek és verekednek, aztán meg berúgnak és... mindenféle durva dolgot tesznek.

Bryan töprengve ráncolta a homlokát.

– De nem mindegyik ilyen.

– Biztos nem – vont a vállát Connor, de erről korántsem volt meggyőződve. – Soha többé nem akarok együtt élni egy férfival sem – tört ki belőle önkéntelenül a vallomás. – Soha!

Bryan elengedte Ethelt, és megértően átkarolta barátja vállát.

– Ha az apád megpróbál visszatérni hozzátok, miután kiszabadult, te majd megakadályozod. Majd mi együtt megakadályozzuk – tette még hozzá, és bátorítóan Connorra mosolygott. – Te meg én, Con.

– Rendben! – felelte a fiú, és magában szinte azt kívánta, bárcsak lenne alkalma bebizonyítani eltökéltségét. – Te meg én.

– Nagyon komoly dolgokról folyhat a csevej – mondta Savannah a konyhaablakban állva.

– Connornak eddig még soha nem volt ilyen jó barátja.

Nem is lehetett volna, hiszen Joe mindenkit elüldözött, aki a ház közelébe merészkedett, tette még hozzá Cassie gondolatban.

– Bryannek sem. Összeillenek. Savannah mosolyogva nézte, ahogy a fiúk először egymással, majd a kutyákkal kezdenek birkózni. Biztosra vette, hogy mind a négyen nyakig sárosak lesznek, mire elkészül a vacsora.

– Ismerős jelenet – jegyezte meg Devin a két nő mögött, és a farmerja hátsó zsebébe dugta a kezét. Savannah összerezzen. – Rengeteg vasárnap délutánt töltöttünk bunyózással.

– A legtöbb délutánt bunyózással töltöttük – szólt közbe Rafe.

– Emlékszel, amikor anya a locsolócsővel kergetett szét bennünket? – sóhajtott fel Shane, és a szájába dobott egy retket. – Azok voltak a szép napok! Teljesen bepörgött, mert nagyapáékat vártuk vacsorára, mi meg az ünneplőnkben kezdtünk

bunyózni.

– Te kezdted – mondta Jared. – Megfújtad a baseball-labdámat, aztán elhagytad valahol a búzában.

– Csak kölcsönvettem – javította ki Shane. – Devin vesztette el.

– Rafe a hunyó – szólt közbe nyugodtan Devin. – Nem tudta elkapni.

– Persze, mert olyan nagy ívben dobtad – vetette oda Rafe. – Soha nem tudtál normálisan dobni.

– Nem a fenét!

Mielőtt még Devin az öklével adott volna nyomatékot a szavainak, Regan felemelte a kezét.

– Időt kérek! Azt hiszem, most, hogy ilyen szép példáját láthattuk a családi egyetértésnek, tökéletes az alkalom, hogy bejelentsünk valamit. Így van, Rafe?

– Pontosan – mosolygott rá a férfi szerelmesen a feleségére, és mielőtt magához ölelte, megcsókolta a kezét. – Kisbabánk lesz.

Egy pillanatra síri csend telepedett a konyhára, majd kitört a vihar. Shane hatalmasat rikkantott, és szó nélkül felkapta Regant. Mindenki csókot akart adni a leendő anyukának, Rafe-et pedig barátságosan hátba veregették.

– Hé, vissza a feleségemet!

– Csak még egy perc – vetette oda Shane, és újra alaposan szájon csókolta Regant. Amikor azonban elengedte, Jared lecsapott rá, és vidáman megpörgette. A nő nevetve kötött ki Devin karjában.

– A fenébe, szeretném végre visszacapni az asszonyt!

Miközben vitatkozva ide-oda taszigálták Regant, Savannah gondterhelt arccal a konyhapultnak dőlt.

– A következő MacKade-nemzedék – mormolta Cassie fülébe. – Már maga a gondolat is rémisztő!

– Regan megbirkózik vele – felelte a nő a könnyeivel küszködve, s mivel senki sem foglalkozott a vacsorával, a sütőhöz lépett, hogy megnézzze, elkészült-e a rostélyos. – Ő mindenre talál megoldást.

Savannah odament Jaredhez, és arcon csókolta.

– Gratulálok, nagybácsi!

A férfi képtelen volt abbahagyni a vigyorgást.

– Hihetetlen, hogy Rafe apa lesz.

Savannah felvonta a szemöldökét, és tisztes távolságból figyelte, ahogy a fivérek kézről kézre adták Regant.

– Szóval, ti így ünnepeztetek... Ide-oda lökdösitek a nőket?

– Nincs előttünk követendő példa, mivel ez az első gyerekünk – válaszolta nevetve Jared, és átkarolta a nő vállát.

Ezzel az egy mondattal mindent elmondott. A MacKade baba mindannyiuké lesz.

Savannah még akkor is ezen gondolkodott, amikor asztalhoz ültek és a vacsora mellett folytatták az ünneplést. A férfiak nevetséges gyermeknevelési tanácsokat adtak Rafe-nek, furcsa neveket találtak ki és figyelmeztették apai kötelességeire. Különös érzés volt, de be kellett ismernie, hogy bár végre sikerült otthon teremtenie maguknak és mindent megadott a fiának, amit csak lehetett, soha, egyikük sem tapasztalhatta meg a szerető család teljességének érzését.

Egymásra mindig számíthattak, és ez volt a világon a legfontosabb. Az egyetlen dolog, ami igazán fontos volt. Bryanból kiegyensúlyozott, boldog gyerek lett, és ez látszott is rajta. Fesztelenül lehuppant mellé, és jóízűen falatozni kezdett, közben pedig vidáman kuncogott Shane azon ötletén, hogy ha a születendő poronty lány lesz, nevezzék Lulubelle MacKade-nek. Kétség sem fért hozzá, hogy Bryan pontosan olyan, mint amilyennek egy ilyen korú kisfiúnak lennie kell.

Mégis...

Soha nem élte át azt az örömet és bosszúságot, amit az ember egy nagybácsiktól, nagynéniktől, nagyszülőktől és távoli rokonoktól nyüzsgő családban tapasztalhat meg. Ezt sajnos soha nem tudta számára biztosítani. Reménykedett benne, hogy csak neki támadt hirtelen hiányérzete.

– Egyébként jól vagy, Regan? – kérdezte Cassie halkán, a férfiak harsány kiabálása közepette.

– Csodásan. Majd kicsattanok az egészségtől. Nem émelygek, nem vagyok fáradékony, semmi olyasmi nem történt velem, amiről a könyvek írnak.

– Én mindegyiken átmentem – mosolyodott el Cassie, és végigsimított Emma puha fürtjein. – Nem volt olyan vészes, de legalább a második alkalommal már tudtam, mire számíthatok. Veled is így volt, Savannah?

– Három hónapon keresztül hánytam, mint a kutya – válaszolta a nő, s mielőtt még Bryan átnyúlhatott volna előtte, hogy megkaparintsa a sült krumplival teli tálat, odatette elé. – Fogjuk rá, hogy megérte – kacsintott a gyerekekre.

– Három hónapon át? – húzta el a száját Regan, és megborzongott. – Mindennap?

– Akár esett, akár fújt – felelte Savannah kedélyesen. – Bry, ha egy kicsit nagyobbra nyitod a csőrödöt, talán három krumplit is bele tudsz gyömöszölni.

A fiú tele szájjal elvigyorodott.

– De hát nagyon finom...

– Épp olyan, ahogy anya csinálta egykor – vetette közbe Devin, és újabb adag sültkrumplit mert a gyerek tányérjára. – Mindig versenyeztünk, hogy ki tud többet enni. Általában Jared nyert, ugye, bátyó?

– Aha.

Jared abbahagyta az evést, és különös tekintettel fürkészte Savannah arcát.

– A kölyök megdönti a rekordodat – dobott oda neki Shane egy brióst, amelyet a férfi még röptében elcsípett.

Bryan is kedvet kapott a mutatványhoz, így kivett és Connor felé hajított egy másik finomságot. A fiú elcsípte, mielőtt a földre esett volna.

– Szép fogás – dicsérte meg Rafe. – Fogadjunk, hogy a kölyök jövőre már a baseball-csapatban játszik! Igazam van, Con?

– Nem tudom – dűnnyögte a gyerek, és miközben letört egy darabkát a süteményből, lopva az édesanyjára pillantott.

– Con jobb dobó, mint bármelyik kezdőjátékos a csapatban – közölte Bryan vidoran, majd vett magának még egy brióst és vastagon megkente vajjal. – Olyan pontosan céloz, mint senki más.

– Connor, sosem mondtad, hogy baseballozni akarsz – szólalt meg halkán Cassie, de azon nyomban meg is bánta a szavait. Még szép, hogy a fia nem szólt semmit, hiszen soha senkivel nem tudott gyakorolni. Azzal, hogy jól szerepelt az iskolában, az apja szemében megszűnt férfinak lenni.

– Alig találom el a labdát – motyogta Connor fülig vörösödve. – Csak dobni tudok egy kicsit, mert Bryan megmutatta, hogyan kell.

– Akkor itt az ideje, hogy gyakoroljuk az ütést – mondta magától értetődően Devin. – Vacsora után a helyes testtartással kezdjük a leckét.

Connor halványan elmosolyodott, s ezzel egyértelműen közölte a választ.

Nem sokkal később kiabálás és vitatkozás zaja hallatszott a hátsó udvar felől. Cassie, kezében a mosatlan edényekkel, megállt a konyha ablakában, és kinézett. Devin Connor mögött guggolt, s mindkettejük keze a faütőre simult, hogy együtt üssék vissza Jared alacsony labdáit.

– Igazán szép tőlük, hogy játszanak a gyerekekkel.

– Mi meg robotolhatunk, mint a rabszolgák – morogta Savannah.

– Aki főz, az sosem mosogat – mondta Regan, és megengedte a forró vizet. – Ez a MacKade-szabály.

– Igazságos leosztás – döntötte el magában Savannah, de amikor végignézett a rendetlen, csatatérre változott konyhán, amelyben egymás hegyén-hátán álltak a lábasok és a tányérok, már nem volt olyan biztos abban, hogy ők jártak jobban.

– Kérdezhetnék valamit? Tudom, hogy ostobaság, de...

Regan elhallgatott, majd zavartan felnevetett. Savannah elszántan felkapott egy mosogatószivacsot, és belevetette magát a munkába.

– Ki vele, miről van szó?

– Csak arra gondoltam, hogy mivel már mindketten anyák vagytok, mesélhetnétek egy-két dolgot. Valójában a nagy esemény érdekelne.

Savannah Cassie-re pillantott, majd gonosz kis vigyor jelent meg az arcán.

– A vajúdást és a szülést ahhoz lehetne hasonlítani, mint amikor az ember átkel a Halál Völgyén.

– Ó, azért nem olyan rossz. Ne rémisztgesd már! – korholta Cassie a barátnőjét. Letette a tányérokat és együtt érzően megsimogatta Regan karját. – Nyugi, ki lehet bírni.

– Azt akarod elhiteni vele, hogy sétagalopp az egész? A szülés alatt majd téged és Rafe-et fog szidni.

– Ez az élet természetes velejárója – jelentette ki határozottan Cassie, de látszott rajta, hogy alig bírja visszafojtani a kuncogást. – Ennek ellenére fáj, mint a fene.

– Bárcsak ne kérdeztem volna semmit! – sóhajtott fel Regan, de aztán rájött, hogy mégiscsak érdemes megtudnia egyet s más. – Meddig tartott?

– Connorral több mint tizenkét órán át, Emmával csak tízig.

– Egyszóval – vetette közbe segítőkészen Savannah –, legalább ezer évet vesz el az életedből.

– Mondanám, hogy fogd be, de kíváncsi vagyok a részletekre – húzta el a száját Regan. – Kérlek, nyugtass meg, hogy tíz perc alatt lezavartad!

Savannah nyugodtan felemelt egy tányért.

– Harminckét vidám órán át vajúdtam.

– Harminckettő? – tátotta el a száját Regan, és majdnem elejtette a kezében lévő edényt. – Ez embertelenség.

– Kezdők szerencséje... Ráadásul a szülészet sem volt éppen elsőrangú. Amúgy nem is nagyon érdekelt, hogy milyen. A babák akkor jönnek a világra, amikor nekik tetszik. Nem lesz semmi baj, Regan. Rafe melletted lesz. Ha az orvosodnak nincs egy sor hivatásos védőjátékosa, akkor lefogadom, hogy az egész MacKade-klán ott tolong majd a folyosón.

– Ugye te egyedül voltál? – suttogta Regan.

– Így alakult – válaszolta Savannah halkán. Amikor felpillantott, meglátta Jaredet az ajtóban. – Vége a játéknak?

– Nem – felelte a férfi, de kifürkészhetetlen, átható tekintete továbbra is a nő arcán nyugodott. – Kiestem, így engem küldtek sörért.

– Majd én hozom – sietett a hűtőszekrényhez Cassie. – A gyerekek kérnek valamit?

– Ők mindennek örülnek.

Jared elvette a karton sört és a dobozos gyümölcsleveket, majd szó nélkül távozott.

– A férfiaktól legegyszerűbben úgy lehet megszabadulni, ha a szülésről kezdünk beszélni – mondta Savannah könnyedén, de a gyomra görcsbe rándult. Volt valami Jared tekintetében, amit el akart rejteni előle.

– Amikor megemlítettem Rafe-nek, hogy járhatnánk szülésre felkészítő Lamaze-tanfolyamra, fehér lett, mint a fal – vont a vállát Regan, miközben újabb tárgyért tett az edényszárítóba. – Később persze összeszedte magát.

– Majd megszokja a gondolatot, hogy apa lesz – mosolyodott el Savannah, és még egy utolsó pillantást vetett a veranda felé. – Szeret téged, és ez az egyetlen dolog, ami számít.

– Így van – sóhajtott fel Regan ábrándos arckifejezéssel, és újult erővel vetette bele magát a mosogatásba. – Ez a lényeg.

Hazafelé menet Savannah felfedezte az erdőben az első szentjánosbogarat. Már nincs messze a nyár, gondolta, miközben Bryant figyelte, aki villámgyorsan rohangu ide-oda, mintha láthatatlan ellenséget üldözne. Alig várta, hogy jó idő legyen. Sóvárgott a forróság, a hosszú, párás napok és a fülledt éjszakák után. Valójában arra vágyott, hogy minél gyorsabban teljen az idő, és elmondhassa, hogy már egy egész évet, s négy évszakot élt meg ezen a helyen. Az otthonában. A férfival, akit szeret.

– Mire gondolsz? – kérdezte halkán.

– Sok minden jár a fejemben – válaszolta Jared. Szerette volna, ha minél tovább maradnak az erdőben, hogy mindketten átélhessék azoknak a bánatát és vágyait, akik a környéken vesztették életüket még jóval azelőtt, hogy ők ketten megszülettek. – Van néhány ügyem, amelyek nem hagynak nyugodni, aztán ott vannak az irodámban nyüzsgő festők és Cassie válása is. Ehhez jön még az a feldolgozásra váró tény, hogy nagybácsi leszek.

– Megint úgy viselkedsz, mint egy ügyvéd. Mellébeszélsz, s ezzel elkendőzöd a lényegét.

– Talán azért, mert valóban ügyvéd vagyok.

– Rendben, akkor induljunk ki ebből. Várj egy percet! Hé, Bry, irány a fürdőkád! – kiáltott oda a gyerekeknek.

– Jaj, anya...

– De villámgyorsan, kishaver, mert a nyomodban vagyok!

Bryan előrefutott, és Savannah már az erdő széléről látta, ahogy a bejárattól a fürdőszobáig vezető úton egymás után kigyúlnak a fények a házukban. A nyitott ablakon át kihallatszott a fiú rettentően hamis kornyikálása, amiből arra lehetett következtetni, hogy eljött az esti tisztálkodás ideje.

– Miért vagy ügyvéd?

A kérdés főleg azért lepte meg Jaredet, mert az esze egészen más dolgokon járt.

– Miért vagyok ügyvéd?

– A választ húszezer vagy annál kevesebb szóban kérem.

– Mert szeretem ezt a munkát – felelte a férfi magától értetődően. – Élvezem, amikor a védőbeszédemre készülök, és alaposan átgondolom a két fél helyzetét, mielőtt eldöntöm, milyen stratégiát alkalmazzak. Szeretek győzni – vontta meg a vállát. – Aztán ehhez jön még az igazságszolgáltatás fontossága, hiszen bármilyen hiányos, mégiscsak az életünk elengedhetetlen része. Nélküle zűrzavar uralkodna a földön.

– A lényeg, hogy hiszel az igazságban, azon kívül szeretsz vitázni és győzni. Látod, egyetlen mondatba besűrítheted a választ. Ugye, nem is volt olyan nehéz?

– Mire akarsz kilyukadni?

– Csak arra, hogy néha túlbonyolítod a dolgokat – magyarázta Savannah, és megérintette a férfi arcát. – Most is töprengsz valamin...

– Dehogya – csóválta meg a fejét Jared. Megfogta a nő csuklóját, és az ajkát a tenyerére szorította. – Eszem ágában sincs bármit is túlbonyolítani. Örültem, hogy

Bryannel együtt ott voltatok a farmon. Élveztem, hogy olyan sokan ülünk a konyhaasztal körül, és mindenki egyszerre beszél.

– És brióst hajigál.

– És brióst hajigál. Jó volt hallgatni, ahogy Regannel és Cassie-vel pletykálgattatok, míg mi baseballoztunk odakint.

– Jellemző. így skatulyázzák be a férfiak a nőket.

– Perelj be nyugodtan! – suttogta Jared, és átölelte Savannah-t. A csendben szinte érezte, ahogy egymásnak feszülnek az ellentétek. Idegen idegen ellen, test test ellen, meggyőződés meggyőződés ellen. Az öröktől való viszálykodás ismét utat tört magának. – Te is érzed?

– Igen.

Félelem. A nő lehunyta a szemét. Kétségbeesés és vérző remény. Talán azért fogékony a kísértetek hangulataira, mert már megtapasztalta ezeket az érzéseket.

– Eszedbe jutott már, hogy vajon miért vannak még mindig itt? Mi lehet az, amit eddig nem meséltek el vagy nem tettek meg?

– A harcnak még nincs vége. És szerintem soha nem is lesz.

Savannah megrázta a fejét.

– A vágy az, ami hajtja őket. A vágy, hogy otthonra és lelki békére leljenek. Gondolom... Ezeket a dolgokat nehéz megtalálni, de úgy érzem, nekem sikerült.

Amikor a nő el akarta húzni a kezét, Jared még szorosabban markolta a csuklóját.

– A verandán állva hallottam, ahogy a konyhában beszélgettetek. Sajnálalak, amikor arról meséltél, hogy egyedül kellett végigcsinálnod a terhességet. Bántott, hogy nem állt melletted senki, aki segíthetett volna.

– A reggeli hányinger gyakori a kismamáknál, ráadásul nem nagy ügy.

– Szerintem, ha egy tizenhat éves, egyedülálló terhes lány rosszul van, az igenis nagy ügy. Legalábbis nem hétköznapi dolog.

– Ne pazarold arra a drága idődet, hogy engem sajnálsz! Már régen túltettem magam a törtéteken – mondta Savannah, és ezúttal sikerült elhúzódnia. A férfi arckifejezése azonban töprengésre készítette. – Ugye, valójában nem ez az, ami foglalkoztat?

– Fogalmam sincs róla, hogy mit érzek – mormolta Jared ingerülten. Semmi sem idegesítette fel annyira, mint amikor nem találta a választ valamire. – Rengeteg kérdés kavargó a fejemben, de egyelőre még nem tudom, hogyan tegyem fel őket. Muszáj azonban kérdezősködnöm, mert magadtól nem mesélsz semmit. Egyébként

nagyon is sajnállak. Sajnálom azt a kislányt, akit magára hagytak, és akinek egyedül kellett döntenie a jövőjéről. Egyetlen gyerek sem érdemel ilyen életet.

– Nem voltam már gyerek – felelte kimérten Savannah, és elszántan felszegte az állát. – Elég idős voltam ahhoz, hogy teherbe essek, így vállalom kellett a tetteim következményét. A döntést egyedül hoztam meg, hiszen csak magamra számíthattam. Az, hogy vállaltam Bryant, életem kevéske jó döntése közül a legjobb volt.

– Nem erre gondoltam. Nem Bryanre – fakadt ki Jared, és a nő dühös tekintetét látva, megragadta a vállát –, hanem arra, hogy nem volt hová menned, nem tudtad, mit kell tenned. Te jó ég, még ennivalóra sem futotta mindig. A fenébe is, Savannah, igenis gyerek voltál még. Jobbat érdemeltél volna annál, amit kaptál.

– Itt van nekem Bryan, és ez sokkal több, mint amit megérdemlek.

Jared nem tudta megértetni a nővel, amit akart. Életében először egyszerűen nem találta a megfelelő szavakat. Talán valóban túlbonyolítja a dolgokat ahelyett, hogy az egyszerűsége törekedne.

– Eltöprengtem rajta, milyen lehet, ha az embernek van egy fia. Ha megszül valakit, akit feltétel nélkül, önzetlenül szeret.

Savannah végre felszabadultan mosolygott rá a férfira.

– Csodás érzés. Semmihez sem hasonlítható. Hazajössz velem?

– Igen – bólintott Jared, és kézen fogta. – Hazamegyek veled.

Miközben Savannah békésen aludt mellette, Jared az önzetlen szeretetről és szenvedéssel teli életéről tűnődött. Sohasem keresett volna magának olyan nőt, mint ő. Nehezebbre esett beismerni, de inkább jó modorú, kulturált és nagyvilági partnerekre vágyott.

Legalábbis eddig, tette hozzá gondolatban. Nyilvánvaló, hogy végzetes hiba volt, bár a lelke mélyén minden ember olyan társat szeretne, akit megért és jól ismer. Savannah életében hatalmas fekete foltok éktelenkednek, amelyekre képtelen volt fényt deríteni. Lénye nagy része rejtve maradt előtte, és sok olyan emléke volt, amelyeket egyelőre nem kívánt megosztani vele.

Egy fiatal, egyedülálló terhes lány, akit mindenki magára hagyott. Sajnálta, ugyanakkor váratlanul érte, de bizalmatlanságot is érzett iránta. Hová fordult segítségért, mit tett, ki volt ő valójában? Bármennyire is szeretett volna választ kapni a kérdéseire, a büszkesége visszatartotta attól, hogy kérdezősködjön. Savannah megszülte egy másik férfi gyermekét, és ki tudja, hányan álmodoztak róla

éjszakánként.

Már maga a gondolat is elég volt ahhoz, hogy úgy érezze, csorbát szenvedett a büszkesége, és porba taposták a méltóságát. Ezzel neki kell szembenéznie, és az ő dolga, hogy megoldást találjon rá. Akkor is ezen gondolkodott, amikor a nő ahelyett, hogy hozzábújt volna, elfordult tőle.

Vajon hány férfit szeretett eddig? Hányan feküdtek így mellette, miközben abban reménykedtek, hogy örökre velük marad? Jared kinyújtotta a kezét, és olyan szorosan ölelte át, mintha a tulajdona lenne. Miközben mélyen belélegezte a bőre illatát, a nő meleg teste hozzásimult. A nedves földre emlékeztető érzéki csábítás parfüm nélkül is elkábította.

Tudta, hogyan kezdődik a nap Savannah számára. Reggel korán ébredt, de lassan, fokozatosan tért magához, mintha az álom olyasmi lenne számára, amelyből úgy kell kilépni, akár egy kád finom, meleg fürdővízből. Hosszasan simogatta Jared karját, vállát és hátát, s amikor a bőre bizseregni kezdett a vágytól, felkelt. Lustán kinyújtózott, akár egy kecses macska, majd felemelte hosszú, dús fekete haját, és hagyta, hogy újra a vállára omoljon.

Aztán mintha semmi különbség nem lenne egy álmittas szirén és egy álmittas anya között, belebújt kopott, kék pamutköntösébe, hogy felébressze Bryant és elindítsa az iskolába.

Jared ilyenkor szinte mindig ágyban maradt, és miközben hallgatta a nő lépteit, hosszú, hosszú perceken át csak feküdt mozdulatlanul. És szinte fájt, annyira vágyott utána.

Úgy képzelte, hogy Savannah csak ránézett azzal a gyönyörű szemével, rámosolygott érzéki ajkával, és nemtörődöm modorában valamiféle cigány bűbáj bocsátott rá. Jobban ismerte Jaredet, mint a férfi őt. Tudott az őt kísértő szellemekről, és érezte a jelenlétüket. Savannah volt az első nő, aki abban a pillanatban, hogy belépett a titkos erdőbe, azonnal meghallotta a kárhozottak segélykiáltását.

Ez a dolog nemcsak fizikai, de lelki síkon is összekötötte őket, sőt valamiféle különös természetfölötti kapocs jött létre kettejük között. Olyan érzelmi mélységekbe merültek, hogy ha akar, akkor is képtelen lett volna ellenállni a csábításnak. Bármi volt is, ami a nő felé vonzotta, nem maradt más választása, mint hogy kövesse a kijelölt úton. Jared átölelte Savannah derekát, szorosan hozzásimult és tehetetlenül belezuhant az álmok útvesztőjébe.

A csípőjébe éles fájdalom nyilallt, amikor a becsapódó ágyúgolyó okozta

légnyomás a levegőbe repítette, majd kíméletlenül a földhöz csapta. A feje lüktetett, s a szemében könnyek gyűltek. Neheze égett összpontosítani, és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy elinduljon.

Nem emlékezett rá, hogy mikor lépett be a rengetegbe. Gyalog ért el a fáig, vagy odavonszolta magát? Csak abban az egyben volt biztos, hogy eltévedt. Végleg eltévedt. A főhadnagya meghalt, és vele együtt még oly sokan veszítették életüket a csatamezőn. A connecticuti fiú, akivel előző nap együtt vacsorázott, és sokáig beszélgetett még azután is, hogy kialudtak a tábortüzek, darabokban hevert egy sekély árokban. Mindenfelé heves küzdelem folyt, s a pokol megváltás lett volna az ott harcolók számára. Magára maradt. Tudta, hogy minél hamarabb keresnie kell egy biztonságos helyet, ahol megpihenhet. Legalább egy időre. Legalább egy rövid időre. Az otthona nem volt túl messze, észak felé kellett elindulnia, Pennsylvánián át. A marylandi rengeteg nagyon hasonlított a farmjuk mellett lévő erdőséghez.

Talán meghúzhatná magát a fák között, amíg megtalálja a hazafelé vezető utat, s amíg véget ér a szörnyű háború, amely kalandnak indult, ám idővel rémálommá vált.

Egy hónapja töltötte be a tizenhetedik életévét, de még sosem érezte a csók édes ízét.

Halálosan kimerülten dőlt egy fának, miközben erejét megfeszítve kapkodta a levegőt. Hogyan lehet ilyen csodaszép az őszi illatban úszó, ezernyi színben pompázó erdő? Miért nem vet már véget valaki ennek a rémséges hangzavarnak? Miért nem némulnak el a fegyverek és hagyják abba a kiáltozást az emberek?

Mikor engedik végre haza?

Zihálva mély lélegzetet vett, és ellökte magát a fától. Megkerülte a sziklás részt, és megkönnyebbülve látta, hogy a túloldalon ösvény kanyarog. Amint előrelépett, megpillantotta az ellenség szürke egyenruháját.

Egy röpke pillanatig habozott, de a világ forgott körülötte, és a gondolatai őrült táncot jártak a fejében. A szövetséges katona jéggé dermedve állt előtte. Eljött a halál pillanata. Az utat, amelyen közelebb jutott volna legféltettebb álmához, akadály torlaszolta el. A vállára kapta a puskáját, miközben a vele szemben álló fiú ugyanezt tette.

Mindketten rosszul céloztak, de hallotta, ahogy a golyó egészen közel süvít el a füle mellett, s a szívverése kihagyott egy másodpercre. A tükörképével szinte egyszerre indultak rohamra, s az erdő visszaverte rémült csatakiáltásukat. Az összecsapó szuronyok fémes hangja még a fékevesztett kiabáláson is átütött.

Az ellenfél szeme kék volt, akár a nyári égbolt. A gondolat szöveget ütött a fejében, de abban a pillanatban érezte, ahogy a penge a húsba hatol. A fiatal szürke egyenruhás tekintete ködös volt a félelemtől.

Úgy estek egymásnak, mint a vad kutyák. Az élete hátralévő röpke óráiban nem sok mindenre emlékezett vissza abból, ami akkor történt. Érezte a sebeiből ömlő vér szagát, iszamos tapintását. Eszébe jutott, amikor az őszbe öltözött erdőn át botorkálva kereste az utat, s végül botladozva, sírva rátalált az ösvényre. Visszagondolt arra a percre, amikor a tisztáson túl meglátta a hatalmas, ferde tetős épületet, melynek színes kövén megcsillant a napfény, s a levegő megtelt az állatok és a növények jellegzetes illatával.

Ismét sírva gondolt az otthonára.

Valaki megállt mellette. A puha karimás kalap alól gondterhelt, viharvert arcú öregember nézett rá. A fiút az apjára emlékeztette. Megpróbált beszélni, de amikor felemelték, a testébe nyilalló fájdalom kegyetlenebb volt a halálnál.

Asszonyok sűrögtek-forogtak körülötte, majd kiáltást és végül halk puszogást hallott. Puha kezek nyúltak felé, és egy nő gyertyát gyújtott. A testére hús kendőt terítettek, s a fájdalom átadta a helyét a zsibbadtságnak.

Minden kimondott szó lángoló fáklyaként égette a torkát, mégis szívesen beszélt. Valaki mellette ült és hallgatta. Valaki, akinek orgonaillata volt és fogta a kezét. Elmondta neki, milyen büszke arra, hogy katona lehet, s hogy harcolhat az elveiért. Megpróbált felszegett fejjel meghalni, bár az otthona iránt érzett határtalan vágyódás nagyobb fájdalmat okozott neki, mint bármelyik sebe.

Abban a pillanatban, amikor a fiú meghalt, Jared zakatoló szívvel felriadt. Savannah mocrogni kezdett, s ezúttal végre, végre felé fordult. Álmában átölelte szerelmét, s Jared egyelőre beérte ennyivel.

10.

Savannah három festménnyel egyensúlyozva megpróbált bejutni Jared hagerstowni irodájának ajtaján. A Bryantól kölcsönvett baseballsapka ellenőzéről a ruhájára csöpögött az eső, de szerencsére Sissy még idejében észrevette, és felugrott a számítógépe elől, hogy a segítségére siessen.

– Add ide nyugodtan!

– Kösz – mosolygott rá hálásan Savannah, és átnyújtotta az alaposan bebugyolált csomagot. – A többi az autóban van.

– Keresek ezeknek valami helyet, aztán segítek behozni a maradékot.

– Nem kell. Semmi értelme, hogy mindketten bőrig ázzunk – csóválta meg a fejét, és a tekintete végigsiklott a frissen festett falakon, a mályvaszínű kanapén és a bőrhuzatú székeken. – Egyre jobb lesz.

– Nekem mondd? Eddig úgy éreztem magam, mintha egy dobozban dolgoznék, most pedig valaki végre kinyitotta a fedelet és friss levegőt engedett be rajta. Legalább hadd adjak egy esernyőt! – kérte Sissy, és óvatosan a dohányzóasztalra tette a képeket.

– Nem tudnám tartani. Ráadásul amúgy is csuromvíz vagyok. Azonnal visszajövök.

Savannah kifutott az utcára, és odarohant a sarkon túl álló autójához. Az eső úgy zuhogott, mintha dézsából öntenek, de legalább langyos volt. Többé már senki nem aggódott a tavaszi aszály miatt. Legalábbis Mrs. Metz szerint, aki vidáman újságolta a hírt aznap reggel, amikor összefutottak a postán.

Bár a képszállításnak az időjárás nem igazán kedvezett, Savannah virágaival csodát művelt. Mire felvitte az irodába az utolsó festményt, a ruhája teljesen átázott és a cipőjében cuppogott a víz.

– A főnök bent van? – kérdezte, miközben letette a hatalmas csomagot. Levette a sapkáját, majd az ujjával végigszántott nedves haján. – Lehet, hogy meg akarja nézni a festményeket, mielőtt felteszem őket a falra.

– Ügyfél van nála – mosolyodott el Sissy, és felkapott egy ollót az íróasztaláról –, de én majd meghalok a kíváncsiságtól, annyira szeretném látni, milyenek. – Megengeded?

– Hát persze. Egyébként neked is együtt kell majd élned velük, úgyhogy csak tessék.

– Hihetetlen, milyen gyorsan megváltozott itt minden – csacsogta a lány, és

gyorsan elvágta a legfelső csomagot összetartó zsineget. – Ha a főnök eldönt valamit, akkor nem teketóriázik sokáig. Nem hímez-hámoz, nem... Ó, ez örült jól néz ki! – sikkantotta izgatottan, ahogy lehúzta a képről a vastag papírt.

A mozgalmas utcajelenetet ábrázoló festményt élénk színfoltok tarkították. A különböző méretű és stílusú, faragott kőerkélyekkel és burjánzó növényekkel díszített épületek vidám, könnyed hangulatot kölcsönöztek a képnek. Sissy közelebb hajolt, és alaposan szemügyre vette a szteppelő hegedűst, a hatalmas termetű fekete nőt, akinek köpönyege vörös lángnyelvként úszott a levegőben, és a három kisleány, akik egy aranyszínű kutyát üldöztek. A jelenet életre kelt, s szinte hallotta a lármán átszűrődő zenét.

– Egyszerűen csodálatos. Kérlek, mondd, hogy ez is itt lesz kitéve az irodában.

– Eredetileg ide készült – mosolyodott el Savannah, és újra a hajába túrt. A dicséret jólesett neki, de meg is lepte. – Ez a New Orleans-i francia negyed. Arra gondoltam, hogy kissé feldobná a hangulatot az előszobában.

– Nem is tudom elmondani, mennyire elegendő volt a szürke vázában kornyadozó rózsaszínű virágokból. Mindig reménykedtem, hogy egy éjszaka elhervadnak – kuncogott Sissy. – Ezt viszont órákon át el tudnám nézegetni. A főiskolán tanultál rajzolni?

Az ártatlan kérdés Savannah arcára fagyasztotta a mosolyt.

– Nem... Nem jártam főiskolára.

– Én egy szemeszteren át tanultam művészettörténetet – folytatta tovább Sissy vidáman a beszámolót, és magasba tartotta a festményt –, de a tanárom eltanácsolt, mivel a távlati ábrázolás nem igazán ment. Hármassal épphogy átcusszantam a vizsgán.

Amikor megcsörrent a telefon, méltatlankodva megcsóválta a fejét, majd az asztalhoz támasztotta a képet, és felvette a kagylót.

Ostobaság, örült nagy ostobaság, amiért kisebbrendűségi érzése támadt. Igaz, hogy nem járt főiskolára, de ért a festészethez. Hiszen Sissy tetszésnyilvánítása is pontosan ezt bizonyítja.

Különös, de miután egy hozzáértő megnézte és őszintén megdicsérte a munkáját, még mindig ideges volt. Élete jelentős részében azt próbálta elhithetni magával, hogy a rajzolás pusztán élvezetes időtöltés, egyfajta luxus, és gyakran megesett, hogy választania kellett: festéket vagy ebédet vásárol magának. Általában a festékek nyertek.

Azoknak az időknek azonban már vége. Régen véget értek. Hihetetlenül szerencsésnek mondhatta magát, hiszen szeretett illusztrációkat készíteni, és úgy tervezte, hogy a jövőben sem hagy fel ezzel a munkával. A festés során megmutathatta valódi énjét. Miközben kikötői jeleneteket és szénrajzokat készített a turisták számára, korántsem érzett olyan örömet, mint amikor eladott valamit, amit fejből festett, s ami sokat jelentett számára.

Mosolyogva, izgatottan kotorászott a táskájában, majd elővett egy kalapácsot és egy mérőszalagot. Korábban már lemérte a fal hosszát, így csak a közepét kellett halványan bejelölnie egy ceruzával. Amikor elkészült, leült és megvárta, amíg Sissy befejezi a telefonálást.

– Mi legyen a képpel? Tegyük fel most?

– Igen! Alig várom, hogy lássam. Savannah gyors, hozzáértő mozdulatokkal beszegezte a helyére a kampót. Az egyszerű keret, melyet Regan választott, cseresznyefából készült. Miközben felakasztotta a festményt, be kellett ismernie, hogy remekül mutat.

– Egy icipicit emeld feljebb a bal sarkát...! Igen, így jó lesz – bólintott Sissy csípőre tett kézzel. – Remek. Tökéletes. Itt az ideje, hogy az iroda a főnök ízlését tükrözze végre, nem pedig azét a...

– A volt feleségéét? – fejezte be a mondatot Savannah, és a válla fölött hátrapillantott.

Sissy félreérthetetlen grimaszt vágott.

– Mondjuk úgy, hogy a csaj kissé lehangoló. A frizurája mindig tökéletesen áll, nem emeli fel a hangját, és a körme sosem törik le.

– Biztosan van benne valami, ha Jared vonzónak találta.

Sissy óvatos pillantást vetett a lépcső felé.

– Gyönyörű a maga ne-érj-hozzám-mert-éppen-most-cicomáztam-ki-magam módján. Olyan klasszikus szépséget képzelj el, mint Grace Kelly, csak neki nincs humora és szíve. Szuper elme. De komolyan. Kifogástalanul végzi a munkáját, ráadásul tökéletesen beszél franciául és gyönyörűen zongorázik. Emlékszem, folyton Kafkát olvasott.

– Aha.

Savannah igyekezett, hogy ne üljön ki az arcára, amit érez. Nem tudta biztosan, hogy ki is volt az a Kafka, de arra emlékezett volna, ha a kezébe került valamelyik könyve.

– Csodálatraméltónak találom, de nagyjából olyan szórakoztató, mint egy hullamosó. Szerencsére rád ez egyáltalán nem igaz – nevetett fel Sissy vidáman, majd amikor újra megszólalt a telefon, felvette a kagylót.

Nem, ezzel valóban senki sem vádolhatja meg, gondolta Savannah. De azzal sem, hogy tökéletes, szuper elme és imádja Kafkát. Egy kicsit beszél ugyan franciául... Már ha a vidéki tájszólást annak lehet nevezni.

Elhatározta, hogy bármilyen volt is Jared exneje, nem hagyja magát megfélemlíteni. Kicsomagolta a következő festményt, majd a bejárati folyosó falára akasztott három csendéletet. Sissy visszatért a munkájához, s miközben a számítógép billentyűinek kopogását, valamint az odakint zuhogó eső zaját hallgatta, átadta magát a lakberendezés örömeinek. Először mindig kiválasztott egy helyet, majd a képei segítségével életet lehel belé. Mire a második emeletre ért, már vidáman dúdolgatott.

Míg Jared az ügyfelével volt elfoglalva, nem akarta zavarni a kopácsolással, így a festményeket a falhoz támasztotta és a férfi irodájával szemben lévő helyiséghez sétált. A volt Mrs. MacKade egykori irodájához. Nem, nem Mrs. MacKade. Hirtelen eszébe jutott, hogy az asszony után nem vette fel a férje nevét.

A falak mély rózsaszínre voltak festve, s a díszítőléc zöldes színben játszott, akárcsak a földszinten lévő helyiségekben. Regan kényelmes, a célnak megfelelő nappalit varázsolt belőle. Természetesen ide is kellett íróasztal, de a kényelmes székek, asztalkák és a könyvek megtörték a szigorú rendet. Amikor Savannah bekukucskált az egyik bársekrénybe, kávéfőzőt és néhány csinos csészét talált benne.

Jared a nyugodt légkörben fesztelenül elbeszélgethetett az ügyfeleivel, vagy ha elfáradt, lepihenhetett, lazíthatott egy kicsit. Az is előfordulhat, hogy felvesz maga mellé valakit, gondolta Savannah. Eszébe jutott, hogy alig tud valamit a férfi munkájáról, terveiről és mindennapjairól.

Soha nem is kérdezősködött róla, hiszen biztosra vette, hogy Jared úgysem vitatná meg vele az ügyeit. Fogalma sem volt arról, hogy miképpen működik a jogrendszer, az viszont élénken élt az emlékezetében, hogy az elmúlt években igyekezett mindig egy lépéssel a különféle hatóságok előtt maradni, hiszen csak ébersége révén tarthatta meg a gyermekét.

A feleségével biztosan megbeszélte mindent. Savannah dühös volt magára, amiért beleesett a féltékenység szánalmas csapdájába. Kilépett az irodából, és megfogadta, hogy próbál a rá váró munkára összpontosítani. Jared ugyanabban a pillanatban

lépett ki a folyosóra.

– Néhány napon belül elküldöm a szerződés másolatát – mondta, majd amikor meglátta Savannah-t, megtorpant és elmosolyodott. – Üdv!

– Szia! Elnézést! Éppen a festményeket rendezgettem.

– Jared, bemutatasz ennek a gyönyörű kisasszonynak, vagy mindent nekem kell csinálnom?

– A hölgy Savannah Morningstar, az úr pedig Howard Beels.

– Szép neve van. Illik magácskához – vigyorodott el a hatalmas termetű, pocakos, ötven év körüli férfi, miközben előrenyújtotta sonka nagyságú mancsát és megragadta Savannah kezét. A táskák és ráncok között csillogó, kéklő tekintetből csodálat sugárzott felé. – Kegyed is ennek a csavaros eszű gazfickónak dolgozik?

– Mondhatjuk így is – bólintott a nő. Jól tudta, mit jelent a kezén érzett szorítás és a sokatmondó kacintás, hiszen rengeteg alkalommal volt már benne része. Gyors szemrevételezés után azonban ártalmatlannak nyilvánította Howard Beelst. Melegen rámosolygott, mivel sejtette, hogy a férfi így később is ábrándos sóhajjal gondol majd vissza a találkozásukra. – Na és maga? Megbízik egy zugüggyvédben?

A férfi dörgő nevetése visszhangot vert a folyosón.

– Az embernek szüksége van egy ravasz ügyvédre ebben a zűrzavaros világban. Jared intézi az ügyeimet már... mennyi is? Már vagy öt éve.

– Nagyjából – mormolta a férfi, és meglepetten hallgatta, ahogy Savannah könnyedén elszórakoztatja az egyik legbefolyásosabb ügyfelét.

– Mivel foglalkozik, Howard?

– Ó, ezzel-azzal – hangzott a kitérő válasz, de a húsos ujjak továbbra sem engedték el a finom kezét. – Tudja, amolyan kontárféle vagyok. És magácska?

– Én is valami olyasminek nevezném magam – felelte a nő, s ezzel újra megneveztette a nagydarab embert.

– Savannah művész – szólt közbe Jared. – Mire legközelebb jössz, megcsodálhatod a festményeiket az irodám falain.

– Valóban? – kérdezte Howard, és éles szeme azonnal felfedezte a Savannah háta mögött megbújó képet. – Az ott a kegyed munkája?

– Igen.

A férfi elengedte a kezét és hatalmas termete ellenére könnyedén leguggolt, hogy közelebről megvizsgálja a festményt.

– Egészen jó.

Elnyerte a tetszését a színek kavalkádja és az az egyszerű tény, hogy bár a nő által kiválasztott virágok korántsem voltak tökéletesek, a művész tehetsége révén mégis életre keltek.

– Mennyit kér ezért?

– Annyit, amennyit megadnak érte – felelte Savannah egykedvűen.

Howard a térdére csapott és elismerően bólintott, mielőtt felállt.

– Tetszik ez a leányzó, Jared. Odaadom a névjegyemet, drágaságom. ígérje meg, hogy mihamarabb felhív! – kérte, miközben az öltönye zsebébe nyúlt, és átadta az egyszerű, fehér kártyát. – Azt hiszem, üzletet köthetünk néhány festményére.

– Rendben, köszönöm, Howard – mondta Savannah, de amikor a névjegyre pillantott, látta, hogy nem szerepel rajta a férfi foglalkozása. – Számíthat rám.

– Azt ajánlom, ne sokáig teketóriázzon – kacsintott rá búcsúzóul Howard, majd ismét Jaredhez fordult. – Várom a szerződést.

Savannah mosolyogva figyelte a távolodó mókamestert.

– Micsoda fura alak.

– Remekül bántál vele – jegyezte meg Jared.

– Hozzá vagyok szokva a fura alakokhoz – felelte a nő, és a zsebébe csúsztotta a kártyát. – Odalent már végeztem. Ha nem zavarlak, itt is elrendezem a dolgokat.

– Rendben.

Jared az ajtókeretnek dőlt, és onnan figyelte, ahogy Savannah felemelte az egyik festményt.

– Egy kicsit jobbra. Howard imádja a nőket.

– Igen, azt észrevettem – mondta Savannah elégedetten, majd letette a képet, és elővette a szerszámokat, hogy beüsse a falba az akasztót. – Bizonyára hűséges férj már legalább... mondjuk, huszonöt éve.

– Májusban lesz huszonhat. Három gyermeke, négy unokája van, és bár valóban imádja a nőket, ő a legdörzsöltebb üzletember, akivel valaha is összehozott a sors. Főként ingatlanokkal foglalkozik. Vesz, elad, terjeszkedik. Van néhány kisebb szállodája, és övé egy ötcsillagos étterem többségi tulajdonrésze.

– Komolyan?

– Aha... Ráadásul a Western Maryland Museum művészeti tanácsának a tagja.

Savannah majdnem az ujjára ütött a kalapáccsal. A zsebében lapuló névjegykártya hirtelen sokkal többet nyomott a latban, mint amikor átvette Howardtól.

– Ez igazán érdekes – mondta elgondolkodva, és óvatosan letette a szerszámot. – Úgy tűnik, jó időben voltam jó helyen.

– Nem kért volna meg rá, hogy hívd fel, ha nem gondolná komolyan az ajánlatát. Nem tudom biztosan, hogyan érez egy művész, ha a munkáit szállodákban, éttermekben vagy éppen ügyvédi irodákban állítják ki.

Savannah egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Engem egyáltalán nem zavarna – nyugtatta meg a férfit, miközben a helyére akasztotta a festményt, és hátralépett, hogy szemügyre vegye. – Sőt kifejezetten örülnék neki.

– Nem lázadna fel a lelked mélyén lakozó, büszke művész?

– Soha nem engedhettem meg magamnak, hogy büszke legyek.

– Na és ha megtehetnéd?

– Akkor sem lenne semmi bajom a helyszínekkel – fordult végre Jared felé a nő, hogy a szemébe nézhessen. – Miért is lenne?

– Eltöprengtem azon, hogy miért nem akarsz vagy kérsz többet?

Savannah nem volt benne biztos, hogy a férfi a művészetről beszél-e. A véleményén azonban ez sem változtatott.

– Mert elégedett vagyok azzal, amim van. Jared lassan elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a nő arcát.

– Bonyolult a lelked, Savannah, ugyanakkor hihetetlenül egyszerű megérteni. Kivételes egyéniség vagy. Mi lenne, ha elmennénk ebédelni?

– Igazán ellenállhatatlan ajánlat, de szeretném itt befejezni a munkát. Te viszont menj nyugodtan, addig én felakasztom a képeket az irodádban.

– Inkább maradnék, és rendelhetünk valamit enni. Legalább gyönyörködöm benned, amíg dolgozom.

– Rendben – egyezett bele Savannah, és mivel nem tudott mit kezdeni a kezével, zsebre dugta mindkettőt. – Tulajdonképpen... lenne itt valami, amit szeretném, ha megnéznél. Nem te választottad, de arra gondoltam, hogy ha esetleg tetszik, betehetjük az irodádba.

Jared kíváncsian figyelte, ahogy a nő egyre izgatottabb lesz és a tekintete nyugtalanul jár ide-oda.

– Nézzük meg!

– Jó – felelte Savannah, és odasétált a folyosó végén hagyott, becsomagolt festményhez. – Ha nem nyeri el a tetszésedet, az sem baj. Mindenesetre ez ajándék,

nem kérek érte semmit.

Vállat vont, majd kikerülte a férfit, és ő maga vitte az irodába a képet. Letette az íróasztalra, aztán újra zsebre dugta a kezét.

– Ajándék?

Miközben Jared az asztalához lépett, hogy elővegyen egy ollót, végigsimított a nő vállán. Maga is meglepődött rajta, de nagyon örült a váratlan meglepetésnek. Amikor azonban elvágta a zsineget és lehántotta a vastag védőcsomagolást, a mosoly lehervadt az ajkáról. Savannah gyomra görcsbe rándult.

A képen lévő sűrű, titokzatos erdőt holdfény világította meg. A fák bütykös, sötét törzséből girbegurba ágak tekergőztek az ég felé, s a rügyek a tavasz közeledtét jelezve, épphogy csak kipattantak rajtuk. Itt-ott felbukkant néhány élénk szín is. A kísérteties, ezüstös fényben azáleák és somok pompáztak. A sziklás talajt az élet örök körforgását jelképező, még az ősz folyamán lehullott falevelek borították.

Ott volt a három szikla is, melyen gyakran üldögélt, és a hatalmas farönk, amelyet nemrégiben megosztott Savannah-val. A távolban, a sötétségen túl egy apró fénypont jelezte, merre van az otthona. Jared egy röpke pillanatig nem tudta, mit mondjon.

– Mikor festetted?

– Néhány napja fejeztem be – válaszolta Savannah letörten. Óriási hiba volt, tette még hozzá gondolatban. Ostobaság volt hagynia, hogy felülkerekedjen érzelmes énje. – A szabadidőmben dolgoztam rajta. Ahogy már mondtam, nem nagy ügy. Ha nem tetszik...

Mielőtt még befejezhette volna a mondatot, a férfi felkapta a fejét, és ahogy a tekintetük találkozott, Savannah azonnal látta, hogy rengeteg érzés kavarg benne.

– Soha senki nem adott még nekem ilyen értékes ajándékot. Így festett az erdő, amikor először szeretkeztünk, és ugyanilyen volt, valahányszor magányosan ott jártam. Savannah szíve a torkában dobogott.

– Olyannak akartam lefesteni, amilyen ősszel, a csata során volt, de aztán meggondoltam magam, és inkább hagytam, hogy az együttlétünk emléke vezesse az ecsetet. Nem tudtam biztosan, de... mindenesetre, örülök, hogy tetszik.

Jared két kezébe fogta a boldogságtól sugárzó arcot.

– Szeretlek, Savannah.

A nő ajka mosolyra húzódott a lágy, simogató érintés nyomán, majd hagyta, hogy a fokozatosan mélyülő csók felkorbácsolja a szenvedélyét, és lassan úrrá legyen

rajta az édes vágy. A férfi ujjai az esőtől nedves fürtökbe gabalyodtak.

– Feltenném a képet a falra...

– Később – suttogta Jared, s miközben az érzéki test hozzásimult és a mohó száj felfedezőútra indult a nyakán, jobb ötlete támadt. Egyik karjával átölelte a nőt, hogy ne tudjon elmenekülni, a másikkal pedig felvette a telefonkagylót. – Sissy, menj el nyugodtan ebédelni! Igen... és nem kell sietned.

Savannah a tekintetével követte a férfi kezét, ahogy a helyére tette a kagylót, majd a pillantása az arcára siklott.

– Ha azt hiszed, hogy elcsábíthatsz, és itt fogok veled henteregni a szép új szőnyegeden, miközben a titkárnőd ebédel, akkor...

Jared odasétált az ajtóhoz, becsukta, majd elfordította a kulcsot a zárban.

– Igen? – vont a fel kérdően a szemöldökét. Savannah hátradobta a haját, és az asztalnak dőlt.

– Teljesen igazad van.

A férfi kibújt a zakójából, amelyet gondosan a rézfogasra akasztott, majd a nyakkendőjétől is megszabadult. Miközben visszament az asztalhoz, a tekintetét a nő arcára szegezte.

– Eláztál – suttogta, és lassan kigombolta vékony blúzáját.

– Zuhog odakint az eső.

A szemét akkor sem vette le Savannah-ról, amikor lehúzta róla a színes ruhát és a keze a melltartója kapcsára siklott. Akkor sem, amikor érezte, hogy a bőre bizseregni kezd, és egy röpke pillanatra elakad a lélegzete.

– Valahányszor találkozunk, megkívánlak. És ez akkor is ugyanígy van, amikor nem vagy mellettem – mormolta a férfi, majd a hüvelyk- és mutatóujjával kipattintotta az apró kapcsot, és lágyan követte a lány telt mellének vonalát. – Még akkor is vágyom rád, miután az enyém lettél. Soha senki és semmi iránt nem éreztem ilyen megszállott vonzalmat.

Savannah meg akarta érinteni, de Jared a fejét csóválva lefogta a karját.

– Ne! Engedd el magad és lazíts! – kérte határozott hangon, miközben az ujjával épphogy csúrolta a nő mellbimbóját. – Amint megérintelek, elvesztem az eszem. Ezúttal látni szeretném, hogy veled is ugyanez történik.

Savannah élvezettel hagyta, hogy Jared birtokba vegye a testét. A férfi keze, ujjai, tenyere ide-oda siklott, hol durvábban, hol gyengéden cirógatva, hol pedig követelőzően. Úgy tűnt, mintha nem akarná, hogy egyetlen érzés uralkodjon fölötte.

A nő szenvedélytől mámorosan megragadta Jared ingét, és próbálta közelebb húzni magához, de valahányszor így tett, a férfi türelmesen újra lefogta. Nem maradt más választása, mint hogy az íróasztal szélébe kapaszkodjon és megadja magát.

Soha, senkinek sem sikerült elhitetnie vele, hogy az ő kívánságai, gyönyöre előrébb-való bárki másénál, hogy nélküle mit sem ér az élet, s hogy úgy tökéletes, ahogy van. Legalábbis eddig a pillanatig. A bőre apránként kezdett bizseregni, és az először leheletfinom, majd mindent elsőprő érzés nyomán megremegett. A vágy ravaszul beette magát a zsigereibe, hogy a húsán, a vérén át a csontjáig hatoljon.

Amikor a férfi finoman harapdálni kezdte, kéjes nyögés szakadt fel belőle, és nyílegyenesen repült arra a veszélyes helyre, ahol a gyönyört és a fájdalmat csak egy hajszál választotta el egymástól.

– Tegyé! magadévá! – zihálta, miközben átkarolta kínzóját, és lüktető teste megfeszült a vágytól.

Jared azonban megfogta a kezét, és az ujjai egymásba kapaszkodtak, ahogy vadul csókolózva együtt lebegtek az extázis felé. A férfi élvezte, hogy a nő forró titkokat rejtő ajka ugyanolyan mohó, mint az övé. Ezúttal nem érte be azzal, hogy a szájuk és a testük összeforrt. A fogával édes kínokat okozott, a nyelvével pedig addig gyötörte áldozatát, míg szaggatott, ziháló lélegzete betöltötte a csendet.

– Hadd érintselek meg!

– Most még ne! – suttogta a férfi, s miközben újra az asztal szélére szorította a nő kezét, a szája örült iramban cikázott a nyakán, az állán és csodás ívű, feszes vállán.

– Magamévá teszek, Savannah – ígérte, majd kissé elhúzódott, hogy a nő lássa, komolyan gondolja, amit mond. – Apránként teszek magamévá. Úgy, ahogy még soha senki.

Csak az számít, hogy eljusson a gyönyör kapujához, fogadkozott magában, de a lelke mélyén jól tudta, hogy részben a saját büszkesége vezérli. Be akarta bizonyítani, hogy azok a férfiak, akikkel Savannah-t a múltban összehozta a sors, s akik a jövőben várnak rá, nem adhatják meg neki azt a boldogságot, amelyet tőle kap.

Akár a villám, úgy cikázott végig az odaadó testen, amely most már nem az esőtől, hanem a vágytól volt nedves. Savannah teljes mértékben kiszolgáltatta az érzéseit, és olyan önzetlenül adta át magát szerelmének, ahogy még soha, egyetlen férfinak sem.

Erősen megmarkolta az asztalt, és engedte, hogy Jared azt tegye a testével és a

lelkével, amit csak akar. Először a cipő került le a lábáról, majd a fejét hátrahajtva, kéjes sóhaj kíséretében hagyta, hogy a férfi lassan a csípőjére húzza a farmerját, és az ajkával becézze a kivillanó bőrt. Savannah beleremegett az érintésbe, így amikor a leleményes ujjak rátaláltak, és izgatni kezdték legérzékenyebb pontján, nem sok hiányzott hozzá, hogy kitörjön belőle a zokogás. A férfi ajka lobogó tüzet gyújtott benne.

Gyorsan és hirtelen ért el a csúcsra. Félelmetes, ugyanakkor csodálatos élményben volt része, a játszma azonban még nem ért véget. Ahogy a gyönyör hullámai könnyörtelenül egyre feljebb repítették, magában azért fohászkodott, hogy soha ne érjen véget a különleges utazás. Megfosztva a ruhájától és az eszétől, nem tehetett mást, mint hogy átadja magát az érzékeinek, és ahogy tudja, viszonzza az értékes ajándékot.

Jared számára új értelmet nyert a vágy. Egyre csak elvett, s közben látta és érezte, hogy kimondhatatlan örömet okoz a nőnek. A vér elöntötte az agyát, miközben Savannah többször egymás után kielégült és a torkából elfúló kiáltás tört fel. Erős lábizmai remegtek, ahogy a férfi nyelve végigsiklott a bőrén és elidőzött a tetoválásnál, mellyel önként jelölte meg magát, majd éhesen, céltudatosan továbbhaladt felfelé a karcsú testen.

Az ábrándos csokoládébarna szempár csukva maradt. Jared lehántotta magáról az ingét, de közben a szája nem szakadt el a nőétől. Gyorsan kibújt a cipőjéből, végül pedig félredobta a nadrágját, és magával rántotta Savannah-t a szőnyegre.

A vadállat, amely nyugtalanul fel-alá járkált bezárva, végre kiszabadult. Szinte öntudatlanul, a gyönyörtől borzongva hatolt a nőbe, aki a szenvedély hevében a nevét kiáltotta, miközben a körmével végigszántott a hátán.

A forróság, az őrült iram, az egymásnak feszülő testek és az aktus lüktető, ősi ritmusával átítatott szenvedély révén a vér vadul dobolt a fejében, a szívében és az ágyékában. Savannah erejét megfeszítve egyre közelebb és közelebb akart húzódni a férfihoz. Jared tekintete elhomályosult, s a világ apróra zsugorodott, miközben a csúcsra érkezett.

Savannah arra gondolt, hogy talán ha nagyon akarna, oda tudna kúszni halomban heverő ruháihoz. Muszáj megpróbálnia. Legalábbis néhány perc múlva. Úgy érezte, kivételezett helyzetben van, amiért ott feküdhét az antik szőnyegen Jared visszafogottan elegáns irodájában, miközben a szeretett férfi édes teherként nehezedik rá.

Nemrég átélhette, milyen is az, amikor valaki testileg és lelkileg tökéletesen

elvárásolja az embert. A szeretkezés mindig izgalmas volt Jareddel, de ezúttal teljesen más oldaláról ismerhette meg a szerelmet. Reménykedett benne, hogy a jövőben gyakran zuhannak majd újra a szenvedély mély örvényébe.

– Fel kell kelnem – mormolta.

– Miért?

– Mert muszáj meggyőződnöm róla, hogy nem bénultam le.

– Fájdalmat okoztam?

Savannah továbbra sem nyitotta ki a szemét, de lassan elmosolyodott.

– Néhány percen múlt, hogy nem öltél meg – válaszolta, miközben kínlódva felemelte a kezét, hogy megsimogassa a férfi fejét. – Köszönöm.

– Szívesen, bármikor – felelte Jared, és hatalmasat sóhajtott, majd megcsókolta a nő karcsú nyakát, és jóleső nyögés kíséretében lehengeredett róla. – Fogalmam sincs, hogyan fogok itt dolgozni ezután. Ha leül velem szemben egy ügyfél, hogy megbeszéljük a gondjait, téged látlak majd magam előtt, ahogy meztelenül az íróasztalomnak dőlsz.

Savannah felnevetett, s a mozdulat ráébresztette, hogy valóban oda kell kúsznia a ruháihoz, mivel a lába nem biztos, hogy elviszi odáig.

– Bizonyára csodálkozni fog, hogy miért ül ostoba vigyor a képeden.

– És hogy miért csorog a nyálam – tette hozzá Jared, majd kimerülten az inge után nyúlt. Kissé előrehajolt, hogy megnézzze a tetoválást. – Tökéletesebb módját el sem tudtam volna képzelni annak, hogy felavassuk az új irodát.

– Még soha nem avattál itt?

Jared megpróbált visszaemlékezni arra, hogyan is kell begombolni az ingét, így eltartott egy darabig, amíg felöltözött.

– Barbarára gondolsz? – kérdezte nevetve. – Még abban sem vagyok biztos, hogy valaha is kigombolta az irodában az ízléses kis kosztümkabátját. Az avatás nem az ő stílusa.

Savannah a férfi felé fordult.

– De hát házasok voltatok!

– Legalábbis ez állt az anyakönyvvezetőtől kapott iraton.

– Miért?

– Mert muszáj ráírnia. Kimondja a törvényt.

– Miért vetted feleségül?

– Sok közös vonásunk volt. Legalábbis azt hittem – vont vállat Jared. – Mindketten karriert akartunk és sikerre vágytunk tiszteletreméltó hivatásunk terén. Rengeteg közös ismerősünk volt, úgyhogy ráadásul ugyanazokra az összejövetelekre jártunk.

Még ilyen hosszú idő elteltével is zavarta, hogy néhány rövid mondatban össze tudja foglalni a Barbarához fűződő viszonya lényegét.

– Értelmes, gyakorlatias, művelt nő. Akkoriban erre vágytam... Azért akartam magamnak ilyen feleséget, mert fiatalabb koromban kiérdemeltem a forrófejű, bajkeverő kitüntető címet.

– Arra vágytál, hogy tiszteljenek – mondta! Savannah, miközben a földön ülve begombolta a blúzát.

– Teljesen igazad van. Valamikor sokat számított nekem az emberek véleménye.

– A tisztelet fontos dolog. Mindig is az volt – tette még hozzá a nő, majd mialatt megpróbálta magára ráncigálni a farmerjét, hirtelen rájött, milyen ostobán hangzik, amit mondani akar. – Én szintén vágytam rá. Persze nem ízléses kis kosztümbe bújva. Az ugyanis nem az én stílusom. Azt szerettem volna, ha az emberek látják az értékeimet, amikor rám néznek. Ezért költöztünk ide. Tiszta lappal kezdhettük az új életünket.

– Mindannyian eltöprengünk néha a múlton – jegyezte meg Jared, és a fogashoz ment, hogy levegye róla a nyakkendőjét. – Ilyen az emberi természet.

– Én nem vagyok ilyen – csattant fel Savannah, és belebújt a cipőjébe. – Már nem. Jared teljes figyelmét a nyakkendője megkötésének szentelte.

– Senki sincs a múltadban, akire szívesen emlékszel vissza? Azok között sem, akikkel jóban voltál?

Savannah először egyszerű nemmel akart felelni, de aztán rádöbrent, hogy Jared valójában mire kíváncsi. Nem a barátokra, hanem a férfiakra célt, akikkel dolga volt. Eszébe jutott, mit mondott neki szeretkezés közben, és a gyomra görcsbe rándult. Úgy, ahogy még soha senki. Szóval, erre ment ki az egész, gondolta megbántva.

– A szeretőim érdekelnek?

– Én nem ezt mondtam.

– Tudom, hogy mit mondtál. Nem, nincs senki, aki említésre méltó.

Na és Bryan apja? Jarednek már a nyelve hegyén volt a kérdés, de aztán jobbnak látta, ha inkább nem szól semmit. A büszkesége nem engedte.

– Dühös vagy – jegyezte meg, amikor felfedezte a nő tekintetében az apró szikrát.
– Csak átfutott az agyamon, hogy nem valamiféle bizonyítási vágy hajtott-e az imént? Hogy nem amolyan melldöngetős hím előadásnak lehettem-e részese, amellyel azt akartad a tudomásomra hozni, hogy többet érsz bármelyik férfinál, akivel valaha összehozott a sors.

Ezúttal Jared tekintetében lobbant fel a láng.

– Ez egy nagyon ostoba feltételezés.

– Hogy merészelsz ostobának nevezni!? – vetette oda Savannah indulatosan, de aztán elfojtotta parázsló dühét. Ne hagyd, hogy bántson! – figyelmeztette magát. Ne engedd, hogy megsebezzen! – Lazíthatsz, Jared, bebizonyítottad, hogy kivételes szerető vagy. Igazi csúcspéldány – lépett oda a férfihoz, és végigsimított összeszorított állkapcsán. – Együttlétünk minden pillanatát élveztem, de sajnos már nem maradt időm arra, hogy feltegyem a képeidet. Van még egy kis dolgom, mielőtt hazamegyek.

Jared a karjára tette a kezét. Elég jól kiismerte már ahhoz, hogy tudja, nemtörődöm gúnyolódásával a haragját akarja leplezni.

– Azt hiszem, lenne mit megbeszelnünk.

– Majd később – mondta a nő elutasítóan, és kinyitotta az ajtót. Miután futó csókot nyomott a férfi szájára, kiszabadította a karját a szorításból. – Elfecséreltük az ebédidődet, ráadásul Sissy is bármelyik pillanatban visszatérhet.

– Lenne mit megbeszelnünk – ismételte meg Jared.

– Rendben. Alaposan gondold át, és ígérem, este végighallgatlak – kacsintott rá Savannah kihívóan, és látszott rajta, hogy szándékosan hergeli a férfit. – Kösz a bemutatót, MacKade. Örök emlék marad.

Nem juthatott volna ki az épületből, ha abban a pillanatban meg nem jelenik odalent Sissy.

– Üdv, Savannah! – kiáltotta a lány vidáman. – Úgy zuhog odakint, mintha dézsából öntenek. Azt javaslom, gyorsan cseréld le az autódat egy bárkára.

– Jobb, ha sietek – felelte a nő, és anélkül, hogy egy pillanatra is hátrafordult volna, lesétált a lépcsőn.

11.

Jared virágot vásárolt. Nem volt benne biztos, hogy bocsánatkérésképpen veszi-e a csokrot, vagy egyszerűen csak megszokta, hogy hetente egyszer-kétszer betér az üzletbe, hogy meglepje Savannah-t. Szívesen vitt neki virágot, mert szerette nézni, ahogy a nő arcára kiül az öröm, amikor meglátja az ajándékot.

Nem akart arra gondolni, hogy bocsánatkéréssel tartozik, mivel úgy érezte, részben igaza volt. Valójában fel sem tette azt a bizonyos kérdést, csak sugallta, hogy szeretne választ kapni néhány fontos dologra. Egyébként mi a fenéért ne kérdezhetne azt, amit akar?

Többet szeretett volna tudni Savannah-ról, valamint a múltjában felbukkanó emberekről, eseményekről és miértekről. Nem csak az elhullajtott morzsákat akarta felszedegetni, hanem a teljes igazságra vágyott.

Azt persze belátta, hogy az időzítés és a tálalás hagyott némi kívánnivalót maga után, sőt még azt is elismerte, hogy mérges lett, amiért a nő ilyen könnyedén átlát rajta. A lényeg azonban az, hogy joga van megismerni szerelme múltját. Szépen leülnek, és nyugodtan, felnőtt emberek módjára elbeszélgetnek.

Talán pontosan az eltökéltsége miatt gurult dühbe, amikor a házhoz vezető útra kanyarodva észrevette, hogy a nő kocsija nincs ott. Hol a pokolban lehet? Már elmúlt hat óra. Tanácstalanul álldogált az autója mellett, és a homlokát ráncolva a környéket kémlelte. Az eső nyomán erőre kaptak az élénk színű virágok, s bár az azáleák szirmai lehulltak, húsos, egészséges levelükön nedvesen csillogott a víz.

Jarednek eszébe jutott az első találkozásuk, amikor Savannah a sáros földbe ültette a körülötte sorakozó cserepes növényeket és az elhanyagolt, sziklás patakpart türelmesen várta, hogy új életre keltse. Remek munkát végzett, gondolta büszkén. Az otthonteremtés, amelyre annyira vágyott, kifejezetten jól haladt. Hinni akart abban, hogy

Savannah elkötelezte magát, és megnyugvást talált a zöld pázsitban, melyet ő maga szeretett nyírni, a tarka virágokban, melyeket szinte már vallásos tisztelettel gondozott, és az erdőben, melynek szívből jövő szeretetében osztozott vele.

Bryan kerékpárja a házhoz vezető ösvény mellett állt, a veranda mellett mulccsal teli talicska várta gazdáját, nem messze tőle pedig egy élénk narancssárga színű frizbi lapult, amely röptét az enyhén lejtős pázsiton fejezte be.

Apró részletek, amelyek otthonná varázsolnak egy házat, gondolta Jared. Hirtelen ráébredt, hogy a világon mindennél jobban szeretné, ha ez lenne az ő otthona is. Nemcsak egy hely, ahol otthaghatja a holmiját, hanem az otthona.

Nem akarta, hogy Savannah csak egy nő legyen számára, akit szeret, és akivel időnként ágyba bújik. Egyszer már kudarcot vallott a házasság terén, így elhatározta, hogy többször nem teszi ki magát egy esetleges kínos, a környezete számára is nyilvánvaló bukásnak. Mintha korábban azt mondta volna, hogy megelégedik azzal, ha kényelmesen ellavírozgathat ebben a kapcsolatban...

Szinte már a kezdet kezdetétől hazudott magának, hiszen távol állt attól, hogy elégedett legyen, és egy idő után a lavírozgatásból is elege lett. Így aztán ide-oda lökdöste Savannah-t, hol finoman, hol pedig kíméletlenül faggatta, hogy megtudja, ki is ő valójában és mivel töltötte az elmúlt éveket. Ezalatt lényegesen egy része, az a rész, amely szívből és büszkeségből állt, megsérült, valahányszor elutasító választ kapott.

Szerette volna, ha a nő megbízik benne és megosztja vele a múltját, a jelenét és a jövőjét, ha hozzá fordul, amikor bánat, bosszúság vagy öröm éri. Jared mély lélegzetet vett, és magában kimondta, amire a legjobban vágyott: feleségül akarta venni Savannah-t, hogy együtt neveljék a gyerekeiket, és békében öregedjenek meg.

Elindult a ház felé, de egy pillanatra megtorpant, és a kezét Bryan kerékpárjára tette. A fiú is közel került hozzá. Ez a felismerés új volt számára. Azt akarta, hogy Bryan ne csak Savannah, hanem az ő fia is legyen. Elképzelte, ahogy mindennap segít neki megoldani a házi feladatot, ahogy kivesézik a baseballmeccseket, és ahogy a stadion lelátóján állva szurkolnak kedvenc csapatuknak. Hozzászokott ezekhez a hétköznapi dolgokhoz, és alig várta, hogy együtt lehessen a fiúval: lássa mindig barátságos mosolyát és hallja lelkes üdvözlését.

Ez azonban nem elég. Ettől még nem nevezhetik magukat családnak. A szeretet hiányzik hozzá. Jared anélkül, hogy tudatosult volna benne, rövid idő alatt megszerette Bryant. A házasság is sokat segítene. Nemcsak egy hivatalos papírfecni, hanem egy örökké tartó ígéret kellett a boldogsághoz.

Barbarával mindketten megszegték ezt az ígéretet, és rezzenéstelen arccal aláírták a közös megegyezésről szóló hivatalos iratokat. Szokás szerint visszafogottan, veszekedés nélkül, civilizáltan váltak el egymástól.

Ez lenne a dolog lényege? A Savannah és Bryan iránt táplált érzéseit korántsem lehetett visszafogottan nevezni. Védelmet akarta őket, ugyanakkor birtokolni is. Ezek pedig egyáltalán nem egykönnyen megmagyarázható érzések. Sőt kifejezetten bonyolultak.

Remek!

Miután magában végiggondolta a megoldásra váró problémák sorát és a lehetséges megoldásokat, kissé nyugodtabban lépett be a házba. Szétdobált cipők és

játékok heverték ott, ahol semmi keresnivalójuk nem volt, az asztalon egy pár fülbevaló árválkodott, és a padlón lévő halvány sárcsík arról árulkodott, hogy a takarítás nem a háziak erőssége.

Hol a pokolban lehetnek?

Hozzászokott, hogy mindig otthon találja a Morningstar családot. Bryan általában az udvaron játszott, vagy a baseballkártya-gyűjteményét rendezgette, Savannah pedig a konyhában vagy az apró műteremben tüsténkedett, esetleg szundikált a kanapén. A rádió vagy a tévé persze állandóan iszonyatos hangerővel üvöltött.

Bement a konyhába, és a virágcsokrot az asztalra tette. Üzenet sem várta. A hűtőszekrényen nem állt sebtében odafirkantott néhány szavas magyarázat, így töprengve letette a táskáját a virág mellé. Savannah legalább egy rövid üzenetet hátrahagyhatott volna, hiszen megegyeztek abban, hogy este beszélgetnek a történekről. Jarednek annyi téma járt az eszében, hogy egy könyvet is megtölthetett volna velük, de sajnos nem volt kinek kiöntenie a szívét. Benézett a műterembe. A rajzasztalon, egy ügyesen kidolgozott repülő békát ábrázoló kép mellett fél pohár limonádé állt. Más körülmények között elmosolyodott volna.

Miközben felcsörtetett az emeletre, a hangulata percről percre borúsabb lett. Lecibálta magáról a nyakkendőt, és besétált

Savannah hálósobájába. Az ő hálósobája, dohogott magában. Az biztos, hogy ezen rövidesen változtatni fog. A nyakkendőt az ágyra dobta, és utána hajította az öltönyét is.

Savannah-nak rövidesen hosszú és elgondolkodtató beszélgetésben lesz része, és gondoskodni fog róla, hogy közbeszólás nélkül végighallgassa a mondandóját.

Hagyta, hogy egyre csak fortyogjon benne a düh. Felvette a farmerjét, majd az öltönyét a szekrénybe akasztotta a nő ruhái közé. Az első dolga az lesz, hogy csináltat még egy szekrényt. Mindenki megérdemel egy nyavalyás külön szekrényt.

Valójában szükség lenne még egy hálósobára, amelyben elfér mindkettejük holmija, és egy másik fürdőszobára, hiszen úgyis lesznek még gyermekeik. Egy iroda sem lenne rossz. Nem Savannah az egyetlen, aki otthon dolgozik.

Bryannek ő maga épít majd egy kis kunyhót valamelyik fára. Egy fiú számára nem élet az élet búvóhely nélkül.

Az utat rendbe kellene hozni, és a szerszámokat tarthatnák a kertí sutfniban, amely egyelőre még csak elméletben létezik. Tenni fog róla, hogy mindez valóra váljon. Gondja lesz rá, mivel... Elment az eszem, gondolta kimerülten, és leroskadt az ágy

szélére.

Még azt sem mondta meg Savannah-nak, hogy feleségül akarja venni, de máris a ház kibővítését tervezi.

Miért ilyen dühös? Miért haragszik annyira mindkettejükre? Pánikba esett. A félelem egyfolytában ott ólálkodott körülötte. Leginkább attól tartott, hogy ha szóba hozza a házasságot Savannah előtt, a nő az arcába nevet, és közli vele, hogy hidegen hagyja a dolog.

Sóhajtva a hajába túrt, és felállt. Muszáj rávennie a házasságra. És ha lehet, minél hamarabb.

Némileg higgadtan indult a földszintre, hogy vacsorát készítson mindhármutknak. Eredetileg is ezt tervezte, de amikor meglátta a dobozt az öltözőasztalka mellett, meggondolta magát.

A tekintete megakadt egy övcsaton. Egy jókora, fényesen csillogó övcsaton. Rodeó. Jared felemelte és szemügyre vette a díszes lovas figurát. Savannah apjának a holmija. Megkapta az örökségét, és még csak nem is említette.

Nem sok minden volt a dobozban. A díjak, amelyeket Jim Morningstar az elmúlt években nyert, és néhány jelentéktelen, személyes holmi. A férfi szemmel láthatóan nem ragaszkodott a tárgyakhoz, és az érzelmesség is távol állt tőle. Az öltözőasztal mellett egy nagyobb dobozt pillantott meg. Amikor kinyitotta, régi, viseltes csizmák, viharvert kalapok és ruhák kerültek elő belőle, melyek még mindig szépen össze voltak hajtogatva, mintha Savannah hozzájuk sem nyúlt volna.

A kupac tetején ott feküdt az oklahomai ügyvéd hivatalos üzenete, melyben tájékoztatta ügyfelét az örökség átvételének menetéről. Mellékelte hozzá egy tételes listát is, valamint egy személyes hangvételi levelet arról, hogy ha bármiben Savannah segítségére lehet, szívesen áll rendelkezésére.

Jared félretette az iratokat, és akkor meglátta a gyűrött fényképeket. Űgy tűnt, mintha sokáig egy fiókba lökve heverték volna, vagy egy költözés során rosszul csomagolták volna el őket. Először nézhetett Jim Morningstar szemébe. A férfi egy istálló magas, keskeny bokszában ült egy lovon, és felszegett állal, arcán határozott, rideg kifejezéssel nézett a fényképezőgép lencséjébe.

Savannah tőle örökölte sötét haj- és szemszínét, valamint kiugró arccsontját, de ezen kívül nem sok minden volt a kíméletlen, napszíta arcban, ami a nőre emlékeztette. Talán csak a dacos áll, gondolta Jared, amely arra figyelmeztette az embert, hogy a tulajdonosa nem hátrál meg, ha az élet úgy dönt, hogy kibabrál vele.

Talált még egy másik, rozoga keretbe foglalt képet, amelyen a férfi a fiatal Savannah mellett állt. Jared mosolyogva nézte a lányt. Nem lehetett több tizenhárom-tizennégy évesnél, nyúlánk, kamaszosan gömbölyödő alakjára farmer és kockás blúz simult, s a haja sötét zuhatagként bukkant elő a cowboykalap alól. Egyenesen a fényképészre nézett, és az ajkán már ott volt az a mindentudó mosoly, amely későbbi életében oly sok nehézségen átsegítette. Kihívó testtartása magáért beszélt. Az egyik kezét könnyedén az apja vállán nyugtatta, Jim Morningstar azonban karba tett kézzel állt. Hozzá sem ért a lányához.

Egy újabb képen az egészen kicsi Savannah-t pillantotta meg, ahogy egyik kezében magasra emelt kalapjával, jellegzetes cowboypózban, vidáman integet felágaskodó, szürke lova hátáról. Jared szerint úgy festett, mint aki képes szembenézni bármilyen nehézséggel.

Újabb fényképeket talált az apáról, melyen cserzett arcú, csizmát, farmeringet és kalapot viselő, elégedetten vigyorgó férfiakkal együtt volt látható, a háttérben pedig karámok, istállók és lovak szolgáltatták. Mindig csak lovak.

Átfutott az agyán, hogy csinálhatnának egy bekerített kifutót, használhatnák a farmon lévő csürt, és tarthatnának néhány lovat. Savannah nyilvánvalóan szereti az állatokat és talán Bryan...

Ahogy az utolsó képre nézett, megfagyott az ereiben a vér. A lány nagyjából tizenhat éves lehetett, bár a teste olyan volt, akár egy felnőtt nőé. Szokása szerint feszes pólót és farmert viselt. Az arca azonban lágy vonalú volt, ami arra engedett következtetni, hogy egyelőre még közelebb áll a gyermekkorhoz, mint a felnőtt léthez. Felszabadultan nevetett, és a kép ezt a pillanatot örökítette meg. Jared szinte hallotta a kacagását.

Szorosan átkarolta a mellette álló cowboyt, aki ugyanezt tette vele. Összegabalyodva, nevetve néztek a fényképészre. A férfi hátratolta a fején a kalapot, így előbukkantak bozontos, szőke fürtjei. Magas volt, nyúlánk és napbarnított bőrű. A szeme talán kék vagy zöld lehetett. Nehéz volt megmondani, mivel a kép elég régen készült. Jared csak annyit látott biztosan, hogy világos színű volt és apró ráncok övezték.

Semmi kétség, Bryan tőle örökölte csibészes, pajkos mosolyát. Ő Bryan édesapja.

Jared érezte, hogy a vér a fejébe tódul. Ez az a férfi. Férfi, ismételte meg magában, nem pedig egy felelőtlen kölyök. Tagadhatatlanul vonzó, sőt feltűnően jóképű volt, de már javában túl a kamaszkoron. Ettől függetlenül volt képe elcsábítani, majd cserbenhagyni egy tizenhat éves lányt. És senki nem tett ellene

semmit.

Morningstar megtartotta a fényképet, dühöngött magában fogcsikorgatva Jared. Pedig tudott arról, ami történt. És nem tett semmit.

Savannah az ajtóban állva figyelte a férfit. Az érzései egész nap vadul kavarogtak, s amit látott, az csak rontott amúgy is rossz lelkiállapotán.

Meg akart feledkezni a dühről és az ingerültségről, amelyet Jared irodájában érzett. Reménykedett benne, hogy ha hazaér, megoszthatja vele azt a nagyszerű örömhírt, hogy eladott három festményt Howard Beelsnek. És ha jól mennek a dolgok, újabb megrendelésekre számíthat.

Bryannel egész úton hazafelé erről fecsegték. Na és persze magáról Howardról, aki először elgondolkodva hümmögött, amikor Savannah előrukkolt a kifejezetten magas eladási árral, majd megegyeztek egy olyan összegben, amely még mindig sokkal nagyobb volt annál, mint amire számított.

A jól sikerült üzlet után beugrott a vegyesboltba, hogy vásároljon egy üveg pezsgőt, majd együtt ünnepeljen Jareddel. Meg akarta osztani a férfival a jó hírt, hogy talán valóra válik régen eltemetett álma, és végre a festészetből élhet.

A Jared arcára kiülő haragot látva azonban nyilvánvaló volt, hogy az ünneplés elmarad. Fogalma sem volt arról, miért ilyen dühös, de valami azt súgta, hogy hamarosan megtudja.

A pokolba is, mielőbb túlesik rajta, annál jobb, gondolta elszántan, és belépett a szobába.

– Nem valami fényes örökség, mi? – kérdezte halkán. A férfi lassan felemelte a fejét, és egyenesen a szemébe nézett. Szinte süttöt belőle az elfojtott indulat. – Lefogadom, hogy az ügyfeleidnek ennél jóval nagyobb vagyonuk van.

Jared remekül értett ahhoz, hogyan haladjon lépésről lépésre a cél felé.

– Mikor érkezett meg a csomag?

– Egy-két hete – vont a vállát a nő, és odasétált az ablakhoz. – Brya kint van az udvaron. Elhoztuk a cicákat, úgyhogy most a mennyországban érzi magát.

Jared MacKade ahhoz is remekül értett, hogy a tárgynál maradjon.

– Egy-két hete. Nem is említetted.

– Mi értelme lett volna? Kivettem a pénzt a bankból, és átküldtem ahhoz a brókerhez, akit ajánlottál. A többivel nem volt kedvem foglalkozni egészen ma reggelig. Azt hiszem, az öveket elteszem Bryannek. Egy nap talán szüksége lesz rájuk. Gondolom, a ruhákat átveszi valamelyik szeretetszolgálat.

– Miért nem mondtad el?

– Miért kellett volna elmondanom? – fordult vissza az ablaktól ingerültséggel vegyes kíváncsisággal Savannah. – Nem nagy ügy. Korántsem rég elveszett lottószelvényről vagy egy arannyal teli erszényről van szó, csak néhány régi göncről, és még régebbi csizmákról, iratokról.

– És fényképekről.

– Igen, az is van közöttük. Apám nem szerette megtartani az emlékeit. Egyébként van egy kép, amelyet kedvelek. Amikor a lova mellett áll. Tökéletesen visszaadja, hogy milyen ember volt valójában. Nem sokat habozott, mindig készen állt a következő menetre. Lehet, hogy Bryan ennek is örülne...

– És ennek? – emelte fel Jared a Savannah-ról és a kihívóan mosolygó cowboyról készült fényképet.

A nő felvonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs, hogyan tudtam beleprézelni magam abba a farmerba. Figyelj csak, sütök néhány hamburgert...!

Amikor a férfi az útját állta, meglepetten felnézett, és a tekintete fürkészve tapadt az arcára.

– Megmutattad Bryannek?

– Nem.

– És meg fogod?

– Nem. Szerintem, egyáltalán nem érdekli, hogy nézett ki az anyja tizenhat éves korában.

– De az talán érdekelné, hogyan festett az apja.

Savannah szívverése egy pillanatra kihagyott.

– Nincs apja.

– A fenébe is, azt akarod mondani, hogy ez itt nem Bryan apja?

– Így van, az ott nem Bryan apja. A szénakazalban való hempergés még nem tesz apává egyetlen férfit sem.

– Ne forgasd ki a szavaimat!

– Az én szótáramban hatalmas különbség van a két dolog között, MacKade ügyvéd úr. Mivel már egyébként is úgy érzem magam, mint aki a vádlottak padján ül, tisztázzunk néhány dolgot! Lefeküdtem azzal a fickóval, aki a kezében lévő fényképen van. Terhes lettem, és ezzel vége a történetnek.

– A fenéket! – csapta le a képet felháborodva Jared. – Az apád tudott róla, különben nem tartotta volna meg ezt a kis emléket.

– Igen. Ez az én agyamon is átfutott, amikor megtaláltam – suttogta Savannah, és eszébe jutott, milyen fájdalmasan érintette a felismerés. A kint azonban gyorsan és könnyedén elfojtotta. – Na és?

– Na és, miért nem tett valamit? Nem egy kölyökről volt szó. Biztos, hogy ez a férfi elmúlt huszonegy.

– Azt hiszem, huszonnégy éves volt akkor. Vagy talán huszonöt. Már alig emlékszem rá.

– Te pedig kiskorú voltál. Törvény elé kellett volna citálni... miután az apád kitekerte a nyakát.

Savannah mély lélegzetet vett.

– Először is, az apám jól ismert engem. Tudta, hogy ha lefekszem valakivel, azt azért teszem, mert így látom jónak. Igen, gyakorlatilag kiskorú voltam, ennek ellenére pontosan tudtam, hogy mit csinálok. Nem hibát követtem el, és nem véletlenül feküdtem le vele. Erőszakról pedig szó sem volt. Nem igazán örülök annak, hogy vádaskodsz.

– Nem téged vádollok – vágott vissza Jared –, hanem azt a rohadékot, aki nem vette figyelembe, hogy kiskorú vagy. Lefektetett, aztán amikor kiderült, hogy teherbe estél, nem viselte a következményeket.

Savannah szeme a férfira villant.

– Bryan nem következmény.

– Baromi jól tudod, hogy nem erre gondoltam – sziszegte Jared, és miközben idegesen fel-le kezdett járkálni a szobában, mindkét kezével a hajába túrt. – Ebben a helyzetben már nincs arra mód, hogy helyrehozzuk a múlt hibáit, viszont tudni akarom, hogy mik a szándékaid a jövőt illetően!

– Hamburgert akarok sütni. Szívesen látlak vacsorára, de ha akarsz, haza is mehatsz.

– Ne viselkedj így velem!

– Mindig ilyen vagyok – csattant fel Savannah, majd megadóan felsóhajtott. – Jared, miért lovagolsz ezen a témán? Tíz éve lefeküdtem egy pasival, akit azóta már elfelejtettem. Valószínűleg ő sem emlékszik rám. Itt a vége, fuss el véle!

Hogy bebizonyítsa, komolyan gondolja, amit mondott, felemelte a fényképet, és az öltözőasztal mellett lévő szemetesbe dobta.

– Ilyen egyszerű? – kérdezte a férfi. Hirtelen ráébredt, hogy pontosan ez az, ami zavarja a dologban. – Nem jelentett számodra semmit?

– Nem.

– Gyermeked született tőle, Savannah. Az a fiú, aki az udvaron játszik a macskáival. Hogyan feledkezhetsz meg erről?

A nőt előntötte a harag.

– Jobban szeretnél valami mást hallani? Ugye egy tetszetősebb történet jobban megfelelné az ízlésednek? A szegény, ártatlan, elhanyagolt kislányról, aki a szeretetet kereste, s akit elcsábított, becsapott, majd elhagyott egy idősebb férfi.

– Pontosan ez történt, nem?

– Fogalmad sincs róla, hogy kiféle-miféle voltam akkoriban, és mire vágytam. De szerintem valójában nem is vagy rá kíváncsi. Mert ha megtudnád, akkor egyre csak a felmerülő kérdéseken járna az eszed. Hány férfival feküdt le? Biztos, hogy nem lett szajha? Még a saját apja sem állt ki mellette, úgyhogy valószínűleg valami gond van vele. Most, hogy visszagondolok rá, már a kezdet kezdetén kész volt lefeküdni velem. Miféle romlott nőszeméllyel adtam össze magam? Ugye, Jared, ilyesmin jár az eszed?

– Azon jár az eszem, hogy miért titkolod el előlem a múltadat. Hogyan tudod kiverni a fejedből azt a tíz évet, és miért nem mondod el őszintén, milyen érzések kavarnak benned? Igen, az is eszembe jut néha, hogy miféle nő is vagy te valójában. Savannah felszegte az állát.

– Találd ki! – vetette oda a férfinak, de amikor faképnél akarta hagyni, egyenesen beleütközött. – Tűnj az utamból!

– Az utadban állok, és te is az enyémben. Itt az ideje, hogy tisztázzunk egyet, s mást. Azt mondod, szeretsz, de meghátrálsz, valahányszor érzékeny pontodra tapintok, és meg akarom tudni, hogyan jutottál el eddig az életben.

– Magamtól. Ez minden, ami rád tartozik.

– Nem csak ez tartozik rám. Nem tervezheted meg a jövőt a múlt nélkül.

– De igen. Nekem sikerült. Ha te nem vagy képes erre, Jared, az a te bajod. Tudod, mit művelsz? Egy fotón látott ismeretlen férfi miatt dühöngsz, aki sérti az önérzetedet.

– Nevetséges feltételezés.

– Valóban? Az persze rendben van, hogy volt egy rakás barátnőd, sőt, még egy feleséged is. Sohasem faggattalak arról, hogy mikor, miért és hány nővel volt

viszonyod. Azzal nincs semmi gond, hogy vadul és felelőtlenül éltél, s hogy a fivéreiddel együtt felforgattátok a várost, és folyton bajba kerültetek. Ez csak egy klassz emlék. A fiúk már csak ilyenek. Nekem azonban nem lehet zűrös múltam. Mielőtt kikezdtél velem, alaposabban át kellett volna gondolnod a helyzetet. Most persze pánikszerűen próbálsz helyére rakni a dolgokat, és szeretnél beilleszteni abba a képbe, amelyet a tökéletes nőről alkottál.

– Ne add a számba a szavakat! Egyébként sincs igazad.

– Dehogynem. Menj a pokolba, MacKade! Egy áldozatra, egy gyenge virágszálla vágysz, aki remekül mutat melletted valami puccos jogászbálon vagy adománygyűjtő összejövetelen. A lényeg, hogy rossz helyen kopogtatsz. Én nem olvasok Kafkát.

– Mi a jó fenéről hablatyolsz itt?

– A valóságról. A valóság pedig az, hogy nincs szükségem a sajnálatodra.

A férfi szeme vészjóslóan összeszűkül.

– Többé már nem csak az számít, amit te akarsz. Ez a valóság, Savannah. Nem kell mentegetőznöm amiatt, hogy miért érdekel a múltad. Úgy érzem, jogom van tudni, hogy miért dobod ki azt a fényképet és az apád holmiját anélkül, hogy akár egyetlen szót is szólnál róla. Tudni szeretném, hogy mit vársz magadtól és tőlem. Tőlünk. Én tisztában vagyok azzal, hogy mit akarok. Mindent. Mindent vagy semmit.

– Szóval ultimátumot adsz?

– Úgy tűnik. Gondolkozz el azon, amit mondtam! – ajánlotta Jared, és kiviharzott az ajtón.

Savannah földbe gyökerezett lábbal füstölgött magában. Amikor becsapódott odalent az ajtó, minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy visszafogja magát, és ne rohanjon oda az ablakhoz... és ne hívja vissza a férfit. Néhány perccel később hallotta, ahogy felbőg az autó motorja.

Szóval ennyi volt, gondolta keserűen. Mindent vagy semmit. Jarednek van képe azt követelni tőle, hogy kitálaljon, és nem hagyja, hogy megmaradjon számára az egyetlen kapaszkodó. Semmi, ami csökkenthetné a zuhanás erejét. Egyszer már elengedte a kapaszkodót, és éveken át kínozták az elszenvedett sérülések és sérelmek. Isten a tanúm, hogy még egyszer nem megyek keresztül egy ilyen tortúrán, fogadta meg Savannah. összeszedte magát, és lement a földszintre. Ügyet sem vetett az asztalon heverő virágcsokorra és a hűtőszekrényben váró pezsgőre. Talán majd később megiszom, gondolta, miközben kivette a fagyasztóból a

hamburgert. Megiszom az egész francos üveggel, és legalább lesz egy kellemes, alkoholgőzös estém. Jobb, mintha sajgó sebeimet nyalogatva tengődnék és hagynám, hogy felemésszen a bennem fortyogó féktelen düh. Amikor kinyílt a bejárati ajtó és belépett rajta Bryan, Savannah elszégyellte magát, amiért egy pillanatra csalódottságot érzett.

– Jared zabos rád?

– Miért kérdezed?

– Látszott rajta – vontta meg a vállát a fiú, és kissé feszülten huppant le a konyhaasztalnál álló székre. – Megnézte a cicákat, de egyértelmű volt, hogy különösebben nem érdeklik. Ja, és azt is mondta, hogy nem maradhat vacsira.

– Igen, azt hiszem, mérges ráám.

– És te is rá?

A hamburgerzsemle elkészítése remek alkalmat szolgáltatott Savannah-nak arra, hogy levezesse felgyülemlett haragja egy részét.

– Igen, kifejezetten.

– Ez azt jelenti, hogy többé nem fogtok összeragadni?

Savannah felkapta a fejét, s a saját elkeseredettségén át is látta, hogy Bryant bántja valami.

– Mire akarsz kilyukadni, Bry?

A gyerek lesütötte a szemét és a cipőjével elmélyülten rugdosta a padlót.

– Hát... korábban még sohasem ragadtál össze senkivel. Jared majdnem mindig itt van, virágot hoz, és sokat foglalkozik velem. Csókolóztok, meg ilyesmi.

– Ez igaz.

– Tudod, Connal arra gondoltunk, hogy talán összeházasodtok.

A mérgezett hegyű nyíl egyenesen a nő szívébe fúródott.

– Aha.

– Szerintem király lenne, mert nagyon bírom Jaredet.

Savannah félretette a zsemleket. Hogy időt nyerjen, megnyitotta a csapot, kezet mosott, és alaposan megtörölközött. Eközben egyre csak az járt a fejében, hogy mit művelt a saját kisfiával.

– Bry, ugye tudod, hogy az emberek csókolózhatnak anélkül, hogy összeházasodnának. Okos vagy, így az sem titok előtted, hogy a felnőtteknek vannak kapcsolataik... szoros kapcsolataik, de ehhez még nem kell együtt élniük.

– Igen, de ha nagyon összeragadtak, akkor ezt teszik, nem?

– Néha – bólintott Savannah, majd megkerülte az asztalt és a kezét a gyerek vállára tette. – De ehhez nem mindig elegendő az, ha szeretünk valakit.

– Ezt nem értem.

– A lényeg... – Mi is a lényeg? – Szóval, a lényeg, hogy az emberi kapcsolatok bonyolultak. Amúgy Jared rám dühös, nem rád, úgyhogy ettől még haverok maradhattok.

– Gondoltam.

– Most menj, és gondoskodj arról, hogy a cicák nyugton maradjanak éjszakára. Én addig beizzítom a grillt.

– Jó – felelte Bryan engedelmesen, de amikor lassan elindult az ajtó felé, nem tűnt túl lelkesnek. – Arra gondoltam, hogy ha összeházásodnátok, az olyan lenne, mintha Jared...

– Mintha mi?

– Mintha az apukám lenne – vont vállat ismét a gyerek ugyanazzal a kimért mozdulattal, ahogyan Savannah szokta, amikor bántja valami. A nő úgy érezte, mintha jeges kéz fogta volna marokra a szívét. – Csak arra gondoltam, hogy király lenne.

12.

Savannah egész este Bryan sóvárgó megjegyzésén töprengett. Hogy némileg enyhítsen a gyerek csalódottságán, ünnepi vacsorát varázsolt az asztalra. A fiú annyi üdítőt ihatott, amennyit csak akart, és degeszre tömhetette magát sült krumplival. Evés közben nevetséges terveket kovácsoltak arra vonatkozóan, hogy mire költik majd az eladott festményekből befolyt pénzt.

A látogatás Disney Worldbe egyiküket sem elégítette ki. Úgy döntöttek, inkább megvásárolják a vidámparkot. Külön szektor a baseballmeccseken? Pancseroknak való. Megveszik a Baltimore Orioles csapatát, amelyben természetesen Bryan lesz a legnagyobb sztár.

Savannah addig folytatta a játékot, amíg meg nem győződött arról, hogy mindkettejüknek sikerült kiverniük a fejükből Jaredet. Az éjszaka folyamán azon gondolkodott, miféle csodás, rémséges módon áll majd bosszút Jared MacKade-en, amiért összetörte a fia szívét.

A sajátja figyelmet sem érdemelt, hiszen jól tudta, hogyan verheti ki a fejéből a férfit. Az idő, a kemény munka és az otthona szépítgetése majd segít. Nincs szüksége férfira ahhoz, hogy teljes életet éljen. Soha nem is volt. Gondoskodni fog arról, hogy a fia ne érezze az apa hiányát. Jaredet viszont megbünteti, amiért csalóka reményt ébresztett a gyerekekben.

A nyomorult befurakodott az életükbe. Azt képzelte, hogy megnyerheti őket, ha folyton virágot küld, ha együtt játszik Bryannel az udvaron, és magával viszi a farmra. Arról nem is beszélve, ahogyan reggelente ébresztette. A fene essen bele!

Elérte, amit akart, aztán a maga lekezelő ügyvédmódján nem áttallott magas lóról beszélni vele. Megkérdőjelezte az erkölcsait, a tetteit és az indítékait. A fellegekbe emelte aztán a földre ejtette, és hagyta, hogy elbizonytalanodjon önmagát illetően.

Nem úszhatja meg szárazon! Anélkül, hogy észrevette volna, a hatalmas ágy közepére kúszott, hogy ne érezze magát egyedül. Jared nem rághatja be magát az életükbe, akár egy kukac, hogy aztán utasításokat osztogasson. Ki voltál az előző életedben, hol jártál, és mit műveltél? Nem tartozik válaszával, és ezt be is fogja bizonyítani neki.

Valóban sikerült közel férkőznie mindkettejükhöz, gondolta mogorván. A szerelmével félszeggé és ostobává tette, ugyanakkor tíz hosszú év után újra átélhette, milyen is az, ha az ember sebezhető. Jared rájött, hogy Savannah nem az a nő, akit szívesen venne... feleségül, fejezte be a mondatot magában vicsorogva.

Gyűlölte a férfit. Teljes szívéből gyűlölte, amiért akarata ellenére elérte, hogy

álmodozni, reménykedni, sőt tervezgetni kezdjen. Amíg Bryan nem hozta szóba, maga sem tudta, hogy a szíve mélyén igenis vágyik arra, hogy boldogan éljenek, amíg meg nem halnak. Ehhez persze szüksége volt az általa illusztrált tündérmesék erős és szenvedélyes hercegére.

Kínosan érezte magát. Megalázottnak. Egy nő, aki pusztá akaratereje és elszántsága segítségével legyőzte az élet támasztotta nehézségeket, hagyta, hogy egy férfi a sárba rántsa.

Egyedül is boldogult. Éhezett, olyan munkát is elvégzett, amelyet más körülmények között büszkeségből nem vállalt volna, és addig dolgozott, amíg zúgott a feje a fáradtságtól. A saját apja cserbenhagyta, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. Ennek ellenére bármilyen nehézséggel kellett is szembenéznie viszontagságos élete során, soha, de soha nem került ilyen kétségbeejtő helyzetbe. És ami a legfontosabb, Bryannek nem okozott egyetlen pillanatnyi szomorúságot sem.

Többször egymás után mély lélegzetet vett. Megmutatja Jared MacKade-nek, hogy miféle nő valójában. Bebizonyítja neki, hogy nincs szüksége férfiakra.

Jared rádöbbsent, hogy nem is olyan rossz dolog szombat délután egy üveg sörrel a kezében a verandán búslakodni. Csaknem élvezte is a helyzetet. Csodálatos nap volt, és kellemesen elfáradt a délelőtti munka során. Ráadásul vele voltak a fivérei, ami ezúttal kifejezetten jólesett neki. Az ember így múlatja az időt otthon. Üldögél, és figyel, ahogy a kutyák vidáman játszanak, és csendben nő a fű.

Esetleg, de tényleg csak esetleg, kicsit később átsétál Savannah kunyhójához. Úgy gondolta, elegendő időt adott neki, hogy kidühöngje magát, lehiggadjon és észhez térjen végre. Neki is elég volt hozzá ennyi idő. Majdnem készen állt rá, hogy beismerje, elhamarkodottan ítélkezett, és talán egy kissé ésszerűtlenül viselkedett.

Ennek ellenére nevetségesnek találta Savannah kirohanását. Azzal vádolni, hogy megrémült egy fényképtől, más nőre vágyik, és elégedetlen vele, mert nem olvas Kafkát?! Isten tudja, honnan szedte ezt a sok sületlenséget.

Az sem nyerte el különösebben a tetszését, hogy mérlegre tette a saját és Savannah életét. Ettől szükagyú, nőgyűlölő disznónak érezte magát. Természetesen nem az. Csak másképp gondolkodik, ennyi az egész.

– Magában beszél – jegyezte meg Devin, miközben egy fadarabot farigcsált.

– Tegnap óta ezt csinálja – ásított Shane, és kényelmesen hátradőlt a székében. – Ha engem kérdezel, szerintem Savannah kirúgta.

A megjegyzés és Rafe prűszkölő nevetése elég volt ahhoz, hogy Jared felfortyanjon.

– Én hagytam faképnél. Eljöttem, hogy bebizonyítsam, igazam van.

– Na persze – kacsintott Rafe Devinre. – Mit kellett bebizonyítanod?

Jared meghúzta a sörét.

– Azt, hogy végre szembe kell néznie néhány dologgal.

A magyarázatot hosszas éljenzés és fűtűögés követte.

– Persze úgy, ahogy te megszabod. Mindig, mindennek úgy kell történnie, ahogy te akarod, különben nem élet az élet.

– A fenét! – vágta rá Jared, de nem sértődött meg Rafe őszinte szavain. – Azt szeretném, ha végre a helyükre kerülnének a dolgok.

Devin a hátát egy oszlopnak vetve a lépcső legfelső fokán ült, s most a bátyja felé fordult.

– Mit követett el?

– Nem oszt meg velem semmit. Ma reggel például felhívott Howard Beels, és megköszönte, hogy bemutattam neki Savannah-t. Tőle tudom, hogy a barátnőm tegnap nála járt, és eladott neki három festményt – magyarázta Jared, s beszéd közben egyre dühösebb lett. – Elmesélte? Dehogy! Miféle kapcsolat ez? Magától semmit nem mond el, mindent harapófogóval kell kiszednem belőle, ráadásul akkor is csak ímmel-ámmal válaszolgat.

Shane szórakozottan kinyújtóztatta elgémberedett tagjait.

– Lefogadom, hogy rengeteg kérdést tettél fel neki. Mi történt régen? Mivel foglalkoztál azelőtt? Milyen események vezettek jelenlegi életedig? És hol voltál a kérdéses éjszakán? Jared ütése erősebbre sikerült volna, ha Shane nincs olyan távol tőle.

– Nem vettem alá bírósági kihallgatásnak, csak kérdezgettem. Meg akarom ismerni. Egy férfinak joga van megismerni a nőt, akit el fog venni feleségül.

Rafe félrenyelte a sörét.

– Mikor kérted meg a kezét?

– Tudtam! – sóhajtott fel Shane a fejét csóválva, majd odalépett a hűtőtáskához, és kivett magának egy üveg sört. – Tudtam előre!

Devin szelíd tekintete Jared arcán nyugodott.

– Megkérted Savannah kezét?

- Nem, ugyanis még nem volt rá alkalom, hogy kifejtsem...
- Kifejtsd? – kérdezte Devin vigyorogva. – Jellemző rád.
- Megérthetnétek engem is – morogta Jared. – Nemrég jöttem rá, hogy ezt akarom. Eleget töprengtem rajta, és amikor elé akartam állni, akkor derült ki, hogy legalább két hete megkapta az apja holmiját. Még csak nem is említette. Volt közte egy fénykép, amin Bryan apjával pózol...
- Aha! – jegyezte meg Rafe mindannyiuk nevében.
- Amikor megkérdeztem, hogy ki az, ideges lett.
- A tanú ellenségesen viselkedett – morogta Shane, de csak egy dühös pillantást kapott válaszul.
- Kihajította a szemébe, mintha semmit nem jelentene számára.
- Talán valóban nem jelent semmit – vetette közbe Devin.
- Nézd, az a rohadék teherbe ejtette, aztán magára hagyta, az apja pedig kirúgta otthonról. Az isten szerelmére, csak tizenhat éves volt! Igenis sokat jelentett neki, de nem akarja bevallani. Nem őszinte hozzám. Mindenféle ostoba dologgal gyanúsítgat, aztán meg azt mondja, hogy nekem lehetett rosszalkodnom, bonyóznom meg vad balhékba keverednem, de azt nem tudom megemészteni, hogy ő nem viselkedett szende szűzlányként és áldozatként. Sértő, hogy ilyesmit vág a fejemhez.
- Rafe a sörösüvegét tanulmányozta.
- Igaza van.
- Egy nagy frászt!
- Bocs, bátyó, de miután ügyvéd lettél, és vásároltál magadnak néhány csinos öltönyt...
- Azt akarod, hogy újra betörjem az orrodat?
- Azzal ráérsz később. Szóval úgy döntöttél, hogy megnősülsz, és kikaptál magadnak egy jégkirálynőt, akinek makulátlan a múltja, nem rejteget titkokat, és látszólag tökéletes. Tudod, hogy miért őt választottad?
- Jaredben egyre jobban forrt a düh.
- Gondolom, majd te megmondod.
- Azért, mert tetszett a csomagolás. Mivel legtöbbször éles az eszed, rövidesen rádöbbenél, hogy bár külsőleg minden rendben, a nő nem az eseted. Savannah múltjában van néhány sötét folt, titok és kérdés, ráadásul kissé nehéz beskatulyázni, mégis tetszik neked.

Jared vitatkozni akart, tiltakozni, és darabokra szedni a magyarázatot, de rájött, hogy képtelen rá. Így inkább hatalmasat káromkodott.

– Kafka! – mormolta, ahogy végre világosság gyúlt az agyában. – Barbara mindig Kafkát olvasott.

– Nem lep meg – vigyorodott el Rafe.

Jared megpróbálta új szemszögből vizsgálni a kérdést, miközben rágyújtott egy szivarra.

– A probléma ezzel nem oldódott meg, hiszen még mindig úgy gondolom, hogy ha két ember azt tervezi, hogy együtt éli le az életét, meg kell osztaniuk egymással a múltjukat. Bryanre is szükségem van – tette még hozzá és kifújta a füstöt.

– Hagyod, hogy az utadba álljon egy fénykép? – kérdezte Devin halkán.

– Nem. Semmi nem állhat az utamba.

– Négyből kettő kilőve – nyafogta Shane. – Tudjátok, ha az ember testvérei egymás után hajtják igába a fejüket, a nők téves következtetésre jutnak.

– Szokj hozzá! – figyelmeztette Jared. Valamennyien felkapták a fejüket, amikor meghallották az úton gyorsan közeledő autó zaját.

Szóval Savannah végre magához tért, mosolyodott el Jared. Büszke volt rá, hogy hagyott neki egy egész éjszakányi gondolkodási időt. Bizonyára azért jön, hogy bocsánatot kérjen, amiért elvesztette a fejét, és kész arra, hogy értelmes emberként, nyugodtan megbeszéljék, ami történt.

Felállt, és a Devinnel szemben lévő oszlopnak dőlt. Nagyfiú módjára fog viselkedni, és miután ő is elnézést kért, elmagyarázza, mit vár a jövőjüktől. Biztos volt abban, hogy évek múltán mindketten jót nevetnek majd az egész ostoba hajcihőn. A szivart a szájába vette, és már éppen el akart indulni, hogy üdvözlje Savannah-t, amikor az autó hatalmas fékcsikorgás közepette megállt az út végén.

A nő, aki kiszállt belőle, korántsem látszott barátságosnak, inkább vadnak, dühösnek, ugyanakkor elragadónak tűnt.

– Húha – jegyezte meg Shane, és a szemöldökét vonogatva vidáman Rafe-re sandított.

Savannah szó nélkül, csípőre tett kézzel állt, és a tekintete végigsiklott a négy férfin. Á, közönség is van! Így még élvezetesebb lesz. Milyen önteltnek tűnek mindannyian! Szemmel láthatóan nagyon büszkék rá, hogy férfinak születtek.

Odasietett a csomagtartóhoz, és kinyitotta. Először egy dobozt vett ki belőle. A kutyák üdvözlésképpen izgatottan körülugrálták, ahogy az arcán ádáz vigyorral a

földre borította a tartalmát. Öltönyök, nyakkendők, ingek és zoknik heverték a lába előtt. Még mindig mosolyogva, jól irányzott rúgásokkal szétszórta a ruhadarabokat.

Az állatok elégedetten csaholva, szimatolva csörtettek végig rajtuk. Fred be akarta bizonyítani, hogy felismerte Jared illatát, így a lábát felemelve tisztelgett gazdája előtt.

A verandán ülő négy férfi csendben, különféle érzésekkel viaskodva figyelte az előadást. Savannah észrevette, hogy a lábára tekeredett Jared kedvenc nyakkendője, ezért gyorsan leszedte, és miközben mélyen a férfi szemébe nézett, a sarkával a sárba taposta.

Rafe úgy vigyorgott, mint egy elmeháborodott. Shane torkaszakadtából hahotázott. Devin pedig lenyűgözve nézte a műsort. Jared egyszerűen csak figyelt.

Savannah egyelőre nem végzett. A java még hátra volt. Visszament a csomagtartóhoz, és elővette a bőrkötéses határidőnaplót, amit a férfi az éjjeliszekrényén felejtett. Lassan kinyitotta, mintha meg akart volna nézni benne valamit, majd kitépte a lapokat, és hagyta, hogy a mocskos, kutyaszőrös ruhákra hulljanak.

Ezután a cipők következtek. Először a kiváló minőségű olasz bőr. Savannah odatartotta Ethel orrához, majd egyenként jó messzire hajította. A kutyák boldogan eredtek a nyomába. Elégedett lehetett magával, mivel a két pár teniszcipő közül az egyik alig két hete volt Jared tulajdonában. Remélte, hogy Ethel és Fred darabokra cincálja.

Előkerült a borotválkozókészlet is. Savannah ráérősen ide-oda dobálta a darabjait, mire Shane a nevetéstől erőtlenül a veranda padlójára zuhant, és a hasát fogva hempergett.

Az előadás fénypontja azonban még csak most következett.

Savannah otthon csak egy üveg bort talált nyitva, de azt a szemetesbe hajította, mielőtt elindult. A magával hozott három méregdrága, francia különlegességet azonban nyugodtan kinyitotta, és az állat felszegve, kihívó tekintettel visszament oda, ahol Jared ruhái heverték. Amikor a férfi szeme vészjóslóan összeszűkül, Savannah egy sokat próbált pincérnő gyakorlottságával a legjobb öltönyére öntötte a nemes italt.

Amikor végzett, az üvegeket a fűre dobta, majd szó nélkül odasétált az autóhoz. Beült a kormány mögé, és kárörvendő mosollyal az arcán félreérthetetlen mozdulatot tett, aztán hátratolatott, megfordult és elviharzott.

Egy ideig csak Shane hisztérikus nevetése hallatszott, végül azonban Devin megköszöri a torkát. Alaposan szemügyre vette a pázsiton lévő zsidvasárat, sőt, dicséretképpen meg is veregette Fred fejét, amikor a hűséges eb odavitte neki Jared egyik viharvert cipőjét.

– Hát, az biztos, hogy nem sokat kertel. Egyértelműen a tudtadra adta, hogy mi a véleménye.

– Rémisztő egy nőszemély – nyögte Shane a szemét törölgetve. – Azt hiszem, beleszerettem.

Rafe pontosan tudta, milyen az, amikor az ember ki van szolgáltatva a saját érzéseinek, így felállt, és barátságosan Jared vállára csapott.

– Jare bátyó, két választásod van.

A férfi szinte remegett dühében.

– Mégpedig?

– Fuss, ahogy a lábad bírja, vagy szerezd meg a csajt. Én személy szerint tudom, melyiket választanám.

Jared néhány órán át nem tett semmit. Elég jól ismerte magát ahhoz, hogy tudja, a haragja veszélyes lehet. Hogy levezesse felgyülemlett dühe egy részét, egy ideig a csűrben dolgozott, majd lezuhanyozott. Amikor végre elindult a konyhához, még mindig nem nyugodott meg teljesen, de legalább képes volt kordában tartani az indulatait. Savannah bizonyára olyan könnyedén akarta dobni, ahogy a holmiját az udvarra hajigálta.

Gondoskodni fog róla, hogy megváltoztassa az elhatározását.

– Hé, Jare! – kiáltott oda neki Shane, aki azzal szórakoztatta magát, hogy ide-oda húzgálta a kutyák orra előtt Jared cipőit. – Mondd meg Savannah-nak, hogy nagyon élveztek a műsort!

– Ha visszajöttem, szétrúgom a hátsódat.

Ez a kegyetlen nőszemély megszégyenítette, dohogott magában Jared. Ráadásul a fivérei előtt. Megpróbálta összeszedni magát, így zsebre vágta a kezét, és az erdő felé indult. Arról nem is beszélve, hogy tönkretette a ruhái nagy részét. Bizonyára azt hiszi, hogy sikerült kiszúrnia vele. Minden bizonnyal fél éjszaka fent volt, és a bosszút tervezte. Ha nem ő lett volna a céltábla, talán még el is ismeri, hogy az ötlet eredeti volt. Arcátlanul eredeti.

De sajnós ő volt a szenvedő alany.

Az erdő bezárult körülötte, ezúttal azonban nem érezte a szokásos békét. Az esze

már a rengeteg túloldalán járt, ahol Savannah lakott, és az örömteli bosszút forralta. Majd meglátjuk, hogy tetszik a kisasszonynak, ha a kedvenc ruhái... Mély lélegzetet vett, és leállította magát. Mit művelt vele ez a nő? Képes lenne tönkretenni a holmiját, mint valami zöldfülű, hencegő kölyök? Szó sem lehet róla. Úgy áll bosszút, hogy bebizonyítja, a hisztérikus kirohanás ellenére nem táplál haragot. Hogy megőrizze hidegvérét, Jared letért az útról, és letelepedett egy sziklára.

A komor, félelemmel és reménnyel teli szellemek, amelyek a környéken kísértettek, ezúttal távol maradtak. Talán azért, mert hosszú ideje először őt is ugyanilyen érzések gyötörték. Jól ismerte a veszteség kínját, hiszen meghaltak a szülei. Mivel nem volt más választása, együtt kellett élnie a bánattal, de tudta, hogy a rossz dolgok mellett helyet kapnak a kellemes, fontos és pótolhatatlan emlékek, amelyek enyhítik a szomorúságát. Természetesen a fivéreibre mindig számíthatott.

A keserűség nem állt tőle távol, hiszen miután rájött, hogy a házassága kudarcba fulladt, sokáig képtelen volt talpra állni. Hiba volt elvennie Barbarát. A kudarcot inkább elviselte, mint azt az egyszerű tényt, hogy hibát követett el.

A remény szintén jelen volt az életében. Ajándékba kapta a szüleitől, ugyanúgy, ahogy a jövőbe vetett hitet. Valahányszor felbukkant a remény, ott loholt a nyomában a félelem is, amellyel a boldogságért fizetett. Jól ismerte ezeket az érzéseket. Hol túlélte őket, hol pedig legyőzte. A Savannah-val való találkozás azonban olyan pusztító erejű lavinát indított el a lelkében, amelyhez hasonlóval még sohasem kellett megküzdenie. Félelmetes volt.

Ahogy ott ücsörgött, feltámadt a szél, és susogva végigszáguldott a fák között, megrezegtetve a napot eltakaró leveleket. A levegő lehűlt.

Ide jöttek. Jared mozdulatlanul ült. A különböző színű egyenruhát viselő fiatalok itt találkoztak. Mindketten a hazavezető utat keresték. Maguk mögött akarták hagyni az őrzületet, hogy visszatérhessenek az általuk ismert életbe, a biztonságba. Újra rá akartak találni az élet értelmére, valódi jelentésére. Vágytak a családi fészek melegére, és szerettek volna együtt lenni azokkal, akik ismerték és szerették őket. Elfogadták őket olyanak, amilyenek.

Talán a maguk különös módján ezért harcoltak. Az otthonukért.

Milyen ostoba voltam, gondolta Jared, és lehunyta a szemét, ahogy a szél felkapta a földről a halott leveleket. A két fiúnak a körülményeiket figyelembe véve esélye sem volt a túlélésre. Neki azonban megadatott ez a lehetőség. Ugyanaz a sors, amely egyszer régen kárhozatra ítélte a katonákat, az útjába sodorta Savannah-t és Bryant.

Ahelyett, hogy elfogadta volna a végzetét, megkérdőjelezte. Ahelyett, hogy bízott

volna benne, kétségbe vonta.

Leginkább a mindent elsöprő szerelem rémisztette meg. A szerelem, amely arra készítette, hogy megvédje és dédelgesse azt, ami az övé. Bántotta, hogy nem kímélhette meg a szenvedéstől a tizenhat éves kamasz lányt, és nem óvhatta meg az élet kegyetlen, meggondolatlan pofonjaitól. Senki nem sietett a segítségére, így egyedül kellett szembenéznie a problémákkal. Jared tehetetlennek érezte magát, és a büszkesége romokban hevert.

Az lehet, hogy egy szerencsétlen pancser, de nem hagyja, hogy Savannah csak úgy megszabaduljon tőle.

Hallotta a levelek zizegését, és nem csodálkozott volna, ha egy szuronyát előrszegező, félelmében verejtékező fiatal szövetséges katonát pillant meg, amikor kinyitja a szemét.

Ehelyett Bryan tűnt fel az úton. A fejét lehajtotta, és egykedvűen rugdosta a leveleket. Jared majdnem elnevette magát, amiért hagyta, hogy elragadja túlságosan is élénk képzelete, de a gyerek testtartása elárulta, hogy valami nyomja a szívét.

– Üdv, kishaver! Mi újság?

Bryan felkapta a fejét. Az ajkán megjelent a szokásos csibészes mosoly, amely ezúttal kissé óvatosabb volt, mint ahogy Jared megszokta.

– Hali! Csak sétálgatok egy kicsit. Anyának rossz kedve van.

– Tudom – bólintott a férfi, és megpaskolta maga mellett a követ. – Gyere, ülj le! Miattam van kiakadva.

– Azt mondta, hogy te is mérges vagy rá.

– Igen, az voltam – ismerte be Jared, és ösztönösen átkarolta a fiú vállát. – De most már lehiggadtam. Legalábbis igyekszem...

– Ő nem – húzta el a száját Bryan a férfiúi összetartozás jegyében. – Kirúgott.

– Ne hülyéskedj! Engem szintúgy.

Már maga a gondolat is nevetséges volt Bryan számára. Nem valószínű, hogy az anyja azzal küldte el Jaredet, hogy az isten szerelmére, menj már ki játszani!

– Egyébként lakhatnánk a farmon, amíg lecsillapodik.

– Nem lenne rossz – felelte a férfi elgondolkodva. – De mit szólnál, ha inkább átmennék hozzá, és megpróbálnám elsimítani a dolgokat?

– Megtennéd?

Jarednek most először tűnt fel a gyerek szemében bujkáló aggodalom.

- Nem rád haragszik, Bry, hanem rám.
 - Tudom. Ki tudod békíteni?
 - Remélem. Amikor felbosszantod, sokáig szokott duzzogni?
 - Nem. Képtelen rá, mert... – Bryan maga sem tudott magyarázatot adni a dologra.
 - Szóval, képtelen rá. Még soha nem aludt nálunk egyetlen pasi sem, úgyhogy talán mégsem lesz könnyű kiengesztelni.
 - Még soha... – Jared idejében észbe kapott. Helytelen lenne egy gyereket faggatni az anyja magánéletéről. – Esetleg útravalóul adhatnál néhány jó tanácsot.
 - Rendben – egyezett bele Bryan, és az ajkát lebiggyesztve egy ideig azon töprengett, hogyan segíthetne. – Odáig van a virágokért, amelyeket viszel neki. Senkitől nem szokott kapni..., kivéve persze engem. A születésnapjára vettem egy csokrot, és abból is olyan nagy ügyet csinált.
 - Senki nem szokott neki virágot vinni – mormolta maga elé Jared. Nemcsak hogy ökör. Egy címeres ökör!
 - Nem-nem – folytatta Bryan, és látszott rajta, hogy egyre jobban belemelegedik a mesélésbe. – Soha, senki nem vitt el bennünket baseballmeccsre vagy pizzázni, és anya ennek is örült. Már mint néha elmentünk együtt, de nem egy pasival, aki megszervezte, meg ilyesmi – magyarázta a gyerek. Éppen azon gondolkodott, hogy milyen jól érezte magát, amikor hirtelen újabb dolog jutott az eszébe. – Ja, igen! Amikor elmentek valahová, már mint randizni, előtte mindig énekel a fürdőszobában. Máskor is randizott már, de soha nem énekelt készülődés közben. Talán újra el kellene hívnod. A csajok szeretik az ilyesmit.
 - Jared elhatározta, hogy rengeteg baseballmeccset, pizzázást, randevút és virágot csempész majd Savannah és Bryan életébe.
 - Igen, ez igaz.
 - Ismersz szerelmes szövegeket?
 - Tessék?
 - Olyanokat, amiket a filmekben szoktak mondani. Tudod, amikor a férfi mindenféle szerelmes dinkaságot hord össze, a nő pedig tágra nyílt szemmel hallgatja. De a pasinak is tágra nyílt szemmel kell mondania, különben nem működik a dolog.
 - Ezt megjegyzem.
- Bryan gondterhelten felsóhajtott.
- Kicsit ciki ilyeneket mondani.

– Akkor nem, ha komolyan is gondolod. Figyelj rám, Bryan! – kérte Jared, és kissé elhúzódott, hogy a gyerek szemébe nézhessen. – Mivel egyetlen férfiként te vagy a ház ura, először neked mondom el: szerelmes vagyok a mamádba.

Bryan gyomra összeszorult.

– Sejtettem, hogy oda vagy érte – mormolta lesütött szemmel.

– Nem, én szerelmes vagyok belé. Úgy, mint a filmekben a tágra nyílt szemű pasik. Meg akarom kérni a kezét.

Bryan ismét felnézett, de a tekintete ezúttal fürkészve tapadt Jared arcára.

– Komolyan mondod?

– Teljesen komolyan. Mit szólsz hozzá?

A fiú egyelőre még nem állt készen arra, hogy elkötelezze magát. Bár jólesett neki a vállán nyugvó erős kéz szorítása, a gyomra még mindig görcsölt.

– Velünk laknál meg ilyesmi?

– Semmi ilyesmi. Veletek laknék, ti pedig velem. De lenne még valami, amit meg kellene beszélnünk.

Bryan ettől tartott. Összefonta maga előtt a karját, és leszegte a fejét.

– Igazán? Mi lenne az?

– Szeretnék megkérni, hogy vedd fel a nevem és fogadj el apádnak! Tudod, nemcsak az édesanyádat szeretem, hanem mindkettőtöket, így aztán mindkettőtök beleegyezésére szükségem van.

Bryan furcsa szorítást érzett a mellkasában, mintha valaki rátelepedett volna.

– Az apám akarsz lenni?

– Igen, szeretnék. Tudom, hogy remekül boldogultál apa nélkül is, és talán nekem nagyobb szükségem van rád, mint neked rám, ennek ellenére azt hiszem, jól meglennénk együtt.

– Szükséged van rám? – kérdezte meglepetten a fiú.

– Igen – válaszolta Jared, és rádöbbsent, hogy talán soha életében egyetlen kérdésre sem adott még ilyen őszinte választ.

– Bryan MacKade lenne a nevem?

– Ha beleegyezel, akkor igen.

Míg a gyerek habozott, Jared úgy érezte, minden megdermedt körülötte és a föld sem forog tovább. Biztos volt abban, hogy megszakad a szíve, ha a fiú visszautasítja.

Bryannek fogalma sem volt arról, hogyan viselkednek egymással a férfiak ilyen helyzetben. Természetesen azt tudta, hogy mit kell tennie, ha az édesanyja valami csodás dolgot kínált fel neki: valami olyasmit, amiről még álmodni sem mert, de éjszakánként nagyon, de nagyon kívánta, hogy valóra váljon. Végül úgy döntött, Jared sem különbözhet túlzottan az anyjától, így fogta magát, és átölelte.

A férfi megkönnyebbült sóhaj kíséretében kifújta a benntartott levegőt. Itt az ideje, hogy ünnepeljen és elszívjon egy szivart, gondolta az örömtől kábultan, hiszen fia született.

– Eszméletlen ez az egész – motyogta Bryan elfojtott hangon, miközben Jared mellkasához szorította az arcát. – Azt hittem, hogy nem akarod más gyereket.

Jared elérékenyülve, gyengéden felemelte a fiú állát.

– Nem leszél többé más gyereke. Hivatalosan is örökbe fogadlak, de tudnod kell, hogy az csak egy darab papír. Ami igazán számít, az a kettőnk kapcsolata.

– Bryan MacKade lesz a nevem. Ugye ráveszed anyát a házasságra? Kérlek!

– A beszéd az, amiben igazán otthon vagyok.

Savannah dühös volt magára, amiért rákiabált Bryanre, és két rajzot is elrontott, mire rájött, hogy képtelen dolgozni. Rendkívül elégedetten hagyta el a MacKade farmot, és diadalittasan gondolt arra, hogy alaposan megszégyenítette Jaredet.

Az öröme azonban elpárolgott, és újra nyomorultul érezte magát. Átkozottul mérges és csalódott volt. Legszívesebben belerúgott volna valamibe, de annyira azért nem volt rossz állapotban, hogy a konyha sarkában szunyókáló cicákon vezesse le a haragját.

Törni-zúzni szeretett volna, de miután ingerülten végignézett a nappalin, be kellett látnia, hogy nincs olyan értékes tárgy, amelyet érdemes lenne a falhoz csapni.

Kiabálni akart, de nem volt kire. Egészen addig, amíg Jared be nem lépett az ajtón.

– Egy árva mandzsettagombod sem maradt a házamban, MacKade. Minden holmid az udvarotokon hever.

– Azt észrevettem. Remek előadás volt, Savannah.

– Én is élveztem – szegte fel az állát a nő, és ellenségesen összefonta maga előtt a karját. – Perelj be!

– Még meggondolom. Mi lenne, ha leülnénk egy kicsit beszélgetni?

– Menj a pokolba! – sziszegte Savannah. – És ne felejtse el becsukni magad után

az ajtót!

– Ülj már le! – szólt rá a férfi. A határozott, kimért hangnem elég volt ahhoz, hogy fellobbanjon a robbanószerkezet végén lévő gyújtózsínór.

– Ne merészelj utasítgatni a saját házámban! – kiabálta a nő. – Annak az időnek vége. Torkig vagyok azzal, hogy úgy kezelsz, mintha egy hígagyú, használhatatlan néember lennék. Igaz, hogy nincs puccos diplomám... a fenébe, még érettségim sincs, de nem vagyok hülye. Remekül elboldogultam, mielőtt beléptél az életembe, és a távozásod után is jól megleszek.

– Tudom – bólintott egyetértően Jared. – Pontosan ez az, ami zavar. Nem tartalak ostobának, Savannah. Éppen ellenkezőleg. Még soha nem találkoztam ilyen okos nővel, mint te.

– Ne szórakozz velem! Tudom, hogy mit gondolsz rólam, és hidd el, túlélem a megrázkódtatást.

– Igen, azt elhiszem – mondta a férfi halkán. – De arról fogalmad sincs, hogy mit gondolok rólad. Kérlek, ülj le, és megtudod!

– Először én beszélek – vágott vissza a nő. – Meg akarod ismerni a múltamat? Hát jó, mesélek magamról néhány dolgot. Tekintsd búcsúajándéknak! Most pedig ülj le végre! – mutatott ingerülten egy szék felé.

– Rendben, de nem ezért jöttem. Nem muszáj elmondanod...

– Te akartad – vágott közbe Savannah ingerülten –, úgyhogy meg is kapod. Az anyám fiatalon halt meg, de előtte elhagyott bennünket. Nem ment messzire, csak, hogy úgy mondjam, a karám túloldalára. Egy behízelt modorú cowboy csavarta el a fejét. Az apám soha nem tudta kiheverni a csalódást, és képtelen volt megbocsátani, ami történt. Legalábbis nekem nem. Soha nem szeretett úgy, ahogy elvártam volna. Egyszerűen nem volt hozzá tehetsége. Ami engem illet, nem voltam az a kiköpött kedves, udvarias kislány. Kemény fából faragtak, de élveztem az élet minden pillanatát. El tudod képzelni, milyen voltam?

– Kérlek, Savannah, ülj le! Semmi szükség rá, hogy ezt tedd.

A nő szeme szikrákat hányt, ahogy odament Jaredhez.

– Figyelj csak! Most jön a lényeg, úgyhogy fogd be, és hegyezd a füledet! Nem volt túl sok pénzünk, de hát a legtöbb ember nem gazdag, úgyhogy mi is boldogultunk valahogy. Az apám szeretett kockáztatni, így gyakran tört csontja. A rodeó világa nem csak a kiváló lovakról és a verejtékről szól, hanem a túlélésről is. A dolgok érdekesebbé váltak, amikor elkezdett nőni a mellem. A férfiak szívesen

bámultak, de a legtöbben már gyerekkorom óta ismertek, úgyhogy nem okoztak túl sok zűrt. Tudtam, mikor kell kedvesen mosolyogni, és mikor kell használnom a könyökömet. Nem voltam ártatlan virágszál. Az én helyzetemben szükségem volt az eszemre.

Jared ezúttal nem szólt közbe, csak ült csendben, és hallgatott, de a tekintete nem árult el semmit. Savannah érezte, hogy a keze lassan jéghideg lesz.

– Tizenhat éves koromban úgy döntöttem, hogy hempergek egy kicsit a szénakazalban. Az ártatlanságom rég oda volt, de szűz voltam. A lelkem mélyén tudtam, hogy rosszul döntök, de hagytam, hogy magával ragadjanak az érzelmek, mert a fickó... mert helyes volt, izgalmas, elbűvölő, és természetesen azt ígérte, hogy gondoskodni fog rólam. Addig még soha senki...

– Addig még soha senki nem gondoskodott rólad – fejezte be a mondatot Jared halkan.

– Így van. Fiatal voltam, és ostoba, úgyhogy hittem neki. Tisztában voltam azzal, hogy mit művelek, de szerettem a tűzzel játszani. Teherbe estem, és a kedves apukának nem kellettem sem én, sem pedig a gyermekem. Az apám is hasonlóképpen gondolkozott. Az ő szemében olyan lettem, mint az anyám: könnyűvérű, ócska nőcske. Közölte velem, hogy tűnjek el. Heves vérmérsékletű ember volt, másnapra talán meggondolta volna magát, én azonban nem voltam könnyűvérű és ócska sem, ráadásul meg akartam tartani a babát. Elhatároztam, hogy senki nem veheti el tőlem a gyermekemet, és nem hagyom, hogy szégyenérzetet keltsenek bennem. Persze sokan megpróbálták. A gyámügy, seriffek és a szövetségi rendőrség. Egyfolytában a nyomomban loholtak. Azt akarták, hogy engedelmessédjek a hatalmuknak, és azt tegyem, amit mondanak, úgy neveljem a fiamat, ahogy nekik tetszik. Azt állították, jobb lesz mindenkinek, ha örökbe adom. Én persze tudtam, hogy sem nekem, sem pedig Bryannek nem lenne jobb.

– Igazad volt. A rendszer néha kudarcot vall, Savannah. De bármilyen nagy a nyomás, akkor is akadnak olyanok, akik megpróbálnak segíteni.

– Nem volt szükségem a segítségükre – vágott vissza a nő. – Szereztem munkát, és keményen dolgoztam. Felszolgáltam és eltakarítottam mások szemetét. Mindegy volt, hogy mit csinálok, csak az számított, hogy megfizessenek érte. Bryan sohasem éhezett. A fiamnak mindig jutott ennivaló és volt fedél a feje fölött. Mellette álltam és számíthatott rám. Tudta, hogy szeretem és ő a legfontosabb számomra.

– Megadtad neki mindazt, amiben sosem volt részed.

– Igen, és ez a jövőben is így lesz. Bármibe kerüljön, a fiam teljes életet fog élni.

Még akkor is, ha le kell vennem a ruhámat, hogy egy csapat üvöltöző idióta előtt táncoljak. Nem fejeztem be az iskolát és nem értettem semmihez. Ha beiratkozhattam volna egy művészeti iskolába... – A mondatot nem fejezte be, csak vadul megrázta a fejét.

– Erre vágytál? – kérdezte Jared olyan kifejezéstelen hangon, mintha egy túlérzékeny, gyenge idegzetű tanúhoz beszélne. – Művészeti iskolába szeretnél volna menni?

– Mindegy.

– Egyáltalán nem mindegy, Savannah!

– Meg akartam tartani a gyermekemet. Minden egyéb csak másodlagos fontossággal bírt. Korábban a férfiakról érdeklődtél, akikkel dolgom volt. Nem voltak sokan, bár gondolom, pont az ellenkezőjét feltételezed rólam. Soha nem fogadtam el tőlük pénzt, de ételt, azt igen. A kettő között nincs túl nagy különbség... viszont nem szégyeltem a dolgot. Az egyetlen ok, amiért nem loptam, az volt, hogy félttem, ha elkapnak, elveszik tőlem Bryant. Ha biztosan tudtam volna, hogy nem bukom le, nem riadok vissza a lopástól sem. Fogalmam sem volt róla, hogy eladhatóak a képeim, amíg az egyik lány a klubban meg nem kért, hogy rajzoljam le. A portrét ajándékba szánta a barátjának, és húsz dollárt fizetett érte. Ekkor jött az ötlet, hogy New Orleansba költözöm Bryjjal.

Savannah akár egy megszállott, úgy járkált fel-alá a szobában és beszéd közben hadart, hogy minél hamarabb túl legyen a vallomáson.

– Ennyi az egész – torpant meg végül. – Legalábbis nem jut eszembe más részlet – tette még hozzá, és a férfi felé fordult. Az arca nyugodt volt, és a tekintete hűvös maradt. – Meg van elégedve a kihallgatással, ügyvéd úr?

– Választhattál volna más utat is.

– Hát persze.

– Biztonságosabbat és könnyebbet.

– Talán. Csakhogy nem vágytam a biztonságosabb útra. Sem pedig a könnyebbre.

– Mire vágytál, Savannah? Mire vágysz most?

– Nem számít.

– Dehogynem! – állt fel a helyéről Jared, de nem ment oda a nőhöz. – Nekem nagyon is számít.

– Otthonra vágyom. Egy olyan helyre, ahol az emberek nem úgy néznek rám, mint valami értéktelen kacatra, és nem susorognak gonoszodva a hátam mögött.

– Ez pontosan olyan hely.

– Ezért maradok.

Bár a büszkesége forgott kockán, Jared mégis úgy döntött, hogy megéri feladni az elveit.

– Akarsz engem?

Savannah döbbenten meredt rá.

– Most nem erről van szó.

– Akkor talán másképpen teszem fel a kérdést – mondta halkán, és előhúzott a zsebéből egy apró dobozkat, amelyet még a farmon vett magához. Kinyitotta, és a nő felé nyújtotta. – Azért jöttem, hogy ezt átadjam.

Savannah szája tátva maradt a döbbenettől, ahogy a régimódi aranyfoglatban csillogó, egyszerű gyémántgyűrűre nézett.

– Az édesanyámé volt – suttogta Jared olyan síri hangon, amely egyáltalán nem utalt arra, hogy az idegei cafatokban lógnak. – Mivel én vagyok a legidősebb, én örököltem. Szeretném, ha hozzám jönnél feleségül.

Savannah alig kapott levegőt, és úgy érezte, hirtelen mázsás kő nehezedik a szívére.

– Nem figyeltél arra, amit az imént meséltem?

– Dehogynem. Az adott körülmények ellenére hálás vagyok, amiért elmondtad, mert így legalább őszintén kijelenthetem, hogy úgy szeretlek, ahogy vagy. Te vagy az egyetlen nő, akibe életem során szerelmes lettem, és hihetetlen érzés, hogy csodállak és szeretlek is egyszerre.

Savannah olyan óvatosan hátrált még egy lépést, mintha a férfi, a gyűrű és a szép jövő ígérete helyett egy puskát fogott volna rá.

– Nem értelek... Egyáltalán nem értem, hogy mit akarsz tőlem. Ez valami őrült bosszú, amiért tönkretettem a ruháidat?

– Savannah, nézz a szemembe! – kérte Jared higgadtan.

A nő engedelmeskedett, és ahogy a szívét nyomó mázsás kő még nehezebb lett, könnyek szöktek a szemébe.

– Jóságos ég, komolyan gondolod.

– Sírsz – sóhajtott fel megkönnyebbülten Jared. – Hála istennek! Azt hittem, visszautasítasz.

– Azon gondolkodtam..., attól féltem, hogy nem vagyok elég jó neked.

A férfi arcáról egy pillanat alatt lehervadt a mosoly.

– Bizonyára megérdemlem, hogy ezt vágd a fejemhez. Bár máshogy lenne! Tudod, a bíróságon könnyű dolgom van, de a magánéletben mindig melléfogok. Félttem, és sokáig tartott, amíg ezt beláttam. MacKade vagyok, és a mi családukban senki sem fél semmitől. Én vagyok a legidősebb, így nekem kell példát mutatnom. Az irántad táplált érzéseimet azonban képtelen voltam irányítani. Attól tartottam, hogy eltitkolsz előlem valamit, és ez a titok később tönkretelheti a veled és Bryannel elképzelt jövőt. Részben azért aggódtam... na jó, valójában iszonyatosan szorongtam amiatt, hogy egy nap majd engem is úgy löksz félre, ahogy azt a fényképet.

– Bryan... – suttogta Savannah, és a mázsás súly hirtelen eltűnt a szívéről. – Bryant is akarod?

– Mit vársz tőlem, boruljak térdre előtted?

– Ne, inkább ne! – törülte le türelmetlenül a könnyeit a nő. – Nem is tudom, mit mondjak. Én azt hittem... úgy éreztem, hogy...

– Hogy nem akarom, mert tíz évvel ezelőtt nem velem henteregtél a szénakazalban. Nem erről van szó. Persze volt idő, amikor ez is megfordult a fejemben. A büszkeség nagy úr. A leginkább azonban az bántott, hogy szenvedtél. Hogy mindketten nélkülöztetek. Képtelen voltam uralkodni magamon, legszívesebben visszaforgattam volna az idő kerekét, hogy segíthessek rajtatok, hogy megmentselek téged és Bryant. Majd megőrültem, amiért nem lehettem ott mellettetek, és amiért nincs rám szükséged. Talán egy kicsit az is zavart, hogy a nélkülözés ellenére irigylésre méltó életet teremtettél magatoknak. Tudod, szerettem volna gondoskodni rólatok, de remekül boldogultatok nélkülem is.

– Veled jobb lesz.

Az érzések magukkal ragadtak Jaredet, és előrelépett, hogy megsimogassa a nő könnytől nedves arcát.

– Ez a legszebb dolog, amit valaha mondtál nekem. És a második legjobb, ami ma velem történt.

Savannah halványan elmosolyodott.

– Mi volt az első?

– Amikor Bryannel beszélgettem az erdőben. A sziklákön üldögéltünk, ott, ahol a két eltévedt fiú találkozott, amikor a hazafelé vezető utat keresték.

– Különös hely.

– Igen. A ma történtek után azonban már korántsem olyan lehangoló. Bryan

tanácsokat adott arra vonatkozóan, hogy miképpen engeszteljelek ki. Virágot kellett volna hoznom – amire egyébként ezentúl is gyakran számíthatsz –, aztán azt mondta, hogy hívjalak el randizni, s talán akkor majd újra énekelni fogsz készülődés közben.

Savannah a könnyeit nyelve, zavartan felnevetett.

– Az a nagyszájú kölyök...

– Ezután szerelmet kellett volna vallanom, tudod, mint a filmekben. Úgy értesültem, hogy a lányok odáig vannak az ilyesmiért.

– Azt hiszem, jobb, ha szemmel tartom ezeket a lányokat, örülök, hogy beszéltél vele, Jared.

– Nem ez a lényeg. Elárultam neki, hogy megkérem a kezdet, és hogy szeretnék az apja lenni. Erre megölelt – vont a vállát Jared, és gondolatban újra átélte a megható jelenetet. – Ilyen könnyen ment. Nagyon bízik abban, hogy sikerül rábeszelnem a házasságra az anyukáját. Remélem, nem okozunk neki csalódást.

Savannah a férfihoz bújt, és a fejét a vállára hajtotta.

– Mielőtt válaszolnék, figyelmeztetnem kell valamire. Én személy szerint nem hiszek a higgadt, kulturált válásban. Ha megpróbálsz lelépni, kinyírlak.

– Méltányos ajánlat... persze csak akkor, ha én is ugyanígy tehetek – felelte mosolyogva a férfi, és amikor az arcát a nő hajába temette, tudta, hogy végre révbe ért. – Lehet, hogy a reggeli rosszullét és a harminckét órányi vajúdas elvette a kedvedet a családalapítástól...

Savannah lehunyta a szemét és magához szorította Jaredet. A férfi családot és egy szebb jövő ígéretét kínálta neki.

– Ne légy már ilyen ostoba, MacKade! Egy jelentéktelen apróság nem állhat az utamba. Ráadásul ezúttal ott lábatlankodsz majd mellettem, így lesz kire kiabálnom a szülészetem.

– Mindig melletted akarok lenni. Meg kell tanulnod, milyen érzés, ha az embernek szüksége van valakire. Jelen esetben rám...

– Már késő. Pontosan tudom.

– Kérlek, Savannah, fogadd el a nevemet és fogadj el engem is!

– Savannah MacKade – mormolta a nő, és miközben újra lehunyta a szemét, szorosan Jaredhez simult. – Szerintem... remekül illik hozzám ez a név.

VÉGE